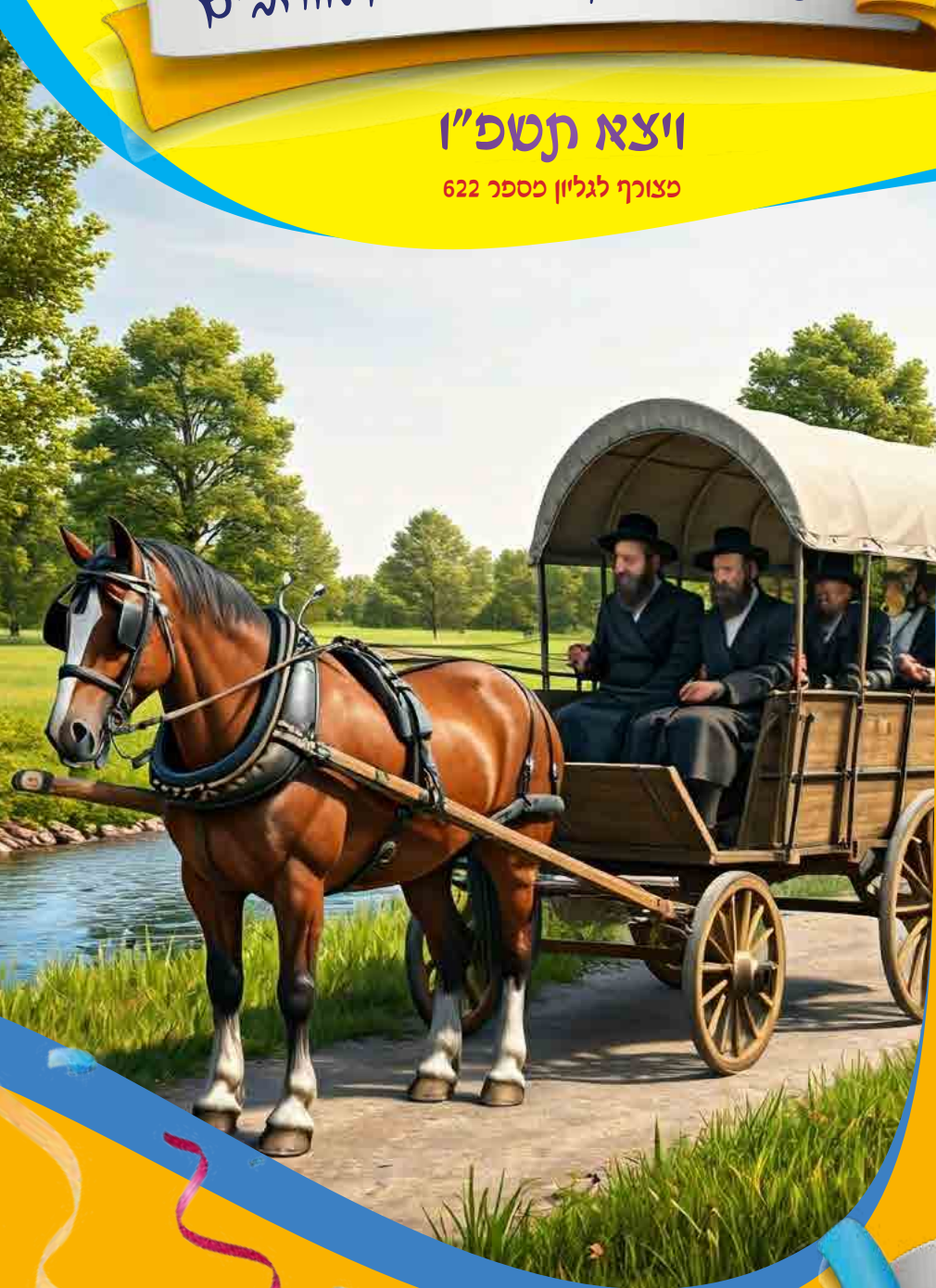

חתונות

סאונים ותוכן של הארים אוהבים

ויצא תטפ"ו

מצורף לגליון כספך 622

מצורף למגזין
'טועמיה'

פנים מאירות 8 ירושלים

טל' 02-500-4569

So25004569@Gmail.com

דפוס
מהיר
ומתקדם

שפיד

יוסי, איך הדיאטה?!

אדוני הפקח,
בדקת אם הוא חי...

ניסיון זה שם נאה לטעויות שאדם עושה

כשאמא אומרך לך: מוישי, תקפל כביסה
אה... הוא ישן, ואז עוברת לאחרי:
מנחם, תקפל כביסה!

דבר העורך

מה יש לשכך?! ... אדם בעל חברת
סטארט-אפ מכר אותה והרוויח 100 מיליון דולר, כדי
לשתף את בני משפחתו וחבריו בשמחתו, הוא שכר
יאכטה גדולה, עשוי בה מעין סעודת הודיה על השפע
הכלכלי שניחת עליו. הוא הזמין שף פרטי, השקיע
בתזמורת שתנגן ברקע והביא אפילו צוות בידור
שיכניס תוכן במהלך השיט. הכל היה נראה מושלם -
יאכטה עם כל הפינוקים, 100 מיליון בבנק, חברה
טובה, לא היה יותר טוב מזה.
ואז... כאשר הוא העלה על הרציף את המוזמנים, כולו
מדושן עוגג וסיפוק, אחד מחבריו הביט ימינה לרציף.
בצריף לידם עגנה יאכטה גדולה יותר, מפוארת יותר,
מפנקת יותר. ואז החבר פלט מפיו: "וואו, של מי
היאכטה הזו...?" פה הכול קרס. מצב רוחו של בעל
הסעודה כבר לא חזר להיות כפי שהיה.

"זה הרס לי את כל הערב", אמר העשיר "מצד שני,
למדתי: "תמיד תהיה יאכטה גדולה יותר..."

זכרו אם תסתכלו לצדדים תמיד נמצא משהו טוב
יותר, נוצץ יותר והתסכול והייאוש יבואו

בהערכה רבה ניר זאמל

הגדרת סבלנות - אדם המתקשה לקבל החלטות

טוב, מה עכשיו?

"כשמישהו על ידך עובר
תקופה קשה פשוט תשב על
ידו. בלי להטיף, בלי לתת
עיצה פשוט להיות שם.

הילדים גדלו ויצאו מהבית.
שני ההורים נשארו לבד
בודדים וחיפשו
תעסוקה. האישה תמיד חלמה
ללמוד לנגן בפסנתר, אז בעלה
קנה לה במתנה פסנתר ליום
ההולדת. כעבור זמן מה,
כשהילדים באו לביקור, הם
שאלו את האב איך היא
מתקדמת עם הפסנתר. "החזרנו
את הפסנתר", הוא סיפר להם,
"שכנעתי אותה לעבור
לקלרינט. "למה?", הופתעו
הילדים. "לקלרינט יש יתרון
אחד", הוא אמר, "כשהיא
מנגנת היא לא יכולה לשיר.

שווה קריאה

אי לה האמה ציריק אונתי?

אדם זקן וחכם אמר: נקודה ראשונה - "סירה תהיה הכי בטוחה על החוף,
אך לא לשם כך היא נוצרה." * אדם לעמל יולד, אתה צריך לצאת מאזור
הנוחות שלך, להיכנס לטרטוריה שאתה אינך מכיר, לנסות דברים שאף
פעם לא ניסית, ללמוד דברים שעדיין לא למדת. אל תפסיק לגדול.
נקודה שנייה - תזכור: "העבודה הקשה שלך - היא החלום של כל אדם
מובטל. הילד המעצבן שלך, הוא החלום של כל זוגות עקרים. הבית
הקטן שלך, הוא החלום של כל הומלס. תעריך את מה שיש לך,
אל תזרוק או תתלונן רק בגלל שקשה."

בחומש בראשית מסופר על שני אחים, עשיו ויעקב. שני עולמות, שתי
גישות לחיים. האחד נקרא עשיו, מלשון עשוי, גמור. הוא נולד כולו שעיר
("כולו כאדרת שיער"). כמו בעל חיים. בעל חיים נולד כמעט לגמרי
שלם, אין הרבה הבדל בין העגל שנולד זה עתה, לבין אבא שלו בן השנה
וחצי, או בין צב צבון שבקע מהביצה לבין אמא צבה שהטילה אותו.
לעומת זאת, יעקב - מלשון עקב, הוא רק מתחיל, הוא איש תם יושב
אוהלים, הוא בא ללמוד, לגדול.

אך באותה מידה גם להעריך את מה שיש. אל תזרוק או תמכור את
הבכורה בעד נזיד עדשים, אל תוותר על דברים טובים שיש לך רק בגלל
שאתה מרגיש קושי, או כי הדברים לא מסתדרים כמו שרצית. סבלנות
ולסיום, נקודה שלישית ואחרונה -

"אם אתה מחפש את 'האחד' שישנה לך את החיים... תסתכל במראה".
יהי רצון שהחודש הזה יתחדש עלינו לטובה ולברכה, לששון ולשמחה.
(רעיון מאת הרב יצחק פנגר)

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת ויצא

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (כח, י)

יש שהוא הולך אצל זווגו ויש שזווגו בא אצלו. יצחק - זווגו בא אצלו, שנאמר (כד, סג) "ויצא יצחק... והנה גמלים באים". יעקב - הלך אצל זווגו, שנאמר "ויצא יעקב" (מדרש). יעקב אבינו יוצא מבאר שבע לחרן כדי למצא אשה. אביו יצחק, לעצמת זאת, לא היה צריך ללכת, הביאו את האשה אליו. ללמדנו - כי הכל נעשה בהשגחה פרטית, ומציאת הזווג אצל כל אדם היא לפי מה שנגזר עליו מן השמים, ומדעם אשה לאיש. כל מה שיעשה - לא יועיל לשנות גזרתו יתברך.

לשלמה המלך היתה בת ושמה קציעה, הנערה היתה יפת תאר, חכמה וטובת לב. רצה אביה לדעת מי יהיה החתן שלה וקרא לפהן הגדול לברר את גורלה. הפהן שאל באורים ותמים והשיב כי בחור עני וללא שום תאר יהיה בעלה.

לשמע הדברים החליט המלך למנע את נשואי בתו לאותו בחור. לאחר שבועים הובילו העבדים את הבת למגדל שהיה על אי בודד. הסלמות הרחקו והיא נותרה לבדה. המלך קרא לנשר גדול וצוה עליו לקחת בכל יום ממטבח המלך אכל ולהביא לבתו שבראש המגדל את ארוחותיה.

באותם ימים חי בעכו איש עני "אביים" שמו, ולבנו שנולד קרא ראובן. הילד גדל והיה יפה תאר, נבון ומכשר, אך בשל העני הקשה נאלץ לעזוב את הוריו ולחפש את מזלו. כל היום הלך ללא אכל ומשקה, רעב ועיף, ופחד נפל עליו. התחנן לה' שימצא לו מסתור, וה' זמן לו נבלת שור מנחת על הארץ. נכנס הנער לתוך בטנה הפתוחה ונרדם.

בשנתו לא חש בנשר גדול שנעץ צפרניו בנבלת השור והרימה יחד עם הישן בתוכה, ונשאה לראש המגדל שבו היתה בת המלך. לאחר ששבע הנשר מבשר השור - עף, והנער נשאר על המגדל בתוך השור.

בבקר מצאה בת המלך את הנער ישן. העירה אותו ושאלה כיצד הגיע לשם, והוא לא ידע לספר. הנערה הזמינה אותו להשאר. כשהגיע הנשר להביא את האכל כמדי יום, ראה שנמצא אדם נוסף, ומאז הביא שתי ארוחות בכל פעם.

שני הצעירים מצאו חן זה בעיני זה, והבינו כי מאת ה' יצא הדבר. שניהם הסכימו להנשא, הוא כתב לה כתבה בדמו שיצא מאצבעו הדקורה. חיו בשלוה ונולד להם בן, ושמו "זכור". הנשר הבחין בילד והביא שלוש ארוחות בכל יום.

עברו שנים, ושלמה המלך השתוקק לראות את בתו.

שאל את הנשר על שלומה, והנשר השיב כי שלום לה, לבעלה ולבנה. המלך התקשה

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

להאמין והחליט לנסע בעצמו לאי.

כשבא - ראה את בתו ומשפחתה, ופרצו כלם בבכי ובהתרגשות.

שאל המלך כיצד הגיע הבחור למגדל, והבת ספרה כי צפור ענקית הובילה אותו עטוף בתוך נבלת שור. המלך ירד עם בתו, חתנו ונכדו מן המגדל והפליג עמהם חזרה.

ערך המלך סעודת הודיה וספר לעם את אשר ארע.

אמר: "עתה נוכחתי פעם נוספת ש"אין עצה ואין תבונה כנגד ה'", אין אדם יכול להמלט מגזרת הקב"ה. שלחתי את בתי למקום שומם שאין רגל אדם דורכת בו, והנחתי אותה במקום גבוה שאיש לא יגיע אליו, ובכל זאת - לא יכולתי לחלץ אותה ממה שה' גזר עליה. יהי שם ה' מברך!"

(הספור על פי כתב יד ג' של מדרש תנחומא, במבוא למדבורת בופר, וילנה תרמ"ה)

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (ל, לג)

בפרשתנו אנו לומדים על הפעלות שעשה יעקב אבינו בחכמתו, להציל את מה שגזל לבן ממנו.

בימי עלומיו שמש רבנו חיים בן עטר זצ"ל, האור החיים הקדוש, ברבה של העיר סאלי. באותה תקופה נודמן סוחר אמיד לעיר בדרכו למסעיו, ובערב שבת חפש מקום להתארח לשבת. הוא פנה אל אחד מנדיבי הלב שבעיר ובקש להתאכסן בביתו. תשובתו החיובית היתה, בודאי אשמח לארח אתכם בביתי".

אמר האורח, מכרח אני לסדר כמה ענינים עד שאבוא אליך. אנא הודיעני כיצד להגיע לביתה, ובינתיים אבקש שתטל לביתה את תרמיל הכסף שלי. אינני רוצה להסתובב ברחובות עם כל כך הרבה כסף.

הסכים המארח, נשא את התרמיל

והצניעו בירכתי הבית.

את השבת בלה האורח באוירה נוחה ונעימה, וכצאת השבת הודה למארחו על הארוח.

והיכן תרמילי? שאל האורח בעמדו על פתח הבית.

תרמיל? איזה תרמיל? שאל המארח.

זה עם הכסף שמסרתי בידכם להוליכו לביתכם, ענה האורח.

אמר המארח, לא היו דברים מעולם, לא נמסר בידי שום כסף.

בלית ברירה הזמין האורח את מארחו לדין תורה אצל רבנו האור החיים הקדוש.

רבנו הקשיב לטענות הצדדים ופנה אל המארח: מה דעתך על החשד הזה?

ענה האיש: שקר בפיו. הלואי שלא הייתי מזמינו לביתי.

פנה רבנו אל התובע ושאל, האם יש לך עדים שראו את מסירת התרמיל?

ענה האורח, אין לי עדים, אך עמדנו תחת העץ בשעה שמסרתי לו את כספי.

אמר לו רבנו, אמרת עץ? לך מהר והבא את העץ לבית דין'.

האורח, שהאמין באמונה שלמה בצדיק, חשב שרבנו עומד לעשות מעשה פלא עם העץ, ולכן נחפוץ לצאת.

בינתיים פנה רבנו אל הנתבע ושאל: אמר לי, האם לדעתך כבר הגיע האיש אל העץ?

ענה הנתבע: בהחלט שלא. מרחק רב מפאן ועד העץ.

נענה רבנו ואמר: פיה הכשילה! לדבריה שלא מסר לך האיש שום כסף - מניין לך לדעת את המרחק לעץ?

מיד הודה המארח בקבלת התרמיל עם הכסף. ועד שחזר האורח יחד עם ה"עץ",

כבר עמד התרמיל בחדר בית הדין.

א גוט שבת

לקבלה במייל: LikutimNiflaim@gmail.com

דבורים טובים

שבועון הילדים של 'משמרת השלום'

בשקט! ענה איציק, "גם אתה דבורה! לא רק אנחנו!" וזאבי הוסיף: "תמיד אתה מדבר יותר מדי!"

משלם נהיה מתוח ככל שהם התקרבו למקום, וכלל לא שם לב לדבורים, עד שיהודה ששתק עד אותו הרגע התפרץ פתאום: "די! בשביל זה הקמנו חבורה? אתם לא מתנהגים לפי הכללים שהחלטנו! הילדים הכי טובים בכתה..." הוא אמר בלעג.

משלם הסתובב לחבריו הנרגזים ואמר: "תרגעו. עוד מעט תבינו הכל. פשוט, יש כאן משהו בעייתי... הנה, זה כאן קרוב. בואו ותראו בעצמכם."

להדחף מאחורי הקרנאנים לבד היה נורא... עם חברים הכל קל יותר.

הם נתנו ידים ועזרו זה לזה להאחז בגדר בזהירות ולהתקדם פנימה.

בתחלה נשמעו רטינות כמו: "איי!" "זוז!" "כמעט נפלתו!" אבל ככל שהתקדמו, הם השתתקו, מבהלים. "אבא'לה, זה חם!" העז זאבי ללחש. מוטות הברזל של הגדר אכן התחממו לפתע. "מה הריח הזה?" נלחץ חיים.

משלם היה מרכז במקום שבו ראה את **זקוק** אתמול. "שם", הוא לחש והצביע.

אדים חריפים החלו עולים מהאדמה פתאום ולצרב את העיניים, וכלם התאמצו להסתכל אל הנקדה.

שלט שחר עמד שם, ועליו אותיות אדמות: "המאורה". לצדו פער חור חשוך באדמה. ביניהם לבין החור, על האדמה, נצבה גדר תיל דוקרנית. "הצילו! בואו נברח מכאן!" צעק זאבי.

הם לא היו צריכים יותר מאשר את הצעקה הזאת. דחפו, צעקו,

**אדים חריפים החלו
עולים מהאדמה
פתאום ולצרב
את העיניים, וכלם
התאמצו להסתכל אל
הנקדה.**

מצד שני

סיפור בהמשך

07 | הצילו! לברח!

תקציר: משלם מכנס את החבורה בפעם הראשונה. הם מתעצמים עם החברים הזעירים באיזו מטרה לבחור, ואז משלם מחליט לשתף אותם בגלוי המקום המסתורי שבחצר.

הם צעדו בחצר החידר כשמשלם בראש. הסקרנות לא נתנה להם מנוח. "משלם, מה זה בדיוק?" "זה קשור לגמ"ח מכשירי כתיבה?" "זה בתוך השטח של החידר בכלל?" "זה מספן?" כלם דברו ביחד. "די!" התנגז חיים. "אתם לא נותנים למשלם לענות! אולי תהיו רגוע בשקט?" "תהיה אתה

נָפְלוּ וְקָמוּ, הָעָקָר - לִהְיוֹת בַּחוּץ.

הַצֵּד הַשֵּׁנִי נָשָׁל < חֲבֵרֵי הַכְּתָה:

מָה קָרָה לַמִּשְׁלָם, לִיהוּדָה, לַחִיִּים, לַאֲיִצִּיק וְלִזְאֵבִי? הִקִּימוּ לָהֶם חֲבוּרָה סוּדִית? מָה הֵם מִסְתִּירִים מֵאַתָּנוּ? זֶה לֹא נָעִים לָנוּ לְהַרְגִּישׁ מִחוּץ לַעֲנִינִים...

הַמִּשְׁךְ יָבוֹא בִּס"ד...

הֵם חָצוּ אֶת הַחֲצָר בְּרִיצָה, דוֹרְכִים בְּדֶרֶךְ עַל יְלָדִים בְּלִי לְשִׁים לֵב. רַק בְּכַתָּה הִרְשׁוּ לַעֲצָמָם לִנְשָׁם קֶצֶת. הֵם הִצִּיצוּ עַל הַחֲבֵרִים, לְבָדֵק שָׁאָף אֶחָד אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ, וּמָהְרוּ לְהִתְלַחֵשׁ בִּינִיהֶם: "זֹאת תִּהְיֶה הַמִּטְרָה שְׁלָנוּ!"

רוֹצִים לְשִׁמֵּעַ יוֹתֵר עַל מִשְׁלָם וְחֲבֵרָיו, וְעַל חִילֵי הַיָּצָר הָרַע הַמִּסְכָּנִים? הַכְּנוֹסוּ לְקוֹ חֲבֵרִים 072-337-2212 שְׁלוּחָה 34

תַּחֲנוּן טוֹב

מֵאֵת ט. שׁוֹב

מִשְׁפָּטִים שְׂאוּהֵבִים לְשִׁמְעָ!

לְכָל אֶחָד מֵאַתָּנוּ יֵשׁ מִשְׁפָּטִים שֶׁהוּא אוֹהֵב לְשִׁמֵּעַ, אֲלוֹ בְּדֶרֶךְ כָּלֵל גַּם הַמִּשְׁפָּטִים שֶׁחֲבֵר אוֹהֵב לְשִׁמֵּעַ. **צַבְעוּ רַק אֶת הַמִּשְׁפָּטִים שְׁנָעִים לָכֶם לְשִׁמְעָ וְשִׁכְדָּאֵי לּוֹמַר:**

בְּמַלְיָם יְפוֹת
אֲנוּ הוֹפְכִים
אֶת הָעוֹלָם
לְמָקוֹם יָפָה
יוֹתֵר.

תוֹדָה שְׁעִזְרַתִּי	תְּבוֹא שׁוֹב	לֹא הָיָה בְּגֵד יוֹתֵר יָפֶה בְּחִנּוֹת?	מִזֵּל טוֹב, אִיךָ הָיָה בְּחִתָּנָה?	הַתִּנְעָנְעָנוּ	נִחְמַד לִתֵּת לָךְ	אֵתָה לֹא יוֹדַע לְסַפֵּר בְּדִיחוֹת	בְּזִכְרוֹתֶיךָ הַצִּלְחָתִי בְּמִבְחָן	הַלּוֹאִי שְׁכַחְתָּ שֶׁלִּי הָיִיתִי כְּמוֹךָ	אֵתָה מִסְבִּיר נִהְיֵיתָ
נִהְיֵיתָ לְלַמֵּד אֵתָה	אֵתָה קוֹרָא סִפְרִים תִּינוּקִיִּים	לְמָה סָבָא שָׁלַךְ צוֹלַע?	הֵייתָ חֹסֵר לָנוּ	אֲנִי לֹא סוֹמֵךְ עָלֶיךָ	אֵתָה חֵבֵר טוֹב	מִשְׁעָמָם קֶצֶת אֵתָה	שְׁחַשְׁבֵּת רוּאִים עָלֶיךָ תוֹדָה	תִּגִּיד תוֹדָה שְׁאֵנָנוּ חֲבֵרִים שְׁלָךְ תִּינוּק?	לְמָה אֵתָה בּוֹכָה כְּמוֹ תִינוּק?
זוֹ, אֵתָה חוֹסֵם לִי אֵת הָאִוִּיר	אֲחִי הַשְׁתוּלֵל בְּכַתָּה	אֵתָה תִּלְמִיד מֵאֲבָד דְּבָרִים	תִּתְחַדֵּשׁ, אִיזָה יָפִי	הַבֵּית שְׁלָכֶם תִּנְמִיד מְבִלְגָּן	אֵל תַּעֲשֶׂה עֶסֶק מִשְׁטִיֹּת תִּתְנַבֵּר!	אֵל תִּתְעַרֵּב לָנוּ בְּשִׁיחָה	הַמִּתְנָה מִמֶּשׁ בְּמִקוֹם, תוֹדָה	מָה? הִנֵּעַתָּ? לֹא שָׁמְנוּ לֵב	בְּזִכְרוֹתֶיךָ הַבְּנִיתִי אֵת הַחֲמֹר
קִבְלֵתִי צִיּוֹן גְּבוּהָ יוֹתֵר מִשְׁלָךְ	אֵתָה זוֹכֵר שְׁפָעַם הַרְבַּצַּת הַמּוֹן?	עַל זֶה אֵתָה בּוֹכָה? הִגִּמְתָּ!	אוֹי, אִיזוֹ חַוִּיָּה לֹא נָעִימָה	אִיזָה גְּבוּרָה בְּמִקוֹמִי הֵייתִי בּוֹכָה	נִחְמַד לְאֲחִים שְׁלָךְ עִם אֲחִי כְּמוֹךָ	אֲנַחְנוּ כְּבֵר חֲבוּרָה סְגוּרָה	דָּאֲגֵתִי לָךְ!	לֹא מִשְׁתַּפִּים	בְּהַצִּלָּה עֲנִקִיתִי!

בְּחִיִּים, מַלִּים הֵן לֹא מִשְׁחָק...

האם גם אתם נפגעים לפעמים?

הפעם הלוא
נשכחכם!

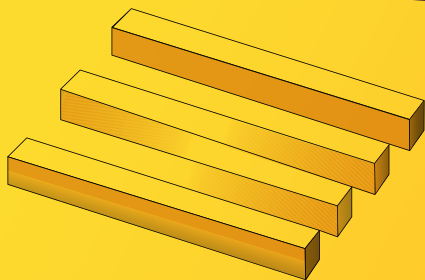
הטיוף הנשכח

לנעלבים ואינם עולבים

זמן של קבלת יסורים הוא זמן גדול ועת
רצון. בזמן שמישו פוגע בכם, ויש לכם
בושה גדולה או כאב לב, זה זמן שהשם
קרוב אליכם במיוחד. קחו את הכאב הזה
והעלו אותו לתפלה, תפלה חמה ורותחת
הישר מהלב, על איזו ישועה שאתם
מקוים לה במיוחד. אתם גם יכולים לבקש
מהשם שלא יעליבו אתכם יותר, ושיעזר
לכם להחליץ מהמצב.

לראות טוב

לא תמיד כה נשדוים
ברגע הראשון זו האמת!

שלשה קרשים או ארבעה?
תלוי מאיזה צד!
אתה רואה נכון -
אך גם חברך צודק...

תבת הדואר

של חשלים

שלום משלם,

שמי משה. אני מלמד של ילדים חמודים
וצדיקים.

רציתי להפנות את תשומת לבם של הילדים
למשהו חשוב.

יש ילדים רבים שחושבים שלהגיד מלים
טובות למישהו מבגר מהם זה לא מתאים, זה
חסר דרך ארץ. אולי הם פשוט מתביישים.

אז נכון, בחלק מהמקרים הם צודקים. יש
מלים שלא מתאים שצעירים יגידו למבגרים.
למשל: "כל הכבוד!" "תתחדש על ה..." ועוד.

אבל תודה רבה, יום טוב, שלום, בהצלחה -
אלו מלים שיכולות ממש לחמם את הלב. אלו
מלים שגם מבגרים שמחים לקבל...

אז בפעם הבאה שתפגשו את המלמד
משנה שעברה, למשל, או את האחראי
על ה'מתמידים' - במקום להסמיק ולנסות
להתחמק, אמרו לו בבגרות ובחיון: "שלום!"
זה נותן הרגשה טובה ומכבדת, וגם מספר
עליכם שאתם בוגרים!

באהבה

משה כ.

מישהו בוגר או צעיר פסבדיה?
בואו נלמד לו הרגשה טובה!

הנהג נשלונו

פרק 7

ש. רוזנשטיין | ציור: ח. אייזנשטיין

תקציר: ילדי בתי
ו'ז נהנים מהטיול
אך מתקשים
לדון לכך זכות
את הנהג שבגלל
האחור שלו
הפסידו חצי טיול.

ספורים מהחיים בבמה פרקים

סוף טוב

המשך יבוא בעדיה

ילדים יקרים! אם אתם יושבים בבית, אל תשכחו להגיד שלום לילדים ולבנות.

שבת טיש

ספורים ואגדות • פנינים ופרפראות • מידות והליכות

מתוך הספר "שבת טיש"
כרך שישי בסדרה בע"ה

פנינים

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה (כח, י) - האריז
לשוננו, שהיה יכול לומר ויצא יעקב מבאר שבע
לחרן, וכפי שכתב רש"י, ואם כן האותיות
הנותרות הן וי"ד מ'זלף' ואות ה"א מ'תנה' ויחד
הן אותיות יו"ד שהיא כפידע השם המלך את
האדם בדרך, שיוצא מסופי התבות כי מלאכיו
יצאו לה. וכפי שהחזקה מלפניו היה מברך את
חסידיו היוצאים לדרך א' גוטע יוהד אויפן וועג!
- רטב טוב על הדרך. אבל כשיצא מבאר שבע
לכית-מדדשו של עבר, לא היה נצרך לשם קדש,
מפני שהלך ללמוד תורה והיא מגנא ומצלא, וכן
בהמשך וילך שם" לא היה צריך להגנה, שגאמר
והנה ה' נצב עלי"ו. (רבי אורי מסקבור)

ויצא נוסריקון ויבא יעקב צורת אל"ף, ללמדך
שיעקב אבינו לא ראה בכל צורותיו אלא צורת
אל"ף, אלופו של עולם, ודע שהכל מאתו ותבדק,
ולכן היה ה' עמו לשמרו בכל אשר הלך. (תשאות חז)

ויצא יעקב מבאר - סופי תבות רבא, כי בא השמש
- סופי תבות אשי. לרמוז לדברי חז"ל בקדושתו
על הפסוק ויחזק השמש ובא השמש" - עד שלא
שקעה שמשו של חכם אחד זרחה שמשו של חכם
אחר, ויום שנפטר רבא נולד רב אשי, ובא הרמז
בפסוק על רב אשי שזרחה שמשו ביום שייצא
רבא. (תורה מסני)

וילך חרנה - יעקב אבינו הלך כבן-חרון, בלי פחד
משעו הרשע, מפני שהיה בדרך ללמוד תורה
עבר, שאין לה בן-חרון אלא מי שעוסק בתלמוד-
תורה. (ארכת פתעמי)

ונאספרישמה בליהעזרים ויללו אתהאבן (ט, כ) -
בכת האחדות אפשר לגלג ולבטל את כל האבנים
והמקטרגים. (רבי לוי יצחק מקרית-א-בית)

הפעם אודה אתהי (כט, לה) - אמר הרבי ר' שמחה
בונים מפשיסחא: "כאשר האדם מודה עליהעבר,
צריך הוא מיד לבקש עליהעתידי, כדי שלא תפסק
ממנו הטובה. שכן לאה שנתנה הודיה לה' אולם
לא בקשה לעתיד, לכן יתעמד מלכת, אולם רחל
שאמרה אסף אלקים את-חרפתי, ומיד חוסיפה
ואמרה יסף ה' לי בן אחר, להבא, זכתה ואכן נולד
לה בנימין". (קמחים צופים)

ואשאר עיני וארא בחלום (לא, י) - למה היה יעקב
צריך להוסיף ולספר לנשותיו רחל וזלאה על
החלום שראה, ודבר די היה לו לספר עד כמה לכן
רמזה? אלא שהסביר להן, שעד עתה היה ראשו
עמום אף שהיה טרוד לגדל את צאן לבן חותנו,
אבל עתה, שאני כבר חולם אודות עקדים וקדים
ובדרים, ואף בתלומי אני מזהיר בעניני רבוש
וקמון, מיד עלי להקטל מכאן... (רמ"י לוריא)

ספורים בפרשה

עלים וירדים בו (כח, יב)

אדם אחד דבר פעם עם רבי יואל מסטמיר, והתפאר
לפניו כי הוא מקים מצוות רבות ברכב שלו, בכה
שהוא גומל חסדים עם עובדי-דרך ומעלה אותם
אל מכוניתו בנסיעותיו. ויבטחני, אמר האיש, כי
אשר ישקלו בבית-דין של מעלה את כל מעשי בימי
חיי, ויטילו על המאזנים את זכיותי על פה אחת ואת
עונותי על הפה השניה, ויהיו בגדר 'עולים וירדים'
לחובה או לזכות, אזי לא ספק יטילו גם את הרכב
הגדול והקבד שלי על פה הזכות, ובכבד משקלו הוא
בדאי יכריע את הדין לזכותי, שכן רכבי גדול וכבד
מאד... חיד הרבי ואמר: "אכן, בדאי יטילו את
הרכב הקבד שלך על פה המאזנים, והוא ללא ספק
יכבד מאד את הפה, אבל האם מסגל אתה לשער מה
בכד משקלה של עברה אחת?...!"

אחי מאין אתם (כט, ד)

בשבת פרשת ויצא, עמד רבי יוסף משה עדס בשיבת
"פרת יוסף" למסר שעור לתלמידיו, אף הבחין כי
שלשה תלמידים לא הופיעו בשעה היעודה לתחלת
השעור. דחה הרב את תחלת השעור עד להגעתם
של אלו, ובינתים התהלך הלוח וחזור בשארשת פניו
מסירה את הקפדתו על המאחרים לשעור. כשהגיעו
שלשת המאחרים במרוצה, פנה אליהם הרב בצטוט
מתוך הפסוק בפרשה: "אחי, מאין אתם?! "אחי"
- נוסריקון אברהם, חיים, יוסף (שמותיהם של
שלשת המאחרים). "מאין אתם?" - "מהיכן אתם"
באחר לשעור? והמשיך בתוכחה: "מחר אנחנו"
- ייש עליכם חרון-אף בשמים על שאתם מאחרים
לבוא ללמוד תורה. והעיד אחד משלשת התלמידים,
כי "מליצה זו שאמר הרב, עשתה עלי רשע עז יותר
מכמה שיחות מוסר הנאמרות בשיבה".

הגידה לי מה-משברתך? (כט, טו)

אחד התאונן בפני בעל התניא כי ירד מנכסיו ומצבו
הכלכלי בכי מר. הביט בו הרבי ואמר: "אתה מפרט
את כל מה שאתה זקוק לעצמך, אבל אינך מפרט
לשם מה צריכים אותך בעולם? אתה נועדת כדי
להאיר את הסביבה בתורה ובעבודה שכלב. עשה
את המוטל עליך, והקב"ה יעשה את שכלו ויתן לך
את כל צרכיך".

נגוב הוא אתי (ל, לג)

בימיו של ה'סבא' מסלובדקא, התפרסם על צעיר

יהודי ששלח ידו בגנבה, ומתוך רצון להשיג סכום
כסף גדול כבת-אחת, העז לפרץ לבנק הממשלתי, אף
הוא נתפס בעודו במעל והשלף אחר כבוד מאחורי
סורג ובריו. "יודעים אתם כיצד הדרך צעיר זה
עד לדייטת התחנה?" אמר הסבא לתלמידיו,
"מפני שהגנבה אצלו כבר עברה בתורשה. הסב היה
תלמיד-חכם, אבל היה גונב דבר-תורה ממחברים
קדמונים ולא הזכיר דבר בשם אומרו. האב כבר היה
גונב כבוד, והתפכד בכבוד שלא הגיע לו לפי מעלתו,
וממילא אין פלא שהגנב כבר הפך להיות גנב של
בנקים..."

צאן לבן הנותרת (ל, לו)

חסיד אחד הגיע אל ה"אהבת ישראל" מוויזניץ כדי
להזכיר את אחד מבניו שזקק לרפואה, והוסיף
ואמר: "גם הילדים הנותרים יהיו בריאים". העיר לו
הרבי: "לא אומרים כן! ילד יהודי לעולם אינו נותר,
לעולם אין יהודי שיש לו ילדים נותרים..."

יש-לא ידי לעשות עמכם רע (לא, כט)

ה"קדשת ציון" מבובוב הי"ד, נסע פעם ברפכת עם
גבא, והיה שם משכיל אחד לבוש בגדים לבנים
כמיטב האפנה בעת ההיא, ובקש להכנס לקרוננו של
הרבי כדי להתרופח אתו על היהדות 'המשישנת' ועל
הצדק 'להתקדם' לפי רוחות הזמן. הוא עטה על
עצמו ארשת צדקנית, והפציר בגבאי להכנס אל הרבי
כדי להתברך ממנו, אולם הגבאי הפקח הבין מיד את
מטרתו הנלוזה, ומהר לשלחו מן המקום. הבחין
הרבי בכך, ושאל את הגבאי בלשון מחפמת: "מה
בקש לכן זה?" והגבאי השיב והשלים את המשפט
המבסס על דברי חז"ל: "בקש לכן לעקר את הכל!"
חיד הרבי ואמר: "אספן, תנעל דלת בפני לכן" (על
משקל תקנת הלל שלא לנעל דלת בפני לוויין)...

ותדד שנתני מעיני (לא, מ)

החסיד רבי יעקב מרדכי מפולטובה, לא ישן במטה
במשך שלשים שנה, כדי לסגף את גופו. לעת זקנותו
התחרט עליך ואמר: "שלשים שנה של אי-שנה
במטה, אינן שוות הנחת תפלין פעם אחת!" אמרו
חסידים עליך: "מהיכן זכה אותו חסיד להרגיש את
חשיבות מצות תפלין וגדל ערכה? מכך שלא ישן
במטה שלשים שנה..."

אין זה בי אס-בית אלקים

רבים הם האנשים שבלבם מפעמת תשובה לחולל מהפכות תורניות, חשים כי בהם טמונים כוחות עלומים לתקום מוסדות תורה ונצחיות להיות מקומי הרים, אך מעטים הם המממשים את חלומם ומוציאים אותם לפעל, ואלו רב הרעיונות נותרים כחלומות ושאפות בלבד. בין המעטים שהחלמו וגם בצעו למעשה, היה רבי מיכאל דב יוסמנדל, מקים עליו של תורה בארצות הברית. למרות חרבו האיש בשנות השואה האמה, ועל אף הסכוכו מחסר המעש מצד יהודי העולם להצלת יהודי אירופה, למרות תחנותיו וזעקותיו שלא נקנו, הוא לא נשבר ולא נרתע, הקים באמריקה מחדש את ישיבת נטרא, והעמיד תלמידים רבים. גיל היה לומר: "אינגאנצן חלום - טויג נישט, אבער אינגאנצן אן חלום - טויג נאך מער נישט", כלומר: להיות כל הזמן עם חלומות ודמיונות - אין זה מן הראוי, אבל להיות בלי מעורבות וזוהן קדימה - זה בודאי לא ראוי...

ורבי מיכאל בר אבן חלם והנה, תכנן וחזה, אבל גם בצע למעשה, התעקש והצליח. כך היה עוד בצעירותו, כשהעמיד לעצמו יעדים בלמוד תורה ועמד בהם, וכך היה בהקמת ישיבתו נגד כל הגיון באמריקה החמורה של אז, לבחור ישיבה שבוים שצנלו מהמלחמה כשהם בודדים ממשפחתם אודים מצלים מאש. הוא הפיח בהם רוח חיים, למרות שהוא עצמו היה שבור ורצון, גלמוד ושכול, ולבה בסובביו את הניצוץ שבעד עד שהפך למדורת בית המוקד.

תולדות חייו ופעליו מתארים בספר הנפלא "איש-חמדות", ובו פרק נכבד על חזונו להקמת בגין הישיבה, חזון שהיה נראה כחלום התלש מהמציאות, אך בבה האמונה שבו ובדבקותו להגיע אל המטרה בלי להתנאש בדרך, קרם החלום עור וגידים והפך למציאות בדרך פלאית בחסדי שמים. מארעות אלו אינם בגדר ספורי צדיקים בלבד, אלא מהווים לנו סמל ודגמה כמות גלומים בכל אדם, ואם יהיה דבק במסרתו, יצליח בעזר מקומו לממש בפעל את החלומות והחזיונות...

בתקופה הראשונה נסר רבי מיכאל בר אלקים את ישיבתו מחדש עוד באירופה, אולם עם התחזקות השלטון הקומוניסטי, החלט על העתקת הישיבה לאמריקה. בהעמיו תנאי פי הישיבה תמסם מחוץ לעיר, הוחק מהמולת הרחוב האמריקאי החמרי. תחלה נשפר בגין צבורי בעיר סמנויל במדינת ניו יורק, אך פשוט זמן מה, בחרף תש"ח, כבר החלו להרגיש את הדחק בישיבה. הבית היה צר מהכיל את התלמידים, ומחסר מקום נאלצו לאלל וללמוד באותו מקום, כאשר בסיום הארוחה הפך המקום לבית-מדרש, ולחפך. באותם ימים היה מצב הפרנסה באמריקה דחוק קאה, ויהודים נאבקו על הקיום היומיומי. מי אפוא חשב באותם ימים על הקמת ישיבה? אבל רבי מיכאל בר המשיך לטוות את חלומו לרשם בגין נרחב לישיבה, אף שהדבר היה נראה בלתי מציאותי בעליל. הוא החל לתור אחר מגרש מתאים, ואחר שבדק מקומות רבים נסה אחד מרעיו לטען כי יתכן ועליהם להתפשר על המקום, ולרשם אף מגרש המתאים לישיבה באפן חלקי. אך ראש הישיבה עמד על שלו. והסביר: "הרי באפן ריאלי אין לנו כל מגרש לרשם גם כן קרקע גדול של מטר אחד, שכן אין בידי אפילו פרוטה אחת. אלא מאי? אנהנו סומכים על אבינו שבשמים, ואם-כן גלמוד לנו להעמיד גבולות לפניהם הלא אין לה' מעצור להושיע ברב או במעט". ואכן, לאחר ימים מעטים הגיעה ההצעה הקסומה: אחוזה מלכותית שנגנתה בידי עשיר מפלג על-גבי שטח רחב-ידים בן כאלף דונמים, ועליו ארמון מפאר ובנינים נוספים למשק הבית - העמדה למכירה פומבית, לאחר שיושי האחוזה שלא טרחו על כספם חיו בלי חשבון ודאגה, ופזרו את כל ממונם בשכרות וחיי תענוגות. הם שקעו בחובות עצומים, עד שהפנק עקל את האחוזה לכסוי חובותיהם, והעמיד את האחוזה למכירה בכסום של שלש מאות אלף דולרים, שהיו אז כסום אסטרונומי, אך היה נמוך בהרבה מהערך האמתי של האחוזה. הרב אליהו יונג, שהציע לראש הישיבה את רכישת האחוזה, מספר בזכרונותיו, כי כשהציע בפניו את ההצעה ובקש לפניהם כסום של רשם הישיבה כדי לשלם דמי קדימה, נענה הרב בחיוך מר כי יש לו בסיס 150 דולר...

לאחר תקופה קצרה נודע, כי בהיעדר מתעניינים צריינים ברכישת האחוזה, הפחית הבנק את הכסום הנדרש, והאחוזה עומדת למכירה בעד מאה אלף דולר בלבד. הרב ראה בכך סמן שמיי, התרשם עמוקות מהאחוזה בעת בקורה הראשון, ועל-אתר התבסא: "זהו המקום אותו אני מחפש", שכן האחוזה שכנה באזור מבדד המקף בנהרות, וממילא גם בעתיד לא יתשבו נכרים באזור. המלחים היו פמוכן המומים מהכרזתו, שכן קפת הישיבה היתה ריקה כמזולה שאין בה דגים, אך רבי מיכאל בר יוצא לדרך בנחישות ובלי כל פחד. המזכרים הסכימו לחתום על חוזה עם התחייבות לקבלת כסום ראשוני של 15 אלף דולר תוך שבועים, וידיד הרב גיסו כסום זה בהלוואה במאמצים מרבים, בלי לדעת כיצד מתקדמים הלאה. "מצוה לשמע דברי חכמים" אמר לימים יד-ימינו של הרב, "ומפיון שראיתי שהרב מתנהל עם חשבוניות שלמעלה מן השכל, מעולם לא הרהרתי אחריו". המזכרים הקציבו זמן של ארבעה חדשים להשגת הכסום העצום של 85 אלף דולר, ולא - גם הכסום הראשוני שהשלים יחלט ביה הנבנן ולא ישוב למשלים. הרב משרד סביבו בשחון מוחלט, ובגרוח הימים בסמוך לימי הפורים אחר, כי ה' יתברך יעשה עמם נסים פשם שעשה בימי מרדכי ואסתר.

באותם ימים התגורר באמריקה יהודי נדיב בשם מר ישאל ראגאזין, בנו של רבי שלום אליעזר ראגאזין, שהיה תלמיד-חכם גדול מתלמידי הנצי"ב מוולוז'ין ושמש פרב ומורה-צדק בבית-המדרש "ישיבת הגר"א בבוקרלין. רבי מיכאל בר נפגש עם יהודי נדיב זה כדי להציע לו לתרם את הכסום הנדרש לרכישת הבנין למען הישיבה, ובין ששמע שהלה דוגל בשיתט שלוב תורה עם דרך-אריץ, שלב בתכנית גם הקמת שטח חקלאי בחצר הישיבה. בשיתח הבין הרב, כי מר ראגאזין מתייעץ בקביעות עם יועץ מסחרי מסים, פרופסור נודע למתמטיקה, ורבי מיכאל בר החליט להפגש עמו. הוא רכש פמה מספריו של אותו פרופסור, עבר עליו במעוף, ובכשונו האדיר קלט במהירות את תכנם. בפגישה התפעם הפרופסור מידיעותיו המקיפות של הרב היהודי בענייני העולם ובחידוד בתחום האהוב עליו - מתמטיקה, ובהשפעתו אשר הנדיב את הסך העצום בהלוואה לשלש שנים בלי רבית. רכישת האחוזה הגיעה לידי גמר נגד כל הסבויים, וחלומו של הרב הפך למציאות. אלא שהחוב הגדול העיקר על לבו יהודי שנה בעיניו, אך הוא התחזק באמונה ובטחון וקנה לטוב.

מר ראגאזין בקר פעמים מספר בישיבה, כשהוא מביע את שביעות-רצונו מתפקוד המקום, אך כאשר החל להטיף את תפיסת-העולם כי יש להשתלם גם במקצועות כלליים ויש לרשם גם מקצוע כדי להתפרנס ממנו בעתיד, וביחוד כאשר הביע את דעתו שאין לבחור הישיבה להתחלס עם פאות וציצית ברושות-הרים, לא חת ממנו ראש הישיבה. ומהר להודיע לו כי אין שני מלכים משמשים בכתר אחד, ואי-אפשר שבמקום ישמשו שני ראשי ישיבה... וכדי להפסיק את דעתו של הנדיב, הציע ראש הישיבה כי את דעותיו יעביר אליו, והוא ימסר אותם לתלמידים... הלה נפגע עד עמקי נשמתו, ונעזב את המקום באף וחרמה בהחלטה שלא לשוב אל הישיבה לעולם. אלא שמעו יצא מתוקו, וכשם שלא חזר הנדיב אל הישיבה, כך לא שב יותר לדרש את ההלוואה, ובמכתב ששלח אל רבי מיכאל בר כתב, כי אין לו שום קשר יותר עם הישיבה, ומה שנתן - נתן, אבל מעתה ואילך אין לקוות ממנו לשום תוספת...

רבי מיכאל דב יוסמנדל ז"ע

ליום ההוללה, ר' בכסלו תשי"ח

מגדולי רבני הנגריה ואמריקה, ופעל רבות להצלת יהודים בשואה האמה, אך מאמצי נכשלו פרקם בעטים של אלו שהקצינו את בגית הארץ לפי ראות עיניהם על-פני הצלת מיליוני יהודי אירופה.

אבר בשואה את משפחתו והתענה רבות תחת השטן הנאצי, אך לא אסונו הכבד יסר מחדש את ישיבת נטרא באמריקה, ובמסירות-נפש הרביו תורה ותנח תלמידים רבים שהקימו בתים נאמים בישראל בזכותו. גיל היה לומר, כי לאחר התרן הגדול שעם ישאל עבר בשנות השואה, בה אבר תלמיד-חכם ובחור חמד לאלפים ולרבבות, עלה פח התורה של כל יחיד עשורה מונים ממה שהיה לפניו, וכל אדם יחיד שלומד חשוב כמו פמה חכמים שלמדו בעבר.

בחיו גלם מסירות-נפש מיה. פעם אמר לתלמידיו, כי ראש הישיבה הראשון היה אברהם אבינו בשעת העקרה, ותלמיד הישיבה הראשון היה יצחק אבינו, ושם למד יחד את סגית מסירות-נפש, שהיא יסוד וקיום עם ישראל. ואכן, לתלמידיו ובעק במדותיו, ותשתללו להתמיד ביומיהם ביגיעה, בימות הקיץ החמים היו יושבים בחצר הישיבה, בהערך מנגנים באותם ימים, והוציאו את כל כרי השם החוצה כדי שיוכלו לעין מפסקות בעת הגר. וכדי שישארו במקום אחד, הורה לקשר אותם אל השלחן - "בית עקד ספרים" כפשוטו. וזהו את רבי יואל מסטמר ואמר בצחות חרבו: "ישנן ישיבות שבהן צריכים לקשר את הבחורים אל הספא כדי שישבו על מקומם וילמדו, אך כאן נחפך הוא. את הבחורים אין צורך לקשר שכן ההתמדה היא נדולה ונפלאה, אך את השם" שירא לקשר כדי שירא יבדו".

עוד מצעירותו נכר בתורפחו ובקריאותו, והתבלט בשליטתו בכל מקצועות התורה, ואף בחשבון ובחכמת התכונה, וזהו בקן אף בספר חקירה ובמקומות כלליים, כן התמשך לרבותו ולפסחוח לאפואת לכאר את התורה הקדושה. שלט ב-14 שפות, ביניהם גם בשפה הערבית, אותה למד כדי לפגעה את כחביריהו של רבותיו הראשונים שכתבו את חבוריהם בערבית-יהודית. את תלמידיו עודד לשקד להתמדה על דגלי התורה, ויחד עם זאת עודדו ללמוד לקרא בתורה בטעמיה וקדושיה, וללמוד את כללי דקדוק לשון הקודש. במיתח התבלט בכשונו הקדיר למצא בתורה קיומיה נפלאים בשית "לכני אותיות" שבהן נוקרה פשוט רבני בחי, ובעז של טרום המחשב מצא גלויים מרעשים אותיות התורה, עד שחלתו רבי שמואל דוד מנטרא אקר על-פי דברי הקדמונים שבה לזכות לפתח שיהיה חרש בתורה הקדושה, צריך להיות קדוש וטהור מרשם אמו, כי לא בכדי וכה חתנו לכה, מפני שהיא ראוי לעשרה זו.

יוסף דעת

בנוסח התפילה יקנו לשון נוכח כלפי הבורא יתברך: "ברוך אתה" ולא בישור נסתר, וכך רואים גם בנוסח הדיבור של יעקב אבינו לאביו: "קום נא אבי" לשון נוכח, בעוד עשו דיבר אליו בלשון נסתר: "קום אבי", ואפילו הגר שפחת שרי אמרה: "אתה קר ראי". וכתב החת"ם סופר שבו רבי נתן אדלר, כי זו דרכם של בני ישראל מאז ומקדם לומר אל אבותיהם בלשון נוכח, בעוד הנכדים מדברים בלשון נסתר, ואחר מפני שלשון נוכח באה מתוך קרבה ודבקות, כפי שאנו מדברים אל ה' שאנו דבוקים בו כפי שנאמר "ואתם הדבקים בה' אלקיכם", ועם ישראל שדבוק כולו כגוף אחד ונאמרים בה' אחד מדברים בלשון נוכח, אבל הגויים הנפרדים זה מזה ולכל אחד אמונה אחרת פונים לו לזה בלשון נסתר. וכך אמרו חז"ל במדרש, שכל יעקב נאמר "יהי כל נפש" כאוי אחד, לעומת עשו שנאמר בו "נפשות ביתו" בפרוד, וכן כתב אבן-עזרא: "וכבוד לשון עשו שאמר הקטן לנכח הגדול לשון רבים".

בעבר גם תלמידי היהודים אל מדרב אל רבו בלשון נוכח, כפי נוסח הברכה בערבית ומובאת בזויל: "שלום עליך רבי", וברבות הימים, נראה עם ירידת הדורות ונחלת כבוד התורה, החלו לדבר אל הרב בלשון נסתר. אבל עדיין מדברים אל ההורים בלשון נוכח, כפי שכתב ב"ערוך השולחן": "ודע דבזמן הקדמונים היו מדברים הכל בלשון נוכח אחת, כמו שלום עליך רבי, אבל עכשיו מדברים בלשון רבים ואומרים שלום עליכם, ולכילין לרבו, לבד לאביו מדרב בלשון נוכח ואפילו אותו תלמידו, דלכאפי ואחיו ואחותו מדברים בלשון נוכח 'אתה', ואם ידברו בלשון רבים לא יהיה אלא מן המתמחים. וכן המנהג פשוט בכל המדינות". ובעל "אילת השחר" אמר טעם למה לא ישנו גם לדבר אל ההורים בדרך כבוד, מפני שם האב והאם מתחיל הבן לדבר בקטנותו, ואי אפשר לחנוכו לדבר בלשון כבוד, מה שאין כן עם רבותיו מתחיל לדבר בשעה שבה לכלל דעת ואפשר לחנוכו לדבר בלשון כבוד. יש שהתפללו שאל חותנו צריך האדם בעל השלשון נסתר, ולבני כבוד לאח גדול הביאו ראייה מדברים בעל השלשון נסתר, הכבדה שיש לכבוד אח גדול ולקום מלפניו ולכבדו, ואמנם לדברי המוסקים החיוב הוא רק לאח הכבוד, אולם ה"רבי יוסף" כתב ש"ע"ה האריך" יש לכבוד כל אחד שגדול ממנו אף שאינו הכבוד. "במלת שבע"ן" זו בנוסח הדיבור אל סופר הגט בלשון נוכח, והביא את הראיות הנכונות שאל הכה"ה פונים בלשון נוכח, ואפילו לא פרעה ידבר משה רבנו בלשון נוכח, כי שהיה חולק כבוד לאלהים, ואמר לו: "ואם מאן אתה לשלח" וכדומה, וכן בני אחר אמרו לאלהים "נשיא אלקים אתה בתוכנו".

הרבנו"א בפרשת בא כותב, כי משה רבנו דיבר על עצמו בלשון יחיד: "אתחנן", "והתעורר", "אפיוס" - "כי לא ידבר משה בזה לשון רבים, שלא יוציא שם שקר מפיו", ומכאן "הערה אלה שם שמחמת 'ענה' מדברים על עצמם בלשון רבים 'אנחנו' וכו' וכו' ולדעת הרמב"ם הוא בשקרא יסודו" (באר שרים).

מספרים על רב אחד שדורשת התנחולו אמו, כיוון שאין בן עריכם והורגתם לדבר אליו בלשון נוכח 'ד', אין זה מן הניגוד להמשיך כן מעתה ואילך, כי אין אוכל להיות לכם לרב ומנהיגם והמליץ על זה "לא ראו ראש" - בני פשוטים אליו בלשון 'ד' (אתה) באידיש) הוא יכול להיות לראש...

על רבי מיכאל דב יוסמנדל מסופר, כי פעם אליו בן-אחייו בלשון כבוד "דער מענטש" - הדור, והוכיחו כי "כך היה עוד אומרו", אבל יהודי פונה בלשון נוכח.

נגבתי יום וגנבתי לילה

עם הסתלקות המהרי"ד מכלז בשנת תרפ"ז, עלה בנו הגדול רבי אהרן על פסא בהנהגת העדה, הנהגה שמית של מלאך ה' צבקות באהבת ישראל בתכלית. בשנות נשיאותו עוד בטרם ירד הכורת על יהדות אירופה המפארת, היה נוסע מדי פעם לשבות בערים שונות בהן התגוררו אנשי שלומו, וימי בקורו היה להם ימי חג ומועד.

בשנת תר"צ לערך, פקר הרבי בכמה עירות, ושהה בהן ימים מספר לחזק חסידיו ואנשי שלומו. בעת ששהה בלוביטש, הגיעה אליו משלחת של יהודי לנצוט, והפצירו ברבי להגיע ולשבות בעירם, אך הרבי לא הבטיח, ואמר: "אם היו יהודי סטרליסק מזמינים אותי הייתי שמח מאד". מאז ומעולם היו כל הליכותיו של אהרן קדוש ה' נעלים מבינת אנשו, בבחינת סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, ולכן לא נסה איש להביא את פשר רצונו של הרבי לבקר בסטרליסק, בעוד עירות רבות באזור בקשו לזכות בבקוריו של הרבי ולא נענו, ובחיוד לנצוט שנחשבה כמקום מפרסם ובקורו של הרבי היה בודאי מרבה כבוד שמים, ואלו לסטרליסק הוא מבקש לנסע מעצמו. בהשגחה פרטית שהה באותה שבת בכלז רבה של סטרליסק, רבי אהרן לנדוי, שהיה מחשובי החסידים, וכאשר דבריו של הרבי הגיעו לאזניו, הוא נכנס כמובן אליו והזמין את הרבי לשבות בסטרליסק.

העירה סטרליסק השוכנת בסמוך לעיר הגדולה לבוב, התפרסמה פידוע בזכות הצדיק רבי אורי מסטרליסק שפנה על-שם עבודתו בקדושה ובתבונה בשם "השרף מסטרליסק". מאז הסתלקותו של רבי אורי בשנת תכפ"ז כבר עברו אז למעלה ממאה שנה, אך בית-הכנסת הישן שלו עדין נותר לפליטה, אם כי כבר הפך לחורבה המטה לכל ותיקה בבחינת סכנה. הרבי הביע את רצונו להכנס אל המקום, והחסידים נרתמו לעשות רצון צדיק. נטלו קורות עץ עבטים והעמידו אותם פעמוני תמך לג המט לפל, והרבי נכנס פנימה יחד עם החסידים שהתכנסו סביבו. במקור הבית היה חדר רחב ידים, שבמקורו עמד שלחן ארוך ועתיק יומין ובסמוך לו פסא ישן אף הוא, ששרדו בזכות היוחסן עשויים שניהם מאבן.

הרבי פתח בספור עלום שלא נודע עד אז, וצבור הנאספים האזין ברב-קשב: "בימים מקדם בקר בעיר זו מרן הבעל-שם-טוב הקדוש, ועל שלחן זה וכסא זה ערך את שלחנו, כאשר מסביב נכחו ארבעים מגדולי תלמידיו", אמר הרבי, והחל לפרט את סדר ישיבתם, כאלו זה עתה הוא מתבונן בהם. "כאן, לימינו של הבעל-שם-טוב, ישב רבי דוד לאה'קס, לשמאלו רבי דוד פורקס. בהמשך ישבו רבי דוד ממיקוליב ורבי וולף קיצעס", וכך המשיך למנות את תלמידי הבעל-שם-טוב, כאשר רבם אף לא היו מברים לשומעים, ועצם עבודת בקורו של הבעל-שם-טוב בסטרליסק, היתה לחידוש בעיני בני העיר שלא שמעו זאת מעולם.

"בעיר סטרליסק היו באותה עת חברה של 'קענעקס' אמר הרבי, פשהוא מתבונן ליהודים 'משפילים' אותם היו מכנים בכלז בפניו 'קענעקס' - ידענים, אלו שמציגים את עצמם כידענים ובקיאם בחכמות רבות, ולמעשה הציצו ונפגעו ונשארו קרחים מכאן ומכאן. וידוע מה שאמרו צדיקי בית בלז, כי ישיבתם של רבי אורי בסטרליסק ורבי שמעון בירסלב, היו בגלל עניינים שמיימים וגבוהים, שכן בשני מקומות אלו היו משפילים רבים, והתבטאו 'כי רק בביתא המשיח יודע מה פעלו צדיקים אלו שם'. 'לפני סעודה שלישית, כאשר ירדה השמש וחשכה השתקרה בבית, נכנס 'ליביש המשפיל' ראש החברה של אותם 'קענעקס', שכונו הנפוצ בפי הבריות היה 'לאביש', וברב חצפתו נטל בהקבא מתוך י"ב החלות שעמדו על השלחן, שתיים גדולות באמצע ועשר חלות קטנות המעשרות אותן ומכונות כנגד עשר הספירות, את החלה שהיתה מכונת כנגד ספירת 'דעת', ושרר אותה לשנים כדי להכעיס. ששוכנס מרן הבעל-שם-טוב לסעודה שלישית, ספרו לו המסבים על מעלליו של 'לאביש' המשפיל ועל שבירת החלה, והבעל-שם-טוב נענה ואמר: 'לאביש גאות, גאות לאביש' על משקל הפסוק 'ה' מלך גאות לבש', והמשיך: 'דעת הוא מלשון שביירה, כפי הפסוק בשפטים על גידעון בן-יאש השופט, שבבואו לעיר סבות נטל קוצים וברקנים וידע בהם את אנשי סבות', ובתרגום: 'ותבר עליהו' כלומר שבר עליהם את הקוצים', ובבך סים הבעל-שם-טוב את דבריו, ונטל בכך מאותו ליביש את 'דעתו' - ספר הרבי מכלז.

'ליביש משפיל היה למדן חריף, וכדרכו התלשב במוציא שפת ללמד. הוציא מסכת סנהדרין ושקע בלמודו כמימים ימימה, אך בארץ פלא הסתמך לפתע הנבנו, ולא עלה בידו לרדת לסוף דעת דברי הגמרא. ברב עזותו וגבה רוחו, שלף את קלמוסו וכתב ליד שורות הגמרא שהיו קשים בעיניו את המלים 'סמי מכאן, כלומר יש להעבירם מכאן ולמוחקם... נסה שוב ללמד כמה שורות נוספות, אך שוב לא הצליח להבין את הפשט, ושוב כתב עליהם 'סמי מכאן, כלומר שגם קטע זה נדון למחיקה והשקטה... וסופו של אותו משפיל ששכח את כל תורתו, ונעשה עם-הארץ בור וריק".

ימים אחדים לאחר בקורו של הרבי, עוד באותו שבוע, נערך בסטרליסק אסוף של כל הספרים הישנים שהיו פזורים בבתי-המדרש שבעיר ובשלוחות הגג, והנה נמצאה ביניהם מסכת סנהדרין ישנה, ובה נרשמו פעמים רבות המלים "סמי מכאן". ספורו של הרבי מכלז צף ועלה מיד, ובכלם נפעמו לראות בעיניהם את הגמרא שנגנזה למשך למעלה ממאות שנה, וגדיוק עתה נמצאה לאחר גלויו של הרבי. רבי אהרן לנדוי, רבה של סטרליסק, הביא מאחר יותר את הגמרא לבלז, ולמים העידו זקני החסידים כי ראו כמו עיניהם בגמרא את פתגמו המקנה של אותו משפיל, שפגע בגלותם של חכמים ובא על ענישו מיד.

אחד החסידים ששהו בסטרליסק עם רבי אהרן מכלז, היה החסיד רבי חיים דוד קנובל'ד הי"ד, והוא ספרו ככלי ראשון לאחיו הצעיר רבי יוסף, והוסיף לספר, כי למרות שבדרך כלל לא היה רבי אהרן מכלז פוקד קברי צדיקים, הרי שבבקר זה בסטרליסק התעניין היכן ציונו של השרף, ובמשך גרבע שעה עמד בסמוך לציון כאשר משתי עיניו זולגות דמעות "כמו שני נחלים" בהגדרתו, "ללמדם שכל מעשיו של אהרן קדוש ה' היו למעלה מהשגתנו" סים החסיד ואמר.

פניני אור החיים

מדברי האור החיים הקדוש על הפרשה

דרך שבעת ימים - יש לחקור, למה נשתנה יעקב בהליכה זו שלא קפצה לו הארץ כמשפט לאהבי שמו, ומצינו שאפילו לאליעזר עבד אביו קפצה לו הארץ, וכן הנכון אליו יאות עשות, גם להצילו מהרודף ולא היה משיגו לבן. ואולי כי הגיד לו האדון ברוך הוא בזה שאין צריך לברכה, כי הגם שהדביקו לבן, הויכח דבר דבר אליו אפילו דבור, וזולת זה היה מראה חס ושלום כי לא יכול הצילו מיד לבן, וגדול הנס הזה שהגם שהוא בעל בחירה ימנע מעשות בחירתו בעקב:

גם בזה ה' סבב כמה סבובין ברית עמו לכל יו"ק, שבאמצעות הדבר נתגברו עליו ישראל בימי השופטים כשבא עליהם, והוא פושן רשתותם במאמרם ז"ל. גם מזה נמשך קבורת רחל במקום ההוא כדי שתהיה לטובה אות בגלות גי' פאמרם ז"ל בטעם בקבורתה שמה:

לולי אלפי אבי וגו' - טעם שלא הספיק לומר אלפי אבי אברהם, נתנו לומר שני ענינים, אחד להיותו אלפי אבי עמל לי והצילני מידך בזכות אבי. והשני להיותו בעל חיבת ומשיג ונשפך בצדק ומציל עשוק, והוא אומרו אלפי אברהם, פרוש אלפי שפרסם אלקותו ואמתתו אברהם והודיע בעולם נוראותיו אשר הוא הבורא הוא המשפיע ושופט בצדק, וזולת זה אם היה לאבי אלוה אחר לא היה מציל מידך, כי כמה אלהות יש שלא יועילו לעובדיהם, אין פאלקניו ברוך הוא:

את עניי וגו' - שאם לא היה לו העני הגם שהיה האמת אתו היה ה' מאריך אפו וקלת לו שכרו לעולם העליון, ולכך עניו קים לו ביום תתן שכרו ונתן לו יגיע פשו:

דברי הימים

סיפר רבי נתן קמינצקי, בנו של רבי יעקב קמינצקי ראש ישיבת "תורה ודעת", כי בשב"ק פרשת ויצא תש"ח, בהיותו בחור ישיבה צעיר, הלך לבקר את ישיבת מיר שהגיעה אז לראה"ל לאחר נס הצלתה המפורסם בשנחא בשפי, ודרשונו של המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין עשתה בו רושם לשנים ארוכות. המשגיח הזכיר את הנאמר בפרשה כי ללבן את שני נבות, ומי שלומד את הפסוק כפשוטו נעשית לו כסם מות, כי נראה כאילו יעקב אבינו בא בשנים והחליט שהגיע הזמן לשאת אשה כי מתי יעשה לביתו. אבל חז"ל דרשו את הפסוק שתי נבות "כשתי קורות מפולשות מסוף העולם ועד סופו", שיעקב ראה בהן את בניין כלל ישראל ונצחיותו, וכל מטרותיה היתה לייסד את ע"ה. ובדבריו דיבר המשגיח אל הבחורים הניצולים שמשפחותיהם נספו בשואה, והתעייפו מגדודיהם ותלאותיהם, ובקש לעוררם שלא יפנו עתה ויחשבו על עצמם איש לשרוה ואיש לכרמו, אלא ישקלו את מעשיהם כיצד לכנות את עולמם באופן שיתרם לטובת כלל ישראל ונצחיותו. "ואהרתי המשגיח איך להמשיך פסוקי תורה באופן שהיו סם חיים, מלווה אותי מאז ועד עתה" כתב רבי נתן, והזכיר גם את האמרה הנוקבת שאמר רבי אברהם קלמנוביץ נשיא ישיבת מיר, למה נשך האריה את נז על כך שפעם אחת בלבד אחר להביא לו את מזונו? מפני שהאריה שהיה בתיבה לא היה אריה רגיל שנמצא בגן-החיות, אלא האריה האחרון והבודד ששרד בכל העולם, ולאריה כזה שכל קיום מין האריות תלוי בו, לא מאחרים את המזון! וכך אמר על בני ישיבתו שהיתה הישיבה האירופית היחידה ששרדה מעולם חרב, כי ישיבה כזו צריכה להעריך בלי גבול, וכל לומד היהו כשריד אחרון.

מאז גילוי האפשרות לבדיקת ספריתורה במחשב, הקפיד האדמו"ר מערלין שלא לעלות לספריתורה שלא עבר הנהגה כזו, שכן המציאות הוכיחה שרוב ספריתורה הישנים שנבדקו בידי מחשב נמצאו פסולים מעיקרא. בשב"ק פרשת ויצא תש"ד" שהה בצפת, וכאשר התברר לו כי ספריתורה לא עבר הנהגה מחשב, ביקש שלא יעלוה לתורה, והורה לכמה בחורים לכוון שלא לצאת ידי חובת קריאת-התורה, ולאחר התפילה בנו לבית-כנסת אחר שבו היה ספריתורה מוגה, וקראו מחדש את כל הפרשה. מאוחר יותר, בשנת תשנ"ה, שהה שוב בצפת ובמנחה הוציא את ספריתורה של המגיד מטשרנוביל שנמצא בקלויז טשרנוביל בצפת, וערך התרת-גדרים כדי שיוכל לעלות לספריתורה מחוס זח. וסיפרו, כי פעם התפלל בנתניה בביה"ט עם כמה ספרירי תורה, וכל אחד מהתורמים ביקש שיקרא ב"ט שלו, והנהיגו שכל שבת יקראו ב"ט אחר, אך לכוונתו הוציא ס"ט שעבר הגות מחשב. בשבוע שלאחר מכן, שקראו בספריתורה שנמנוע מלהוציא בשבת, גילו בו פסול גמור, וראו בזה סייעתא דשמיא, שכן בשבת לא היו מגלים את הטעות שהיתה בפרשה שאחריה, ורגלי חסידי ישימור.

אחד מרבותינו הראשונים, היה רבנו מנחם ריקנטי, שנודע באחד מראשוני המקובלים באיטליה וחבר פרוש על התורה בדרך הקבלה, וכן ספר על טעמי המצות ופרוש על התפלות ועוד. אחד מצאצאיו היה רבי יעקב ריקנטי, ובירו היה מסירת על זקנו זה, שבנעריו התקשה מאד בלמוד התורה עקב פשרונותיו החלשים. אולם השתוקקותו ללמוד התורה היתה עצומה, והיה מרבה בתעניות ותפלות לפתית לבו לתורה. פעם אחת, בעודו שרוי בתענית ותפלה בבית הכנסת, נדרם על מקומו, והנה לפניו אדם עומד ובידו כלי מלא מים. האיש הקיצו וצוה עליו לשתות את המים, ועוד נטרם עלה בידו לכבות את כל המים שבכלי, נעלם האיש מלפניו. הנער התעורר מחזונו, ונהג אל בית המדרש במנהגו ללמוד למרות קשי הגנות, והנה להפתעתו הוא מנקה כי הלמוד נעשה בהיר לפניו, שכלו הודפך ובינתו התחדדה, ובבית אחת הפך לאיש אחר. בזמן קטע עלה בידו להתעלות בתורה, עד שהפך לאחד מגדולי הדורות וחבר פרושים נרחבים לתורה. ללמוד פמה גדולים כח התפלה והרצון לידעת התורה.

בתקופת רבותינו הראשונים התחבר ספר על הלכות ציצית, בשם "פרוש שאמר". המקחבר הנו רבנו שמשון בר אליעזר, ומאחורי השם המענין "פרוש שאמר" מסתתר ספור מפעים על כח התפלה מתוך תשובה ובמיהה ללמוד התורה. בהקדמתו מספר המקחבר על עצמו, כי בילדותו הגיו הוריו עמו ממדינת נקסר בגרמניה לקהלת פראג, ושם נפטר שני הוריו והוא נותר יתום בן שמונה בלבד. "אז הדיכתי ה' תהרה בנתיבותיו בידו אבי יתומים, ועמדתי בכל בקר ובקר בהשקפה לבית הכנסת, ואמיתי ברוך שאמר בקול רם וקול ערב שחנני ה' בדרברי רד' לבד אתי' מהונד, אל תקרי מהונד אלא מהונד, והחזקתי בו עד שקראו אותי 'ברוך שאמר'". והוסיף רבי יוחם ממיר לספר, כי הפכה לבניו "ברוך שאמר" שקבל בנעריו, היה עקב כך שלא ידע מאומה חוץ מאשר תפלה וז עקב נחמותו, והיה פותח את ארון הקודש ואמר תפלת ברוך שאמר בכל עת, עד ששם ה' את בקשתי ונעשה לגדול הדור.

בנו של אבי משפחת גרוסמן, רבי יצחק דוד מלזמיר, הגיע לפרקו, ורבים בקשו לזכות להשתדך עמו, שכן היה בחור מפלג וחרף בתורה, עליו של ממש. נסע רבי יצחק דוד אל החוץ מלבלב ביד לבקש את ברכתו והדרתו, ובדרבו של החוץ היו פותבים בפתקת רם את שמו ושם אמו ולא יותר. בשקרא החוץ אתה שם אמו: "יצחק דוד בן פינא הוא קרוב שלנו", וכך הגיב גם בשקרא את השם של בנו החור. "הוא גם בן קרוב שלנו". אחר שחיה את דעתו על השדוך המתאים בעבורו, אמר: "אצלכם זה בודא חדוש ביצד אנו קרובי משפחה, דעו לכם כי אנו ואתם צאצאים של רבי יצחק מפוזנא. אחיו של הטיז. ומיד דברי זה אספר לכם מה שארע לנאון וצדיק זה, לאחר הסתלקות אביו רבי אברהם שינה רב בפוזנא, וטרם הסתלקותו מסר את הנגה הרבנות והרצפת התורה בישיבה לבנו רבי יוסף. בנו ר' יצחק היה אז נער צעיר נטרם הגיע למצות, ולכן פקד את בנו רבי יוסף שיתן עינו עליו, וללמוד עמו בישיבה. אולם לא

היה לער יצחק לב ושכל טוב להבין את דברי התלמוד, והיה אחיו נודף ומכה אותו בפעם בפעם, ובלי לה שנועשה בר מצוה, בהגיעו ל"ג שנים, הלך החור לבית הכנסת להתפלל תפלות ערבית, והחביא את עצמו תחת הספסל כדי שייכל להשאר שם אחר סגירת בית הכנסת. לאחר שיצא השמש ונעל את הדלתות, הלך החור ופתח את ארון הקודש, והתפלל בבכי ובתחנונים שמהו ולבו יפתחו להבין את התורה הקדושה. ומחמת גדל הבכי, נפלה עליו תרדמה בעת שהיה ראשו בארון הקודש, ובא אליו אביו רבי אברהם המנוח, ואמר לו 'בני, אל תבכה, אני אבוא אליך בכל לילה וליילה ואלמד אותך', וכך היה ימים רבים. ולאחר תקופה לא בא אליו לילה אחד, ונפל עליו פחד גדול, ומיד בלי לה שנועשה החביא את עצמו שוב בבית הכנסת, ופתח את ארון הקודש ובכה בבכי נוראה וצעק 'מה חטאתי ומה פשעתי שלא בא אצלי אבי זצ"ל בלי לה עקב', ונדרם מחמת גדל הבכי. ושוב התגלה אצלו אביו בחלום ואמר לו 'לא חטאת חס ושלום, רק לא היה לי פנאי לבוא אצלך, כי נפטר צדיק אחד מקרובינו והכריו פנו מקום, והלכו כל הצדיקים לקבל פניו, ולכן לא היה לי פנאי לבוא אצלך', והמשיך לבוא אליו עוד בכל לילה, עד שאמר לו 'בני, יודע אתה את כל התורה כלה, והנה לי לשוב לישיבה של מעלה', ואכן זכה הנער והתפרסם בגאונותו והרצפת תורתו עד שנחשב לפוסק דורו, ואחד מגדולי תלמידיו הוא רבי אברהם אבלי הלוי גומביני, בעל ה'מגן אברהם' על השלחן ערוך ארח חיים.

בפני רבי יעקב נמן, ראש ישיבת "אור ישראל" בפתח תקוה, התיצב פעם נער צעיר, שגדל במשפחה מסורתית ונפשו חשקה בתורה, והגיע עם אמו כדי להתקבל ללמוד בישיבה. רבי יעקב בחר את הנער, אולם נאלץ להודיע לאם שהמתינה בחוץ, כי כיון שלבנה חסרות ידיעות בסיסיות בלמוד הגמרא, אין הוא מתאים לקרם הלמודית שבישיבה, ולכן הוא נאלץ להשיב את פניהם ריקם. הוא הסביר בטוב טעם כי לישיבה אין משאבים וכח צורך כדי לסיע לכתובים ולקשים, והציע להם לפנות לישיבה בורקה המתאימה לו. כששמע הנער את תשובת הרב, פרץ בבכי קורע לבבות, עד שראש הישיבה נבהל: "למה אתה בוכה בכי כה מר?" והנער השיב: "וכי ראש הישיבה אינו מביד? הרי עצם העבודה שאמי תסכים לרשם אותי בישיבה קדושה, זה ממש בגדר נס. הרי גדלתי ברקע שאינו תורני, ובאפן טבעי היתה אמי ממורה לרשם אותי בבית ספר כללי, אלא שבחסדי שמים היא הסכימה לבוא עד לכאן כדי לרשם אותי לישיבה. אך אם עקשו אצטרף לחפש ישיבה אחרת, מי אומר שהנס יחזור שוב?" מיד כששמע ראש הישיבה את דברי הנער, הודיע נחרצות לאם: "נגד התקבל לישיבה!" זו פמובן התפלאה ושאלה: "איך ברנע אחד התהפכה דעתו של ראש הישיבה, שנחשב כאדם שקול ופוסק?" ונקבלו תשובה נחרצת: "כל מה שאמרת היה נכון, עד לאותו רגע בה נגד פרץ בבכי. שכן ברגע שנזכרתי לדעת עד פמה הוא באמת רוצה ללמוד וחפץ להצליח, עד שהוא מסגל לכבות בכי תמורוים על כך - מבטחני שהוא יצליח בלי ספק, כי זהו כח התשובה והאהבה לתורה הקדושה".

"והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך" - עמך כפי שדרשו חז"ל "עזב תעזב עמו" שאין חייב לסייע ולפרק ממשא חמור שרובץ תחת משאו, אלא אם כן בעל החמור מטה שכמו לסייע בפרקו. אבל אם הלך וישב לו ואמר לו הוואל ואליך מצוה לפרק - פרק, אינו מחייב לסייע לו. והוא הדיו כאן, הקב"ה מסיע לאדם ושומר עליו בתיבה שיהיה "עמך" - שהאדם יעשה פעלה מעצמו והבא לטהר מסוגים אותו, אבל היישוב בחבוב דים אין הקב"ה 'מחייב' לעזר לו... (ערוגת הבשם)

ספרי 'שבת טיש' ו'מידות טיש'
בחנויות הספרים המובחרות
לכמויות במחיר מיוחד: 02-5806777
5806777@GMAIL.COM

והנה' נצב עליו ויאמר (בד, יט)
 בטעם אולי גריש (קומא ואולי) שצורתו בארם המסוכר בכנפיו על בנו להגן עליו, וזמו שנאמר על הכרובים "והיו הכרובים פורשי כנפים מעלה סוככים בכנפיהם", וזמו ש כאן שהקב"ה כביכול סוכך על יעקב משני צדיו לכל יוכלו המלאכים לפגוע בו, כמובא בחזק, מפני שראו את נמות ירוקנו חזקוה בכסא הכבוד. (תורה מסיני)

וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני יעקב (כט, א)
 תבת אבר עזרש, שותלה אמר לה כי אחי אביה הוא, ואין מקרם שיעקב אבינו היה נושא את רגליו כמו הארץ שנשא את נושאו, ולא הולכיהו רגליו מעצמם אלא היה שולט עליהן ללכת למקום אשר לבו חפץ, ולא הן מוליכות אותו שלא בדרך ה'. (מובך משקב)

ויגר יעקב לרחל כי אחי אביה הוא (כט, יב)
 כתב אבר עזרש, שותלה אמר לה כי אחי אביה הוא, ואין מקרם ומאחר בתורה, ולכן מטעמות התבות ויגר יעקב בקרומא ואולי, לרמז כי הגדת קרומא והיתה לפני הפסוק וישק יעקב. (אמלפי יודקיה)

ויבא אלקים אל לבן הארמי (לא, כד)
 מובא בפרוש, בשולש מקומות טפ הקב"ה את עצמו בשביל הצדיקים, ואחר מהם הוא ויבא אלקים אל לבן הארמי, ולכן מטעמות התבות בורגא תביר, לומר שהקב"ה כביכול שבר את מודרתו והוריד כבודו לבוא אל לבן. (תפוזי יודקיה)

זה-לי עשרים שנה בביתך (לא, כז)
 בפרשת וישב כתב רש"י, כי 'זה-לי עשרים שנה בביתך' - לי זה, וטופי ללות כנגדו, והתאבל על יוסף בנו ממנן שנים אלו, ועוד שנתים שהיה בדרך בשבוע מבית לבן, וכל אותן כ"ב שנים לא זכה יעקב לקיים כבוד אב ואם. וזמו לה טעמים הרבות שחם גרשים מה, כלומר יגרשו מפניו את המנוחה, כי בקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רגזו של יוסף, והטעמים זרקא סגול שיוקד מפניו בן סגלות, ואחר כך תבת עברתיה באולא גרש, שותליהו וגרשוהו למצרים. (מכרזי שמסון)

במקומות גל האבנים לכריתת הכרית בין יעקב לבן, נאמר 'ויאמר יעקב לאחי' והפנה לבניו, כפרש רש"י "שחיו לו אחים נגשים אצלו לצרה ולמלחמה", וכן פהמקם "ויקרא לאחיו לאצל לחם". השרש את בכל היותיו מופיע בפתח קרוב 600 פעמים, במשמעות שונות. בדרך כלל הבטי משמש לבן משפחה, לאח ממש בן הורים משפחתי או הורה אחד, או במעלה משפחתי מרחק יותר, כמו לוס אחי אברהם, שהוא למעשה בן אחיו. הבטי משמש גם לאנשים זרים, כמו פניה של יעקב לרועי הון בתחלת הפרשה: "אחי, מאין אתם?" במשמעות של קרבת ידידות, ולא קרבת משפחה. ופאן, שלבטי הרוח הים "אחי" לאדם זר, שחדר בהשפעת האגלית והערבית - יש סמכויו כבר בפרקרא. הוא גם משמש לאדם קרוב, כמו קרבת דוד על יחונתו "צירי עליך אחי", וכן שופים נאמנים כמו "אחיים לצרה" ומוקור מושלי: "ואח לצרה ילד", וכן באופן כללי לציון האלת, כמו "לא תשנא את אחיך בצרה". והוא גם משמש לבני הדוד - של שני חלקים במקוצה אחת, כמו בפרובים "בניהם איש אל אחיו", וביריעות "בתבת אשה אל אחותה".

משרש "אחי" נוצר השם "אחתי" מבוין של יחסי אחדות ונאמנות כמו אחים. הפניו 'אחי' ואחות' הסוגים הולים בבית רפואה, נוצר בהשפעת הנצרות ברוקא שהקריה פתחיהם בכל נכסיה ונצירות פצלה בהם.

חריג הוא השם "אחי" מבוין של תגור חמים, המופיע שלש פעמים בפתח פבר, וכל פנעין אחד על המלך יהוים שהשילך לאח את מולת קחיות שפכת ידיו על החרוב וספרה פאש. שם עצם נוסף הוא 'אחי' שהוא עוף לילי משפחת הנשק, ונזכר פעם אחת בכל המקרא, בספר ישעיה: "ימלאו בתיכם אחים", ואחרים מוהים אותו עם הנמיה.

משנה מסכת ברכות, פרק ח', משנה ח':

ח. בא להם יין לאחר המזון ואין שם אלא אותו הכוס, בית שמאי אומרים, מברך על היין ואחר כך מברך על המזון. ובית הלל אומרים, מברך על המזון ואחר כך מברך על היין. עונין אמן אחר ישראל המברך, ואין עונין אמן אחר הכותי המברך, עד שישמע כל הברכה:

משנת עמרם

בא להם יין לאחר המזון: כל זמן הסעודה לא היה להם יין והגיע להם כוס יין אחר הסעודה לפני ברכת המזון. ואין שם אלא אותו הכוס: יוש שם רק כוס אחת. **בית שמאי אומרים, מברך על היין:** אם רוצה לשתות, שסוברים בית שמאי שאין ברכת המזון צריכה כוס. ואחר כך **מברך על המזון:** ואחר כך יברך ברכת המזון ללא כוס יין. **ובית הלל אומרים, מברך על המזון ואחר כך מברך על היין:** בית הלל סוברים שברכת המזון טעונה כוס ולכן משארים את כוס היין לברכת המזון. ואחרי ברכת המזון מברך על כוס היין. עונין אמן אחר **ישראל המברך:** אם שמע את סוף הברכה מישראל שברך אפילו שלא שמע את הזכרת השם, יכול לענות אמן שמסתמא לשם ה' ברה. ואין עונין אמן אחר הכותי [-גרים שחששו לגרושתם ולכן חשדו בהם שהם מברכים לשם עבודה זרה] **המברך, עד שישמע כל הברכה:** שישמע בודאי את שם ה': אבל הכותים בזמן הזה הם פגומים לכל דבר אפילו ישמע את כל הברכה לא יענה אמן.

שאלות חזרה:

מה הדין במקרים הבאים:

1. האם לבית שמאי ולבית הלל ברכת המזון טעונה כוס?
2. הגיע לו כוס יין לפני ברכת המזון האם יכול לשתותה?
3. אם שמע יהודי שברך, אבל שמע רק את סוף הברכה האם יענה אמן?

הלכה פסוקה:

כוס של ברכה - איך עושים אותה בדרך הנכונה?

ילדים צדיקים! על ברכת המזון אנחנו מברכים עם כוס יין... אבל הכוס צריכה להיות ממש נקיה ומהודרת!

קודם כל - שוטפים ומדיחים!

צריך לשטף את הכוס מבחוץ ולהדח אותה מבפנים, אם נגבתם אותה יפה יפה במפית והיא נקיה - אפשר לברך עליה, אבל הכי טוב ונכון - להחמיר ולשטף ולהדח תמיד אחרי ששתו ממנה!

ואם הכוס הייתה נקיה לגמרי מההתחלה? אפשר לברך עליה גם בלי שטיפה והדחה! אבל המקובלים אומרים: תמיד צריך לשטף ולהדח את הכוס - גם אם לא שתנו ממנה כלל! רק אם אין מים כלל - מספיק לנגב יפה מבפנים ומבחוץ במפית נקיה.

ועכשיו - היין!

צריך למלא את הכוס ביין חי - כמו שהוא, בלי למוג במים קודם! רק באמצע ברכת המזון, כשמוציאים לברכת "האריך" - ממוגים קצת מים.

יש לי מושג:

כוס של ברכה - הכוס הקטנה שממלא את כל העולם

בסוף סעודת שבת או חג, כשכלם שבעים ושמחים, מביאים כוס אחת קטנה... אבל ממלאים אותה עד גדותיה, עד הטפה האחרונה!

היין מוגז במים - חסד מנצח את הדין יין אדם חזק מערב במים צוננים. היין מסמל דין, המים מסמלים חסד. כשמערבים - החסד גובר וממתק את הכל. ככה השם מנהל את עולמו - ברחמים גדולים.

ולמה חיבים דוקא כוס מלאה? ככה אומרים חכמינו בגמרא:

רבי יוחנן: "כל המברך על כוס מלאה - נותנים לו נחלה בלי מצרים! כמו שכתוב: 'ומלא ברכת ה' - ים ודרום ירשה'" כל הטוב שבעולם בא אליו!

רבי יוסי בר חנינא מוסיף: זוכה ונוחל שני עולמות - גם עולם הזה המתוק, גם עולם הבא המשלם!

מה המסר? כוס קטנה אחת, מלאה עד סופה, פותחת שערים ענקיים לברכה, לחסד ולשמחה. גם אנחנו - כשנתנו מהלב בלי לחסוך, השם ימלא את חיינו בלי גבול ובלי סוף.

"ל בסיוע עיריית יבנה מחלקת תרבות תורנית

kolelbe2626@gmail.com

פרשת השבוע - חיי טרה

ותור של אהבה - הסוד של רחל אמנו

בפרשה שלנו מספרת לנו התורה ספור מרגש על אהבה וויתור גדול. יעקב אבינו עבד שבע שנים קדושת פדי לשאת את רחל, אבל לבן הרשע הכניס בלי להאמר את רחל ראתה את כל המהלך... היא יכלה לעקוב, ללכת, להגיד ליעקב מיד. אבל על מה היא חשבה - רק על אחותה: "אין לה תתבייש?" ובמקום להלחם - רחל מסרה לה את הסימנים, וויתרה לה על הכל. ומה קרה לרחל מהויתור הזה? האם הפסידה? חס ושלום! היא זכתה להנשא ליעקב, היתה האשה העקרית שלו, ילדה את יוסף הצדיק ואת בנימין. והקדוש ברוך הוא הבטיח לה: "בזכותך, רחל אמא, יצאו בניך מן הגלות!" ויתור קטן - ברכה ענקית לכל העולם.

ספור מפלא על ויתור

בבנינו אחד רצו לפתח חנות בפתח. כל השכנים התנגדו: "רעש! לכלוך! בלגון!" רק איש אחד אמר: "אלך לרבה שלי, הרב שטיינמן זצ"ל, ואעשה קדברו". הלך אליו, ספר את הכל. אמר לו הרב: "מה יש? יהיה קצת רעש... נו... אבל ליהודי יש עוד פרנסה! נער הייתי וגם זקנתי - ולא ראיתי מותר מפסיד!" האיש הקשיב, ותר, שכנע את כלם, והחנות נפתחה. הוא היה גר בקומה הרביעית. בחדר הממד היה אהב לשחק עם בנו הקטן, בן שתים, אבל בחלון לא היו סורגים. יום אחד נכנס לחדר... וחשכו עיניו: החלון פתוח לרוחה, הפסא עומד ליד החלון, והילד - איננו...

האיש-האבא צרח צריחה איומה, רץ במדרגות למטה, ואפילו לא הספיק לומר דבר לאשתו... ולפתע - מה ראו עיניו: בנו הקטן משתובב וצוחק על מזרון רך וענקי שהיה מונח בדיק מתחת לחלון - למכרה מזרון של בעל החנות, שמכר מזרנים והניח אותו למכרה בפתח! הילד שמח ומאשר... והאבא בכה מנס גדול ומאשר. באותו רגע הבין מממש את דברי הרב: "לא ראיתי מותר מפסיד..." ילדים יקרים! גם כשנראה לנו שהויתור יפסיד לנו - השם רואה, זוכר ומשלים בגדול! כמו רחל אמנו - ויתור קטן של אהבה מביא ברכה ענקית לכל החיים.

עבודת השבוע - שלשה דברים קטנים שמביאים ברכה גדולה

1. תורה במשחק - תן לחברך לשחק ראשון, גם אם הגעת קדם.
2. בבית - ותר על המקום הכי נעים בספה לאבא או לאמא שחוזרים עיפים.
3. בבית ספר - אם יש רק עט אחד - תן לחבר בלי להתנחם. נסה את אחד מאלו השלשה השבוע - ותראה איך השם משלם לך באשר ובשמחה גדולה! שבת שלום ומלאה אהבה וויתור!

שבת שלום ומבורכת!

קול אליהו

לע"נ אליהו בן נסריה

פינת ההלכה מלאכת מבשל

בניח שמיישהו חלילה בשל או עשה מלאכה אחרת בשבת... מה הדין? בואו נלמד יחד: אם עשה את זה במזיד (בכוונה גמורה, ידע שהוא עושה שגגה אסור) - האכל או הדבר הזה אסור לו לעולם הוא לא יוכל לאכל ממנו אף פעם. אבל לכל השאר (לחברים, למשפחה) - מתיר כבר במוצאי שבת מיד! אם עשה את זה בשוגג (לא ידע שהוא עושה שגגה, או חשב בטעות שהוא מותר) - האכל אסור לכל עד מוצאי שבת (אפילו אם ממש רעבים!), אבל מוצאי שבת - כלם יכולים לאכל אותו בשמחה! ועוד כמה דברים חשובים שקדאי מאד לזכור: אסור להניח ליד האש דבר שלל כלל, גם אם אנחנו רק רוצים להפשיר אותו קצת! למה? כי אולי נשכח אותו שם והוא יתבשל לגמרי... אבל אם המקום לא כל כך חם (כחם שהייד לא סולדת ממנו) - מתיר. גם אכל שכבר בשל לגמרי מערב שבת - אסור להניח אותו ממש על אש לא מכסה בשבת! למה? כי זה נראה כאילו הוא מבשל - ואנחנו לא רוצים שיחשבו ככה!

רש"י על הפרשה

1. כמה אבנים שם יעקב מראשיתיו? (כח"א)
2. מדוע עיני לאה רכות? (כט"ז)
3. ויזכר ה' את רחל מה ה' זכר לרחל? (לכב)
4. כמה פעמים רמה לבן את יעקב? (לא"ו)

חידודון מהפרשה

1. מהיכן יעקב יצא ולאן הלך?
2. עבור מי יעקב עבד שבע שנים?
3. מי מצא את הדודאים?
4. מי לקח את הסרפים של לבן?

לעילוי נשמת:

ניתן להקדיש לעילוי נשמת יקירכם

0526909295

ואלה יעמדו על הברכה:

ניתן ליטול חלק מהזכות להחזיק "הבל פה שלא טעם חטא"

0526909295

לעילוי נשמת

מרת אילנה בת ורדה

נאה דורש

פנינים ממיטב המגידים בהוצאת "יפה נוף"

אדם רך - דומה למלאך

בחלומי ראה יעקב סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, ומלאכים עולים ויורדים בו.

כשהיה האדמו"ר מגור ה"פני מנחם" וצ"ל ילד קטן צעיר לימים, שאלו אביו, ה"אמרי אמת" וצ"ל: איך יתכן דבר כזה, שהסלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה? איך הסלם לא נפל? על מה הוא נשען?

ענה ה"פני מנחם": הסלם נשען על העננים. תמה ה"אמרי אמת": "אם הסלם היה רך מן העננים, ויכול היה להשען עליהם - איך יתכן שהמלאכים טפסו עליו?"

נענה הילד ואמר: "מכרחים לומר, שהמלאכים היו רכים יותר מן הסלם, שהיה רך מן העננים."

"אם כן" - אמר לו ה"אמרי אמת" - "נמצינו למדים ככל יסודי: ככל שפון אדם יותר רך, כך הוא יותר מלאך..."

*

עוד מספרים, שפעם שאל האדמו"ר מגור ה"אמרי אמת" וצ"ל, את בנו הצעיר ה"פני מנחם" וצ"ל: הרי יעקב אבינו חלם על סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה ומלאכי אלקים עולים ויורדים בו, מדוע גם הוא לא עלה על הסלם?

השיב לו הבן: "אבא, זה הרי היה רק חלום."

אבל האבא ממשיך להקשות: "אכן, זה היה חלום, אבל מדוע הוא לא חלם שגם הוא עולה בסלם?"

השיב הבן: "לשם מה הוא צריך לעלות בסלם? הרי התורה אומרת: 'והנה ה' נצב עליו', הסב"ה נצב לידו, ומדוע עליו לטפס למעלה? הרי כל תכלית החיים וכל העמל שאדם עמל בעבודת השי"ת, היא להגיע למדרגה שהשי"ת יהיה 'נצב עליו', ומה לו צורך ביותר מכך?"

כשהיהודי חי את הסב"ה הוא מרגיש שהוא לידו כל הזמן, ואם כן - אינו חש צורך לטפס בסלם כדי להגיע אליו.

כבר אמר ה"מגלה עמקות" על תבת 'ויצא', שהיא ראשי תבות: ויעש יעקב צורת אלון. יעקב אבינו הרגיל את עצמו לראות בכל דבר את אלופו של עולם. בכל מה שעבר עליו ראה את יד ה' המכוננת אותו ומובילה אותו. הוא חי את הסב"ה - וממילא לא היה צריך לטפס עליו לזאת נאמר בפסוק בתהלים (קמו, ה-ו): "אשרי שא-ל יעקב בעזרו, שברו על ה' אלקיו עשה שמים וארץ". "שברו" הכוונה - הבטחון שלו. בכל מה שהוא עושה, הוא בוחס בהשי"ת. אשרי מי שמגיע למעלה זו.

*

שמעתי ספור על רב אחד שהגיע לירושלים ובאחד מבתי הכנסת בעיר הציעו לו לכהן כרב המקום. הרב, שהיה זקוק לפרנסה נפגש עם גבאי בית הכנסת, שלשה גבאים, והם סקמו אותו על תנאי הרבנות ועל השכר שימקבל. הרב העביר את דירתו לירושלים והחל לכהן ברבנות. חלפו כמה חדשים, ואיש אינו משלם לו שכר. פנה הרב לאחד מחשובי המתפללים, ורמז לו כי הוא זקוק למשכורת כדי לפרנס את משפחתו. אמר לו הלה: "אין מי שישלם לך משכורת."

שאל הרב: "הרי נפגשתי עם שלשה גבאים, והם הבטיחו לשלם לי?". אמר לו המתפלל: "אכן, כך הבטיחו לך, אבל מאז השתנה המצב: גבאי אחד נפטר, השני שב לארץ מולדתו בחו"ל, והשלישי התחרט מכל העסקה."

אמר הרב: "עכשו אני מבין את מה שאמר דוד המלך: 'אל תבטחו בנידיבים בבן אדם שגם שואין לו תשועה', וכל כך למה? כי

אחד מהם - 'תצא רוחו', ימות, השני - 'ישוב לאדמתו', אל ארץ מולדתו, ואלו השלישי - 'ביום ההוא אבדו עשתנותיו', התחרט מכל העסקה..."

חז"ל אומרים כי כאשר יצא יעקב אבינו מבאר שבע, הוא אמר: "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי", אבל בשנוי - הוא אמר: "אשא עיני אל ההרים", הינו, כאשר אליעזר הלך לחרון כדי למצא אשה לאבא שלי, הוא הביא אתו עשרה גמלים נושאים מכל טוב, ואלו אני הולך בלא כלום, עני ואביון. אבל אז הוא הרגה פעם נוספת והמשיך ואמר: וכי אני מאבד את הבטחון שלי? חלילה, "עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ".

שואל ה"בית הלוי", וכי מה היתה ה'ההוא אמינא' של יעקב, ומה היתה המסקנה שלו? מה הוא חשב בתחלה, ומה הביא אותו לשנות את דעתו?

ברור ללא ספק - אומר ה"בית הלוי" - כי גם בתחלה בטח יעקב אבינו בהשי"ת שיימצא לו תשועה, אלא שהוא התחיל לחשב כיצד זה יקרה. איך יתן לו הסב"ה פרנסה? האם הוא ימצא איה יהלום לפתע פתאום? האם מישוה ימצא לו פתאום כסף? ואז, תוך כדי ההרהור אמר לעצמו: וכי אני צריך לתת להשי"ת 'עצות' כיצד לעזר לי? הרי ה' תקצר? הרי זה חסרון בבטחון בהשי"ת. "עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ". הסב"ה כל יכול, והוא יכול להמצא לי פרנסתי בכל דרך שהיא, ומה לי לחשב כיצד יעשה זאת!

(רבי שלמה לוונשטיין שליט"א - מתוך האור יצחק ויעקב אבינו)

כמה גדול כחה של תפלה

התפלות גברו על רצון הצדיק

על הפסוק "ועיני לאה רכות" (בראשית כט, יז) אומרים חז"ל (בראשית רבה ע, טו) כי "קשה היא התפלה שבטלה את הגזרה" - לתפלה יש כח לבטל גם גזרות כאלו שכבר נגזרו.

חז"ל אומרים כי נגזרה הגזרה בשמים שרחל תנשא ליעקב, ולאח לעשו: "שני בנים ליצחק ושתי בנות ללבן. הגדולה - לגדול, והקטנה - לקטן". לאח, שידעה מזה, התפללה בדמעות שלישי, עד כדי כך שריסי עיניה נשרו מרב הדמעות ששפכה, ואכן תפלותיה בטלו את הגזרה, והיא זכתה להנשא ליעקב, ולא זו בלבד אלא אפלו זכתה לכך לפני רחל אחותה!

מכח תפלותיה ודמעותיה זכתה לאח להנשא לבחיר האבות, להמנות בין האמהות הקדושות, להעמיד ששה שבטים, ואף להקבר במערת המכפלה לצד יעקב אבינו, בעלה.

אלא שכאן - אומר רבי אשר דרוק - מתעוררת שאלה: נאמר בפסוק בתהלים (קמה, יט): "רצון יראיו יעשה ואת שונאתם ישמע ויושיעם" - לצדיק יש כח עצום, באמצעות התפלות היוצאות מפיו, לגזר גזרות או לבטלן. הסב"ה מקיים את אותן תפלות היוצאות מפיו של הצדיק.

יעקב אבינו, בחיר האבות, דמותו חקוקה בכסא הכבוד, הלא רצה להתחתן עם רחל. איך יתכן שלבן יצליח "להשחיל" לו את לאה? וכי לבן מנהל את העולם? הלא הסב"ה מנהל את העולם והסב"ה ממלא את רצון יראיו. כיצד יתכן אפוא שלבן יצליח לעשות איזשהו מעשה בנגוד לרצונו של יעקב? התשובה היא: נכון! יעקב אבינו הוא בחיר האבות, נזר

הבְּרִיאָה! בְּנֵדָאִי מִתְחַשְּׁבִים בְּשָׁמַיִם בְּתַפְלוּתוֹ וּבְרָצוֹנוֹתָיו. אֲבָל כְּאִשְׁרֵי יִשְׁנָה אִיזוּשְׁהִי בַּחוּרָה, בְּאֶרֶם נְהָרִים, לֹאֶה שְׁמָה, שְׁדִפִּי הַסְדּוֹר שְׁלֵה רְשָׁבִים מִדְּמָעוֹת... הַדְּמָעוֹת הָאֵלוּ, הַבְּכִיּוֹת הָאֵלוּ, הַתַּפְלוּת הָאֵלוּ - "תַּנְצַחְנָה" אֶת רָצוֹנוֹתָיו שֶׁל גְּדוֹל הַדּוֹרוֹת, בַּחֲרִיר הָאֲבוֹת וְ"תַגְבֵּרְנָה" עֲלֵיהֶן!

"קִשָּׁה הִיא תַּפְלָה" - תַּפְלוּתָהּ שֶׁל לֹאֶה לֹא רַק שֶׁבְּשָׁלוֹ אֶת הַגִּזְרָה וְהִיא לֹא נִשְׁאָה לַעֲשׂוֹ, אֲלָא הֵן גַּם הַצְּלִיחוּ לַגִּבּוֹר עַל רָצוֹנוֹ שֶׁל יַעֲקֹב לְשֹׂאת אֶת רַחֵל.

הַתַּפְלָה - מִבְּיָאָה הַכֹּל

מִסְפָּר בְּזֶהֱרֵי הַקְדוּשׁ שֶׁרַבִּי אֶלְעָזָר, בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֵלֵךְ, עִם קְבוּצָה שֶׁל תַּנְאִים, לְבַקֵּר אֶת רַבִּי יוֹסִי מִפְּקִיעִין, שֶׁהָיָה חוֹלָה. בְּתוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסִי עָמְדָה בַּחוּץ וְאָמְרָה כִּי אִי אֶפְשָׁר לִהְיוֹת, אֲבָא גּוֹסֵס. רַבִּי אֶלְעָזָר נִעְמַד מֵאַחֲרֵי הַדֵּלֶת וְשָׁמַע אֶת בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסִי, שֶׁעָמַד לִיד מִשֵּׁת אֲבִיו, מִתְפַּחַם בְּבִכִּי: "רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! כְּתִבְתָּ בְּתוֹרָתְךָ 'לֹא תִסַּח הָאִם עַל הַבְּנִים'. אָמָא - כְּבָר אֵין לָנוּ. הִיא כְּבָר נִפְטְרָה. אֲבָא מִשְׁמַשׁ לָנוּ אִפּוֹא גַם כְּאָמָא! אִיךְ אֶתָּה לּוֹקַח אוֹתוֹ וּמִשְׁאִיר אוֹתָנוּ, הַיְלָדִים, לְבִדָּ?"

כְּשֶׁשָּׁמַע רַבִּי אֶלְעָזָר אֶת בְּכִיּוֹתָיו שֶׁל הַיְלָד, אָמַר: "בְּזָכוֹת תַּפְלָה זֶה רַבִּי יוֹסִי יִבְרִיא!" וְאָכֵן, כְּעֶבֶר זְמַן לֹא רַב קָם רַבִּי יוֹסִי מִמִּשְׁתַּחֲוִיָּה וְאָמַר: "דָּעוּ לָכֶם כִּי אֲנִי הֵייתִי כְּבָר בְּמִתְיבְתָא דְרַקִּיעָא! וּבִשְׁעָה שֶׁבִּנִּי הַתַּפְלָל, הִזְדַּעְזְעוּ שֶׁם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלֶף כְּסָאוֹת, וְהוֹסִיפוּ לִי עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנוֹת חַיִּים!"

שׁוּב רֹאִים אֲנִי מִה רַב כֹּחַהּ שֶׁל תַּפְלָה! מִה רַב כֹּחַהּ שֶׁל דְּמָעָה! תַּפְלָתוֹ הַנִּרְגָּשֶׁת שֶׁל הַיְלָד, שֶׁהִיָּתָה מְלֵאָה בְּדְמָעוֹת, בְּשָׁלָה אֶת הַגִּזְרָה, וְהוֹסִיפָה לְאֲבִיו עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנוֹת חַיִּים! וְכְּבָר אָמְרוּ חֲז"ל (בְּרַכּוֹת ל"ב ע"ב) כִּי "שְׁעָרֵי דְמָעָה - לֹא נִנְעָלוּ". שְׁעָרֵי הַדְּמָעוֹת לְעוֹלָם נִשְׁאָרִים פְּתוּחִים.

הִנֵּה אוֹמֵר: תַּפְלָה - מִבְּיָאָה חַיִּים!

חֲז"ל אוֹמְרִים שֶׁכְּשֶׁעָלָה מִשָּׁה רַבְּנָה לְמָרוֹם, אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: "בֹּא וְאֶלְמָדָךְ מִקְצֵת מִדּוֹתֵי! בִּשְׁעָה שֶׁאֲנִי רֹאֶה בְּנִי אֶדָם שֶׁאֵין בָּהֶם לֹא תוֹרָה וְלֹא מַעֲשִׂים טוֹבִים וְהֵם בּוֹכִים וּמִתְחַנְנִים לִפְנֵי - אֲנִי כּוֹפֶה לָהֶם מִזִּנְיוֹתֵיהֶם!" חֲז"ל לְמַדּוּנוֹ בְּזֹאת כִּי גַם לְבָנֵי אֶדָם כְּאֵלוֹ שֶׁאֵין לָהֶם דֵּי זָכוֹת, לֹא זָכוֹת תוֹרָה וְלֹא זָכוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים, מְכַל מְקוֹם בְּכַח הַתַּפְלָה, "וְהֵם בּוֹכִים וּמִתְפַּלְלִים לִפְנֵי" - הֵם יִזְכּוּ לְפִרְנֶסָה.

הִנֵּה אוֹמֵר: תַּפְלָה מִבְּיָאָה פִּרְנֶסָה!

יֵשׁ הַרְבֵּה "סְפֻרִים מִהַחַיִּים" עַל כֹּחַהּ שֶׁל תַּפְלָה. אֲנִי רוֹצֶה לְהוֹסִיף וּלְסַפֵּר סְפֹר שְׁקָרָה לְיִלְדָה כְּבֵת שְׁלֹשׁ הַמִּתְגַּדֵּרֶת בְּשִׁכּוּנָה בְּהָ אֲנִי גָר: קְבוּצָה שֶׁל יְלָדוֹת שֶׁחֲקָה בְּקוֹמַת הַמַּחֲסָנִים שֶׁל אֶחָד הַבְּנִינִים שֶׁבְּשִׁכּוּנָה. לְפִתַּע נִשְׁרָקָה דֵּלֶת בְּרָזֶל כְּבֵדָה עַל אֲצָבָעוֹתֶיהָ שֶׁל הַיְלָדָה הַקְּטַנָּה. הַסְּרִיקָה הִיָּתָה כֹּה חֲזָקָה, עַד כְּדֵי כֹךְ שֶׁנוֹצַר וְאִקוּם שֶׁהִקְשָׁה עַל פְּתִיחַת הַדֵּלֶת! מִזֶּעֶזַע.

הִיא הִבְהִילָה לְבֵית הַחֹלִים "הַדְּסָה עֵין כְּרָם", שֶׁם קִבְּעוּ הָרוֹפְאִים כִּי הִיא זְקוּקָה לְנִתּוּחַ עַל מְנַת שְׁאֲצָבָעוֹתֶיהָ תִּשְׁאָרְנָה בְּמִקְוֶה וְלֹא יִצְטָרְכוּ, חֲלִילָה, לְכַרַת אוֹתָן. בְּעֵזֶה חֲמוּרָה נּוֹסֶפֶת הִיָּתָה, שֶׁהַעֲצִיבִים נִקְרְעוּ לְגִמְרֵי וּבְמִקְרָה שְׁכָזָה - גַּם אִם הָאֲצָבָעוֹת תִּשְׁאָרְנָה בְּמִקְוֶה הֵן לֹא תִתְפַּקְדְּנָה, וְהַיְלָדָה תִּשְׁאָר, רַחֲמָנָא לִיצְלוּ, עִם תִּשְׁעִים אַחוּזֵי זָכוֹת לְכָל חַיָּה.

כִּינֵן שֶׁהִיד הִיָּתָה נְפִיחָה מְאֹד, לֹא נִתֵּן הִיָּה לַעֲשׂוֹת אֶת הַנִּתּוּחַ, וְשִׁלְחוּ אֶת הַיְלָדָה הַבִּיתָה לְמִשְׁךְ מִסְפָּר יָמִים. הָרוֹפְאִים הִמְלִיצוּ לְהוֹרִים לְנִסּוֹת לְפָנוֹת לְבֵית חוֹלִים "אֶלִּין", בּוֹ עוֹשִׂים טְפוּלִים פִּיזְיוֹלֹגִיכִים, אֶף הַדְּגִישׁוֹ כִּי קִיָּם סִפֵּק גְּדוֹל מְאֹד אִם הַטְפוּלִים יִכּוּלִים לַעֲזֹר בְּמַצָּב שְׁכָזָה. עוֹד הַדְּגִישׁוֹ הָרוֹפְאִים כִּי צָרִיךְ לְחַכּוֹת שֶׁם זְמַן רַב, קְרוֹב לְשִׁנָּה, עַד שֶׁמִּשְׁגִּיגִים תוֹר.

עָבַר שְׁבֹעַ יָמִים, וְשׁוּם דְּבָר לֹא הִתְקַדֵּם. הָאָמָא אָמְרָה לְבַעֲלָה: "אֲנִי נּוֹסַעַת לְמִירוֹן".

אֲנִינִי צָרִיךְ לְסַפֵּר לָכֶם כִּיצַד הָאָמָא בְּכַתָּה "עַל הַצִּיּוֹן" הַקְדוּשׁ. בָּלָם מְבִינִים לְבִד, שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת שֶׁל תַּפְלוּת לֹלָא הַפִּסְק! שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת שֶׁל בְּכִיּוֹת שֶׁהִרְטִיבוּ אֶת דְּפִי הַסְדּוֹר!

מִשְׁשָׁבָה הַבִּיתָה - כְּמַעַס וְהַתְעַלְפָּה! הַיְלָדָה שֶׁכְּבָהּ בַּמִּשָּׁה וְהַחֲזִיקָה בִּידָהּ בְּקִבּוּק, תוֹךְ שֶׁהִיא מִקְפֶּלֶת אֶת אֲצָבָעוֹת יְדֶיהָ! הָאָמָא נִתְּנָה כֹּזֶאת שְׁאָנָה, שֶׁכָּל דְּיָרֵי הַבִּנְיָן יִרְדּוּ לְרֹאוֹת מִה קֶרֶה! "נִס", נִס" - הִיא שְׁאָנָה.

בַּעֲלָה, שֶׁהִגִּיעַ בְּמִרוּצָה, רָאָה אֶף הוּא אֶת הַנִּס, וּשְׁנִיָּהּ הִחֲלוּ לְבְּכּוֹת כְּמוֹ שְׁנֵי יְלָדִים קִטְנִים. הֵם פָּשׁוּט נִשְׁקָנוּ מִבְּכִי. הֵם

לֹא יָכְלוּ לְהָרִים אֶת הָרָאשׁ וּלְהַבִּישׁ זֶה אֶל זֶה מִרַב הַתִּרְגָּשׁוֹת: שְׁבֹעַ שָׁלֹם הֵם מִסְתַּוְּבָבִים עִם יְלָדָה "בְּלִי יָד", וְהִנֵּה לְפִתַּע פְּתָאם הַיְלָדָה "עוֹשָׂה שְׁלוֹם" בְּאֲצָבָעוֹתֶיהָ כְּמוֹ כָּל הַיְלָדוֹת... אֶף בְּזֶה לֹא תָם הַסְפּוֹר:

לְמַחֲרָת הֵם מִקְבָּלִים טֶלְפּוֹן מִבֵּית הַחֹלִים "אֶלִּין", בּוֹ הֵם הַתְּבַשְּׁרוּ כִּי בְּדָרָךְ נִס הַתַּפְלָה לָהֶם תוֹר לְרוֹפֵא הַמְּסַפֵּל וְעֲלֵיהֶם לְהִבִּיאַ עִמָּם אֶת כָּל הַצְּלוּמִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּבֵית הַחֹלִים. הָאָמָא וְהַיְלָדָה הִגִּיעוּ בִּשְׁעָה שֶׁנִּקְבְּעָה. הָרוֹפֵא, שְׁטָרָם עֵין בְּצְלוּמִים, הִסְתַּכֵּל עַל הַיָּד שֶׁל הַיְלָדָה, הַכְּנִיס אוֹתָהּ לְתוֹךְ סִפֵּל עִם מִים קְרִים, תוֹךְ שֶׁהוּא מִסְטִיר: "זֶה מִתְקַדֵּם". לְאַחַר מִכֵּן הוּא פָּנָה לְעֵין בְּצְלוּמִים. הוּא הִסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם שׁוּב וּשְׁוֹב, וּלְפִתַּע הִעֲזָה אֶת פָּנָיו, הִסְתַּכֵּל עַל הָאָמָא וְהִחֵל לַצֶּעֶק: "שְׁקִרְנִית! הִבֵּאת לִי צְלוּמִים שֶׁל יְלָדָה נְכָה! זֹאת לֹא הַיְלָדָה שִׁינִּישְׁתָּ כֹּאן! אֶת מְבֻזָּזוֹת אֶת זְמִנִּי הַיָּקָר עַל הַשְּׁקָרִים שֶׁלָּךְ..."

הָאָמָא נִפְגָּעָה מְאֹד מִהַצְעָקוֹת וְהִחֲלָה לְבְּכּוֹת: "אֲדוֹנִי הָרוֹפֵא! לֹא שְׁקִרְתִּי בְּמֵאוּמָה. הִנֵּה הַיְלָדָה, הִנֵּה תַעֲנוּדַת הַזֹּהוּת שְׁלָה..." הָרוֹפֵא הִיָּה בְּהֵלֶם מִחֲלָל!

סוֹפוֹ שֶׁל דְּבָר: לֹא הִיָּה צָרָךְ בְּנִתּוּחַ! גַּם לֹא בְּטְפוּלִים פִּיזְיוֹלֹגִיכִים! וּמִשְׁפָּט אֶחָד לְסִיּוּם מ"כִּי רֹאשׁוֹן": אַחֲרֵי כְּמָה חֲדָשִׁים נוֹלַד לָהֶם תִּינוּק. הַיְלָדָה שֶׁנִּפְצָעָה לּוּמְדַת בְּאוֹתוֹ הֵגֵן בּוֹ לּוּמְדַת בְּתִי. בְּאַחַד הַיָּמִים הַזֵּמֶנּוּ אוֹתָהּ לְבֹא לְבֵיתָנוּ לְאַחַר סִיּוּם הֵגֵן, כְּדֵי לְהַקְלֵל עַל אָמָה הַיְלָדָה. וְאֲנִי, שְׂרָצִיתִי מְאֹד לְרֹאוֹת אֶת הַנִּס בְּעֵינַי, בְּשִׁשְׁתֵּי מִהַיְלָדָה שֶׁתִּרְאֶה לִי אֶת הַיָּד שֶׁעָלֶיהָ נִסְגְּרָה הַדֵּלֶת. הַיְלָדָה פָּשְׂטָה אֶת שְׁתֵּי יְדֶיהָ אֶל מוֹל עֵינֵי וְאָמְרָה לִּי: "לֹא זֹכַרְתָּ בְּאִיזוֹ יָד זֶה הִיָּה! לֹא נִשְׁאָר סִימָן!" תִּשְׁעִים אַחוּזֵי זָכוֹת. נִתּוּחַ. טְפוּלִים שְׁלֹא יַעֲזְרוּ. אֵין סְכּוּי. אֵין תַּקְוָה... אֲבָל יֵשׁ תַּפְלָה! וּבְזָכוֹת הַתַּפְלָה לֹא נִשְׁאָר כָּל סִימָן לְמַחֲלָה!

(אוֹחִילָה לֹא-ל)

הַסְבָּה הַנִּסְתַּרְת - וְטַעֲמָה

וְתִלְדָּ בּוֹ וְתִקְרָא שְׁמוֹ רֹאוּבֵן כִּי אָמְרָה כִּי רָאָה ה' בְּעֵינָי (כ"ט, לב)

שְׁנַיִם מִהַשְּׁבָטִים יֵשׁ שְׁתֵּי סְבוֹת לְשִׁמּוֹתֵיהֶם, אֶחָד מֵהֶם הוּא רֹאוּבֵן. בְּתוֹרָה מִפְּרָשׁ שְׁלֹאָה קִרְאָה לוֹ רֹאוּבֵן "כִּי רָאָה ה' בְּעֵינָי", וּרְש"י מְבִיא סְבָה נּוֹסֶפֶת מִרְבוּתֵיהֶן: אָמְרָה לֹאֶה: רֹאוּ מִה בֵּין בְּנֵי לְבֹן חָמִי, דְּהִנּוּ עָשׂוּ, בְּנוֹ שֶׁל יַצְחָק חָמִיָּה שֶׁל לֹאֶה, שְׁמֵכָר הַבְּכוֹרָה לְיַעֲקֹב. וְזֶה, רֹאוּבֵן, לֹא מְכָרָה לְיוֹסֵף וְלֹא עָרַעַר עָלָיו, וְלֹא עוֹד שְׁלֹא עָרַעַר עָלָיו, אֲלָא שֶׁבָּקַשׁ לְהוֹצִיאָו מִן הַבּוֹר.

נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׁאֵלָה, מִה רֹאוּ חֲז"ל לְהוֹסִיף טַעַם נּוֹסֵף לְשִׁמּוֹ שֶׁל רֹאוּבֵן? מִדּוּעַ לֹא דִי בְּמָה שֶׁכְּתִבָּה הַתּוֹרָה בְּפִירוּשׁ?

בְּאֵרוֹ הַגָּאוֹן מוֹיִלְנָא וְהַחִיד"א, שֶׁהִקְשָׁה כֹּאן לְחֲז"ל הַסְדֵּר שֶׁבּוֹ נִכְתְּבוּ הַדְּבָרִים. בְּכָל שְׁמוֹת הַשְּׁבָטִים כְּתוּבָה קִדָּם הַסְבָּה לְקִרְיַת הַשֵּׁם, וְלְאַחַר מִכֵּן הַשֵּׁם עֲצָמוֹ: "וְתֹאמַר כִּי שָׁמַע ה' כִּי שָׁנוּאָה אֲנִי וְיִתֵּן לִי גַם אֶת זֶה וְתִקְרָא שְׁמוֹ שְׁמַעוֹן" (כ"ט, לב) וְכֵן הִלָּאָה בְּשִׁאָר הַשְּׁבָטִים. אֶף עַל רֹאוּבֵן כְּתוּב: "וְתִקְרָא שְׁמוֹ רֹאוּבֵן כִּי רָאָה ה' בְּעֵינָי כִּי עָתָה יִיָּהֲבֵנִי אִישִׁי" - קִדָּם כְּתוּב הַשֵּׁם, וְרַק לְאַחַר מִכֵּן הַסְבָּה.

מִכֵּן הִסְקִינוּ חֲז"ל, שֶׁיֵּשׁ סְבָה אַחֲרַת לְקִרְיַת הַשֵּׁם, שְׁלֹא הַזְכָּרָה כֹּאן, וְהַתּוֹרָה הַזְכִּירָה רַק אֶת הַסְבָּה הַנּוֹסֶפֶת.

נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׁאֵלָה, מִדּוּעַ מַצְנִיעָה הַתּוֹרָה אֶת הַסְבָּה הַרְאוּשׁוֹנָה?

אֲלָא, שְׁלֹאָה בְּעֵנִיתְנוּתָהּ לֹא רָצָתָה לְגַלּוֹת כְּלָפֶי כָּל שֶׁהִיא נְבִיאָה. הַסְבָּה "רֹאוּ מִה בֵּין בְּנֵי לְבֹן חָמִי" הִיא עַל שֵׁם הַעֲתִיד, שֶׁהִרִי יוֹסֵף עֲדִין לֹא נוֹלַד, וּבְנֵדָאִי שְׁלֹא הִשְׁלַךְ לְבוֹר וְרֹאוּבֵן לֹא הִצִּילוֹ.

דְּבָר זֶה מְדִיק בְּלִשׁוֹן הַתּוֹרָה "כִּי אָמְרָה" - כֹּךְ אָמְרָה לֹאֶה כְּלָפִי חוּץ וְכֹךְ סִפְרָה לְכָלֶם, שֶׁקִּרְאָה אֶת שְׁמוֹ רֹאוּבֵן "כִּי רָאָה ה' בְּעֵינָי", אֶף הִיָּה לֶה טַעַם נּוֹסֵף שֶׁשְׁמָרָה בִּינָה לְבֵין עֲצָמָה.

כֹּךְ הִיא דִּרְכָם שֶׁל צְדִיקִים הַמַּצְנִיעִים אֶת עֲצָמָם וְאֶת מַעֲלוֹתֵיהֶם הָרוּחָנִיּוֹת, וּמִסְתִּירִים אוֹתָם מִעֵינֵי כָּל.

בְּעֵינֵי זֶה יִשְׁנָה אָמְרָה חֲסִידִית נָאֶה -

כְּתוּב: "וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת ה' לְעֵינָי כָּל הַקְּהֵל וַיֹּאמֶר דָּוִיד" (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כ"ט, י). "וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת ה'" - בְּכָל מַעֲשֵׂי דָוִד הָיוּ עֲנִינִים גְּבוּהִים, מַעֲשִׂים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם הִשְׁלָכוֹת בְּסִפְרוֹת עֲלִיוֹנוֹת וּגְבוּהוֹת וּבִרְכַּת ה', אֶף "לְעֵינֵי כָּל הַקְּהֵל וַיֹּאמֶר דָּוִיד" - לְעֵינֵיהֶם הַגִּשְׁמִיּוֹת שֶׁל הַקְּהֵל הָיוּ אֵלוֹ דְּבָרִים בְּעֶלְמָא שֶׁל "וַיֹּאמֶר דָּוִיד".

(רַבִּי אַבְרָהָם צְבִי מִרְגְּלִית שְׁלִישׁ"א - נֹאֵה דּוֹרֵשׁ)

בשר וחלב

שבת שלום ילדים חכמים ונבונים.
היום אנחנו רוצים ללמוד איתכם דבר שכל ילד וילדה חייב לדעת, לזכור ולעשות כמוכן.

ליבי: אתם אוהבים לאכול שניצלים, עוף ובשר, כי זה בריא, מזין וטעים. נכון מאוד.

אבל לאחר זמן מה יש גם חשק גם לגלידה טעימה, מעדן, או שוקו חמים, או פיצה... מה עושים?

גל: ילדים צדיקים זה לפעמים מאוד מפתה ומאוד מתחשק, אבל חייבים אנו להקפיד לחכות בין בשר לחלב 6 שעות. ולילדים קטנים אפשר להקל גם 5 וחצי שעות.

אז ילדים חביבים תזכרו ותדעו שה' כל כך שמח שאנו גם מקיימים את ההלכה, וגם מתגברים ומתאפקים...

להתראות בשבוע הבא!
שבת שלום

כשאף אחד לא מבין אותנו. ה' שומר עלינו, אוהב אותנו, וחושב עלינו כל הזמן.

ילדים יקרים, ה' רוצה שזכור תמיד - אנחנו אף פעם לא לבד! גם כשקשה, גם כשמפחדים, ה' נמצא איתנו ושומר עלינו. כשאנחנו זוכרים את זה, אנחנו הופכים לילדים שמחים ורגועים שיודעים שתמיד יש מי שאוהב אותם!

שבת שלום ומבורך.

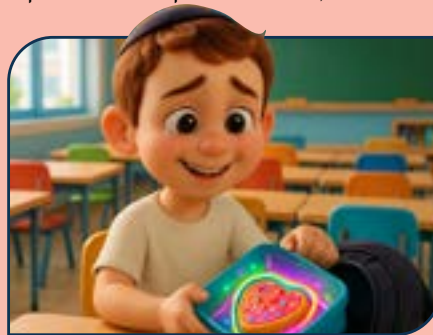
פרשת שבוע אורח

פרשת ויצא

בפרשת השבוע, יעקב אבינו בורח מהבית כי אחיו עשו כועס עליו. יעקב מרגיש לבד. אין לו מיטה נוחה, אין לו כרית רכה - רק אבנים לשים תחת הראש. ואז, באמצע הלילה, יעקב חולם חלום מיוחד - סולם עומד על הארץ וראשו מגיע עד השמיים, מלאכים עולים ויורדים בו, וה' אומר לו: "אני איתך! אני אשמור עליך בכל מקום שתלך!"

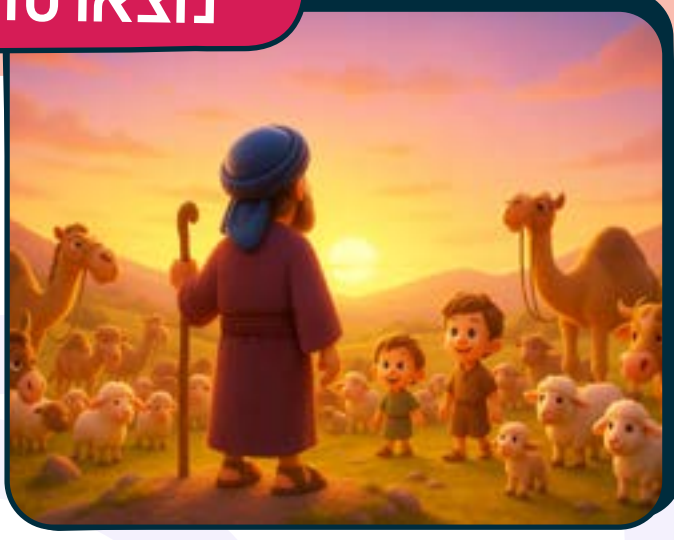
כשיעקב מתעורר, הוא אומר משהו נפלא: "אכן יש ה' במקום הזה - ואנכי לא ידעתי!" - ה' היה כאן כל הזמן, ואני פשוט לא שמתי לב! תארו לכם ילד שהולך ליום הראשון בגן החדש. הוא לא מכיר אף אחד, הוא מפחד. אמא נותנת לו חיבוק ואומרת "אני אוהבת אותך!" - אבל הילד עדיין מפחד. הוא מרגיש לבד.

אבל האמת? אמא חושבת עליו כל היום! היא שמה לו אוכל טעים בתיק, היא סידרה לו בגדים נוחים, והיא תבוא לקחת אותו בדיוק בזמן. האהבה שלה קיימת תמיד - גם כשהוא לא רואה אותה!

ככה גם ה' - הוא תמיד איתנו! גם כשאנחנו מרגישים לבד בחדר, גם כשקשה לנו, גם

מצאו 10 הצאים

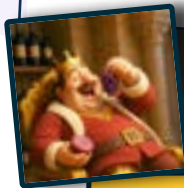

מהו

הפסוק למען צפרלה

הילד/ה הזוכה
מאיר יוסף
מראש העין

תשובה מפרשת האזינו:
"וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

הכל - אילו היה נכנס לעיר, היה נלקח איתם. אילו הנר שלו היה דולק, או התרגול קורא, או החמור נוער - היו השודדים מגלים אותו. הבין רבי עקיבא שדווקא מה שנראה רע - הציל את חייו. כששב לביתו סיפר לתלמידיו ואמר: "בכל מצב - זכרו תמיד: כל מה שהשם עושה - לטובה הוא עושה".

ילדים יקרים
מסיפור זה אנו למדים מסר גדול וחשוב בחיים. גם אם לפעמים קורים לנו דברים שעלולים להראות לא טובים, עלינו לזכור שבזאת עולם מנהל ומסדר הכל וכל מה שקורה בעולם הוא אך ורק לטובתנו. שבת שלום

סיפורי צדיקים

הכל לטובה

השמש שקעה
לאיטה, ורבי
עקיבא ירד מן
החמור כדי
להתפלל תפילת
מנחה בצד
הדרך. אחרי
שסיים, המשיך
בדרכו.

במסעו לקח
איתו חמור
לנסיעה, נר גדול
ללמוד לאורו

בלילה, מגילות קלף ללימוד תורה ותרגול שישמש לו כשעון מעורר.

כשהחשיך, ניסה להיכנס לעיר קרובה ולבקש מקום ללון. אבל בכל בית שדפקו דלתותיו - סירבו לקבלו. בני העיר היו קשים ולא רצו לעזור. רבי עקיבא לא הצטער ואמר לעצמו תמיד: "כל מה שהשם עושה - לטובה הוא עושה".

יצא לשדה סמוך, קשר את החמור לעץ, הניח את התרגול לידו, הדליק את הנר והחל ללמוד בשמחה. לפתע נשבה רוח וכיבתה את הנר. רבי עקיבא חייך ואמר שוב: "הכל לטובה".

לאחר זמן קצר הופיע חתול וטרף את התרגול, ואחריו גם אריה יצא מן היער וטרף את החמור. רבי עקיבא נותר לבדו, בלי נר, בלי תרגול ובלי חמור. ואף על פי כן, לא פחד ואמר לעצמו: "כל מה שהשם עושה - לטובה הוא עושה".

בלילה נשמעו קולות מהעיר. רבי עקיבא התקרב וראה מחזה קשה: שודדים אכזריים אספו את כל אנשי העיר ולקחו אותם בשבי. אז הבין

שמואל
קורייב

נפלאות הבריאה

קולות הים

הלווייתנים מתקשרים זה עם זה בשירים עמוקים ומורכבים.

שירתם נשמעת למרחק של מאות קילומטרים מתחת למים, ולכל לויתן יש שיר משלו. לעיתים הם משנים את הלחן - כאילו כל הים שר תפילה אחת גדולה.

שמחת הלויתן

בתהילים נאמר: "לויתן זה יצרת לשחק בו." חז"ל הסבירו שהלויתן הוא סמל לשמחה האלוהית שבבריאה, לשעשועו של הבורא בעולמו. יש לווייתנים שחיים למעלה ממאה שנה, וליבם גדול כמעט כמו מכונית - אך במים הם נעים ברוך ובשלווה.

הלויתן מלמד אותנו שעוצמה אמיתית איננה ברעש או בכוח, אלא בשקט, באיזון ובאמונה. כשם שהוא נושא את משקלו העצום בקלות בזכות הים שסביבו - כך גם האדם נושא את חייו באמונה, בזכות הקב"ה שתמיד סביבו.

הלויתן

הגדול בבריאה

ענק הים

במעמקי הים נשמעת שירה אדירה ורכה של הלויתן הענק - סוד הבריאה המשלב עוצמה, חסד ושקט שאין כמותו.

בעומקי האוקיינוסים שוחים הלווייתנים - יצורים ענקיים ושקטים שמגלים לנו את פלאי הבריאה.

אורכם עשוי להגיע ליותר משלושים מטרים - כמו בניין גדול, ומשקלם לעשרות טונות, כמו כמה משאיות כבדות יחד.

ובכל זאת, הם ניזונים מייצורים קטנים מאוד הנמצאים במעמקי הים.

כשהם פותחים את פיהם, הם בולעים מים רבים, מסננים את המזון ופולטים את השאר - הכול במידה מדויקת שקבע להם הבורא יתברך.

ערכים לילדים

טריזיה

לע"נ האישה החשובה מרת דבורה פרומר ע"ה בת ר' אברהם שמואל ז"ל

חידון טריזיה א-ב לפרשת השבוע. שאלות קלות ומאתגרות כדי שכל בני המשפחה יוכלו להשתתף, ליהנות ולהצליח!

פנינים לפרשת ויצא

"וְהָיָה הַשֵּׁם נִיָּצָב עָלָיו"
(כח, יג)

חז"ל מלמדים אותנו שכל 'הנה' הוא לשון שמחה. אומר האדמו"ר מרופשיץ זי"ע, שיעקב אבינו שמח, שאפילו שהוא בגלות, וגולה למקום של רמאים ורשעים, השם יתברך ניצב עליו ושומר עליו.

חידוד לפשוטו של מקרא

מי ביקש שמירה ממי?

(צ' טו)

"וְהָיָה לְךָ שְׂמִיךְ" לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ לְךָ

שאלה מפירוש רש"י

היכן מוזכרת 'גלידה'?

(א' זא)

"וְהָיָה לְךָ שְׂמִיךְ" לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ לְךָ

חידוד מאוצר התורה

איזה מספר 4 קשור לבית?

(ל' טזטזט)

"וְהָיָה לְךָ שְׂמִיךְ" לְמַעַן יִשְׁמְרֶנּוּ לְךָ

מאחורי הפתגם

שב בשלום

ביאור

חזר בריא ושלם

דוגמא

ברוך ה', הילדים שבו בשלום מהטיול.

מקור

"וְשָׁבְתִי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אֲבִי" (בראשית כח, כא).

א

מה יעקב שם מתחת לראשו בלילה?

ב

מה ראה יעקב בשדה כאשר הגיע לארץ בני קדם?

ג

כשהבט הזה נולד, אימא שלו אמרה "בא המזל":

ד

בתו של יעקב:

ה

לשם נסע יעקב כשברח מלבן:

ו

מה בירך ה' את יעקב בחלום?

ז

בנה השישי של לאה?

ח

כמה זמן ישב יעקב עם לבן לפני שהתחילו לדבר על שכר?

ט

כשיעקב שמר על צאן לבן, זה לא קרה במשך עשרים שנה:

י

בנה הגדול של רחל:

כ

על מה היה מנגן לבן ליעקב במסיבת הפרידה ממנו?
(אילו היה מודיע לו על עזיבתו ולא בורח)

ל

חוץ מיעקב, מי עוד חלם בחלום בפרשתנו?

מ

מי עלו וירדו בסולם?

נ

ההחלטה שקיבל על עצמו יעקב אחרי החלום:

ס

מה יעקב ראה בחלומו?

ע

כמה שנים בסך הכל עבד יעקב בבית לבן?

פ

במה נשבע יעקב כשכרת ברית עם לבן?

צ

את מה הלך לבן לגזוז ביום שיעקב ברח?

ק

באיזו תקופה בשנה יצא בנו של יעקב לשדה, ומצא שם דודאים?

ר

בכור השבטים:

ש

מה יצק יעקב על המצבה שבנה?

ת

מה ביקש יעקב מלבן כשרצה לשוב לארצו לאחר עשרים שנה?

תשובות:

א. אבן | ב. ערס | ג. ערס | ד. ערס | ה. ערס | ו. ערס | ז. ערס | ח. ערס | ט. ערס | י. ערס | כ. ערס | ל. ערס | מ. ערס | נ. ערס | ס. ערס | ע. ערס | פ. ערס | צ. ערס | ק. ערס | ר. ערס | ש. ערס | ת. ערס

מָשַׁל וּתְבוּנָה

"וַיֹּאמֶר מֶה-נּוֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם-בֵּית אֱלֹקִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם."
(בְּרֵאשִׁית כח, יז)

מָקוֹם הַמְּסֻגָּל לַתְּפִילָּה

תְּבוּנָה

כְּתוּב בַּתּוֹרָה: "וַיֹּאמֶר מֶה נּוֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה, אֵין זֶה כִּי בֵּית אֱלֹקִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם". כְּשֶׁהִתְעוֹרֵר יַעֲקֹב מִחִלּוּמוֹ הִבִּין כִּי הוּא מְצוּי בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ וַאֲמַר אֶל לְבוֹ: אֵילוּ יִדְעָתִי - לֹא יִשְׁנָתִי בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ זֶה. לְבוֹ וּבִשְׂרֹו כְּמָהוּ וְעָרְגוּ לִקְל חִי, וְהוּא הִצְטָעֵר עַל שֶׁהִחְמִיץ אֶת הַהִזְדַּמְנוֹת לִרְאוֹת אֶת עוֹזוֹ וּכְבוֹדוֹ שֶׁל ה'. אֲךָ כַּאֲשֶׁר הוּא הַתְּבוּנָה וְחָשׂ עַד כְּמָה מְקוֹדֵשׁ הַמָּקוֹם גַּם עֵתָה, הוּא הִבִּין כִּי הַמָּקוֹם מְסֻגָּל לַתְּפִלָּה. גַּם עֵתָה הוּא יָכוֹל לַעֲמוֹד לַהֲתַפָּלֵל וּלְבַקֵּשׁ אֶת כָּל צָרָתוֹ מֵאֵת ה'. וְכֵן הוּא עֹשֶׂה.

מָשַׁל

שׁוֹטְרֵי הַמֶּלֶךְ עָצְרוּ אָדָם וְהוֹבִילוּהוּ לְבֵית הַסֵּהֵר. יָשַׁב הָאִישׁ בַּחֲדָרוֹ, נֶעוּל מֵאַחֲוָרֵי סוֹרֵג וּבְרִיחַ, וְלֹא יָדַע כָּלֵל הֵיכָן הוּא בֵּית סֵהֵר זֶה וּבִאֲיִזּוֹ עִיר הוּא נִמְצָא. הוּא גַם לֹא יָדַע מִפְּנֵי מָה תִּפְסֹוהוּ וּמִפְּנֵי מָה כָּלֹא אֹתוֹ.

חָשַׁב לַעֲצֹמוֹ: "אֵלוּ הֵיךְ מִגִּיעַ לָכָאן הַמֶּלֶךְ, הֵייתִי שׁוֹטֵט לִפְנֵי אֶת כָּל טַעֲנוֹתִי, הֵייתִי מְסַפֵּר לוֹ כִּיצַד אָסְרוּ אוֹתִי בְּלֹא מִשְׁפָּט, אוֹמֵר לוֹ שְׂאֲנִי חָף מִפֶּשַׁע וְלִשְׂוֹא אֲנִי סוֹבֵל. הֵייתִי מְגַלֶּה בְּאָזְנוֹ אֶת תְּנַאי הַמֶּאֱסָר הַמְּשִׁפִּילִים.

אֲךָ עֵתָה, לְמִי אוֹמֵר אֶת אֲשֶׁר בְּלִבִּי?" וּמִרְבַּ צַּעַר הוּא נִרְדָּם. כְּשֶׁהִתְעוֹרֵר, שָׁמַע הַמּוֹלֶה בְּמִסְדְּרוֹן בֵּית הַסֵּהֵר, כְּשֶׁשָּׁאֵל מֶה אַרְעֵ, נֹדַע לוֹ כִּי זֶה עֵתָה עֹבֵר כָּאֵן הַמֶּלֶךְ. פָּרַץ הָאִסִּיר בִּבְכִי: "אֹי, הַמֶּלֶךְ עֹבֵר כָּאֵן וְאֲנִי הַחֲמִצְתִּי אֶת הַהִזְדַּמְנוֹת לְגֹאֹל אֶת עַצְמִי מִיִּסּוּרִי". לְאַחֵר שֶׁנִּרְגַּע מֵעַט, הַתְּבוּנָה בְּמִסְדְּרוֹן, וְרָאָה כִּי הַסוֹהָרִים נֹצְבִים מְתוּחִים עַל מִשְׁמֵרָתָם. "אִם כֵּן", הִרְהֵר, "עֲדִין הַמֶּלֶךְ נִמְצָא בְּבֵית הַסֵּהֵר, עֲדִין הוּא מְסִיר בְּמִסְדְּרוֹנוֹת הַסְּמוּכִים". הָרִים הָאִסִּיר קוֹל צַעֲקָה, וְקָרָא בְּכָל כּוֹחוֹתָיו לַמֶּלֶךְ, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ שָׁמַע אֶת קְרִיאוֹתָיו, וּבָא לְהַקְשִׁיב לְכָל טַעֲנוֹתָיו.

מתוך הספר 'אוצר המשלים על התורה'

מְצֹאוּ אֶת 10 הַהִבְדָּלוֹת

רַבֵּנוּ רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה מֶרֶן הַגָּאוֹן רַבִּי אֲשֶׁר דּוֹיטְשׁ זצ"ל

שָׁנָה חֲלִפָּה לָהּ מִיּוֹם הַמָּוֶה, בּוֹ נִסְתַּלַּק מֵעֵמָּנוּ רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה הַגָּאוֹן רַבִּי אֲשֶׁר דּוֹיטְשׁ זצוק"ל. רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁזָכָה לְהַעֲמִיד מֵאוֹת תַּלְמִידִים, תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מְפֻלְגִים גְּדוֹלֵי תוֹרָה. רֹאשׁ יְשִׁיבָה שֶׁהֶאֱחִיב אֶת הַתּוֹרָה עַל שׁוֹמְעֵי לִקְחוֹ, וְסִמֵּל בְּאִישִׁיתוֹ אֶהְבֵּת תּוֹרָה מִהִי. שְׁקִיעוּת בַּתּוֹרָה מִהִי.

שָׁנָה חֲלִפָּה מֵאִזְּכָר לֹא אִישׁ הָאֶמֶת, שֶׁלֹּא חַת מִפְּנֵי אִישׁ, וְלֹא זֶה כְּמֵלֵא נִימָה מִהֶחֱלָה הַצְּרֹפָה, בַּתּוֹרָה, בְּהִלָּכָה וּבִהֲשָׁקָה.

שָׁנָה חֲלִפָּה מֵאִזְּכָר עֲמוּד הָעֲנוּהָ וְסִמֵּל הַפְּשׁוּטוּת, אֲצִיל הַמַּדּוּת וְהַהֲטָבָה, נֶטֶל מֵאֵתָּנוּ.

שָׁנָה חֲלִפָּה מֵאִזְּכָר עֲלֵה עֲמוּד הָאֵשׁ שֶׁהִלָּךְ לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַצְעִיד אֶת עוֹלָם הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ הַמְסוּרָה לְנוּ מִרְבוּתָנוּ. הוּא הַגִּבֹּר אֲשֶׁר הוּסַם עַל לִלְכָּד וּלְאַחֵד אֶת צִבּוֹר בְּנֵי הַתּוֹרָה לְהַמְשִׁיךְ בְּמָה שִׁסָּד וּבְנָה רַבֵּנוּ מֶרֶן בַּעַל הַדְּרָכִי שְׁמוּאֵל, זצוק"ל. מוֹסְדוֹת הַתּוֹרָה הַשְּׂמוּרִים מִהֲשֻׁפָּעַת שְׁלִטוֹן הַנֶּכֶר, וְאִף עַמֵּד מֵאֲחוּרֵי הַקָּמַת מוֹסְדוֹת נוֹסְפִים.

הוּא נֶסֶע לְמַנּוּחוֹת וְאוֹתָנוּ עֹזֵב לְאַנְחוֹת, לְהִלָּךְ מִסְפָּר עֲבָדוֹת וְהִנְהִיגוֹת מַעֲבֹדוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּשִׁירַת חֲתָיו, הֵלֵא הִיא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבִסְגֻלַּת מַדּוּת טוֹבוֹת.

"הוא עליי גדול ונפלא"

"אֲנִי זָכִיתִי לְהִפְרִי אֶת ר' אֲשֶׁר לִפְנֵי יוֹתֵר מִשְׁשִׁים שָׁנָה", כִּי אִמְרוּ הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי אֶלְיָעֶזֶר הַלֵּוִי דִּינֶר שְׁלִיט"א, בְּדִבְרֵי מִסְפָּדוֹ: "אֲנִי לֹא גְדֹלָתִי בְּבִנֵי בְּרַק הִיִּיתִי בֶן 25 כְּשֶׁהִתְחַתַּנְתִּי וְהִגַּעְתִּי לְבִנֵי בְּרַק וּבְעֶרְבֵי בְּבִין הַסְּדָרִים חִפְשָׁתִי חֲבָרִיתָא, הִיִּיתִי מְקָרֵב לְמֶרֶן הַרְבֵּי מִפּוֹנִיבֵי זצ"ל, שְׁאֵלָתִי אוֹתוֹ אִם הוּא יָכוֹל לַעֲזֹר לִי לִמְצֹא חֲבָרִיתָא, וְהוּא הִצִּיעַ לִי אֶת הַבְּחֹר אֲשֶׁר הִכְהֵן דּוֹיטְשׁ, שֶׁהָיָה אִזְּכָר שְׂמִנָה עֲשָׂרָה שָׁנָה, וְהוּא צָעִיר מִמֶּנִּי בְּשִׁבְעֵי שָׁנִים, וְכִּי אִמְרוּ לִי אִמְרוּ הַרְבֵּי מִפּוֹנִיבֵי: "תִּרְאֶה הוּא עָלָי גְּדוֹל, מִמֶּנִּי נִפְלָא מֵאִדּוּ". וְאָכֵן, כִּי עָרַב הוּא בֹא אֵלַי בְּבִיחָה לְלַמֵּד. גַּם בְּיוֹמֵי דְפָרָגָא, בְּבִין הַזְּמָנִים, שְׁבָתוֹת, לְמַדְנֵי יַחַד מִסְכָּחוֹת רְבוֹת, מִסְכָּחוֹת שֶׁלֹּא לומדים בְּיִשְׁבִּיהֶם: עֲרֹבִיּוֹ, שְׁבָת, חֲלִין, נִדָּה וְעוֹד. וְזֶה הָיָה נִפְלָא מֵאִדּוּ.

כִּי אִזְּכָר הַתְּפַעֲלָתִי מִמֶּנּוּ, שְׁלִמְרוֹת שֶׁהָיָה עָלָי גְּדוֹל, לֹא הִסְתַּמַּךְ עַל כְּשָׁרוֹנוֹתָיו וְלֹא הִסְתַּפֵּק בָּהֶם, אֲלֵא לַמֵּד וְהַשְׁקִיעַ בְּהַתְמַדָּה עֲצוּמָה. עֲבָדוֹת גְּמוּרָה לַעֲמַל הַתּוֹרָה, זֶה סוּג אַחֵר שֶׁל לַמּוֹד וְעֲבֹדוֹת ד'.

כֹּאשֶׁר רָצִינוּ לְדַעַת אִיךָ לַלְמֹד וּלְהַסְפִּיק, הִתְנַעַצְנוּ עִם רַבֵּנוּ מֶרֶן בַּעַל הַקְּהִלּוֹת יַעֲקֹב זצ"ל.

"לא אוכל, לא שותה ולא ישן"

גִּיסוֹ הִרְהִי"ג ר' מֹשֶׁה יַעֲקֹב אֶיזֶנְבֶּרְג שְׁלִיט"א, תֹּאֵר אֶת הַהִנְהִיגָה הַמִּיחָדָת עִם הַמִּשְׁפָּחָה וְעִם הַכָּלָל: "אִיזוֹ עֲטָרָה לַמִּשְׁפָּחָה הָיָה, בְּגָבָה וְרוֹמוּמּוֹת, אִף פֶּעַם לֹא הִתְנַשֵּׂא עַל אִף אֶחָד, גַּם בְּמִשְׁפָּחָה גַּם בְּסִבְיַת הַצִּבּוֹר שֶׁנִּשְׂא בַּעַל כָּל הַכָּלָל, אִף פֶּעַם לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַתְרוֹ, לֹא בְּכַתְרֵי כְּהֵנָה, לֹא

סמל השקיעות

תַּלְמִידִים רַבִּים, לְמֵאוֹת, זָכָה רַבֵּנוּ לְהַעֲמִיד. לְהִלָּךְ תֹּאֵר מִיַּחַד מֵאֲחַד מֵהֶם: הַנִּקְדָּה הַמְּרֻכָּזִת שְׁאוּתָהּ זָכִינוּ לְרֹאוֹת בְּעֵינֵינוּ כָּל הַזְּמָן, זֶה הַשְׁקִיעוּת הַנּוֹרָאָה שֶׁל רַבֵּנוּ בְּמַחְשָׁבָה וּבְלִמּוּד הַתּוֹרָה, רֹאנוּ זֹאת כָּל רֹאיוֹ אֶפְלוּ בְּהִלּוֹכוֹ בְּרֹחוֹב, רֹאשׁוֹ תָמִיד הָיָה שָׁקוּעַ וְהִתְנַעֲרוּתוֹ הַמְּסֻרָּמוֹת פָּעִלוּ כָּל הַעֵת. רֹאנוּ אֶת זֶה בְּשִׁעוּרִים כֹּאשֶׁר תּוֹךְ כְּדֵי הַשְּׁעוּר הָיָה חוֹשֵׁב וּמַחֲדִּשׁ דְּבָרִים קְדָשִׁים.

וְאַגִּב, כְּשֶׁהִתְחַדֵּשׁ לְרַבֵּנוּ בְּאוֹר תּוֹךְ כְּדֵי הַשְּׁעוּר הָיָה מַדְגִּישׁ שֶׁזֶה הַתְּחַדֵּשׁ בַּשְּׁעוּר וְהָיָה אוֹמֵר בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: "בְּדֶרֶךְ כָּלָל מִתְּבַרֵּר אַחֵר כִּי שֶׁזֶה לֹא נָכוֹן, אֲמַנָּם כִּינֹן שֶׁהִתְחַסֵּם סוֹפֵר אִמְרוּ שֶׁמָּה שֶׁמִּתְחַדֵּשׁ בְּאַמְצֵעַ זֶה סִיעֵתָא דְשְׁמַיָא מִיַּחַדָּה, אִזְּכָר אֲגִיד אֶת הַדְּבָרִים בְּהִסְתַּיָּגוּת...".

בְּשִׁעַת מְסִירַת הַשְּׁעוּר הָיָה כָּלֹו בְּשִׁקִּיעוּת נּוֹרָאָה לֹא שֵׁם לְבוֹ לְמִתְרַחֵשׁ סְבִיבוֹ, בְּדֶרֶךְ כָּלָל כֹּאשֶׁר הִבִּיא אֹתוֹ סֶפֶר לַשְּׁעוּר הָיָה שׁוֹכֵחַ אוֹתוֹ שֵׁם, וְכֵן אֶת הַמְּטָרָה בְּיִמּוֹת הַגִּשְׁמִים.

פֶּעַם זָכִיתִי לְרֹאוֹת מַחֲזֵה מִרְטִיט, רַבֵּנוּ זצוק"ל הוֹלֵךְ בְּרֹחוֹב תַּחַת מְטָרֵי גֶשֶׁם, וּבְכִידוֹ מִנַּחַת מְטָרָה סְגוּרָה מוֹנֶפֶת לְמַעַלָּה... כֹּאשֶׁר כָּל מַעֲיָנוֹתָיו שְׁקוּעִים בְּלִמּוּד. סְפּוּרִים דּוֹמִים עַל שְׁקִיעוּת מַחְלָטָת כּוֹז נִשְׁמַעוּ רַק דְּבוֹרוֹת קְדָמוֹנִים!

לְפַעְמֵיכֶם רַבֵּנוּ הָיָה מְבַקֵּשׁ שְׁעוֹן מִהַבְּחֹרִים (כְּשֶׁלֹּא זָכָר לְהִבִּיא עִמּוֹ) כִּי רָצָה לִסֵּים אֶת הַשְּׁעוּר בְּזָמָן, וְכִמְהָ פֶּעַמִּים שָׂכַח מִחֲמַת שְׁקִיעוּתוֹ אֶת הַשְּׁעוֹן אֲצִלוֹ.

בכתר תורה, ולא בכתר מלכות!

כָּלֵם בְּמִשְׁפָּחָה רֹאנוּ אֶת הַשְׁקִיעוּת שֶׁלֹּו בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה. לִפְנֵי שְׁנַיִם כֹּאשֶׁר אַחוּתִי הַרְבֵּנִית הַצִּדְקָנִית לְהַבְדִּיל בֵּין חַיִּים לְחַיִּים הָיָה צְרִיכָה לִנְסֵעַ לְמַנּוּחָהּ, הִיא הָיְתָה צְרִיכָה לְמַעַס אֶת מְנוּחָתָהּ וּלְחֹדֵר לְבִית בְּאַמְרָה שְׂכָאֲשֶׁר הִיא לֹא בְּבִית אִזְּכָר הוּא לֹא אוֹכֵל, לֹא שׁוֹתֶה וְלֹא יָשׁוּן! אִיזוֹהָ קְדוּשָׁה ד' זֶה הָיָה!

חנוך כמו פעם לא כמו כלם

"זָכִיתִי לִשְׁהוֹת אֲצִלוּ בְּבִית כְּשֶׁהָיְלָדִים הִתְחִילוּ לְגִדֵּל", מְסַפֵּר גִּיסוֹ: "כְּמָה מִחַ וּמִחֲשָׁבָה הַשְׁקִיעַ בְּחֻנּוֹךְ שְׁלָהֶם, הוּא חִפֵּשׁ וְהִתְאַמָּץ לְשִׁמּוֹר אֶת הַחֻנּוֹךְ שֶׁל פֶּעַם, לֹא לְהִסְתַּפֵּק בְּמָה שְׁבָלָם עוֹשִׂים. תָּמִיד הָיְתָה לוֹ שְׂאִיפָה שֶׁהִדּוּרוֹת שֶׁלֹּו יְהִי כְּמוֹ יְהוּדִים שֶׁל פֶּעַם, לֹא כְּמוֹ כָּלֵם, זֶה הָיָה 'טָרֶף' אֲצִלוּ 'כְּמוֹ כָּלֵם', כְּמָה מֵאֲמָץ הַשְׁקִיעַ בְּזוֹה'.

ברכת הבנים

כְּשֶׁהָיָה מְבָרֵךְ אֶת הַבָּנִים בְּבִרְכַּת הַבָּנִים, 'יִשְׁמְךָ אֱלֹקִים כְּאֶפְרַיִם וְכִמְנַשֶּׁה' בְּאִיזָה רָגֶשׁ, בְּאִיזָה קוֹל בְּכִי, אִיזוֹהָ רָגֶשׁ וְלֵב. הִילָךְ שְׁשׁוּמֵעַ כְּזֹאת בְּרַכָּה כְּשֶׁאֲבֵא אוֹמֵר אֶת זֶה מִפֶּל חֵלֶב וְהִרְגֵּשׁ, לֹא פִּלָּא שֶׁהִבֵּן מְרָגִישׁ מִהָאֲבֵא רוּחָה וְמָה חֲשׁוֹב לְאֲבֵא עַל מָה הוּא מוֹרִיד דְּמִעוֹת, עַל 'יִשְׁמְךָ כְּאֶפְרַיִם וְכִמְנַשֶּׁה', כְּמָה זֶה מְנַקֵּה אֶת הִילָךְ מִכָּל מִינֵי נְסִיווֹנוֹת, מוֹרִיד אֶת הָעֶרֶךְ שֶׁל כָּל הָעוֹלָם הָזֶה. 'אִין לִי שׁוּם דְּבַר בְּעוֹלָם חוּץ מֵאֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה שֶׁל הָאֲבֵא'!

שנה לפטירתו | ט"ו בכסלו תשפ"ה

ר"מ באיוו ישיבה והיה שם בן של משפחת גדולים שלא הצליח להגיע למעלת אבותיו והתנאש, דברתי אתו דברי חזק, וספרתי לו מה שאמר הקפץ חיים לאדם שבקש להוציא את בנו מהישיבה וטען שזה נראה שממילא הבן שלו לא הולך להיות גדול הדור, אמר לו הקפץ חיים: **וכי את העסקים שלך אתה מפסיק בגלל שממילא לא תהיה רוטשילד?...** אלא שמשקיעים ומנסים להרויח מה שאפסר.

מי שחושב שהוא לא יצליח להגיע לדרגות הגבוהות של רבנותו, אפילו אלו מהדורות האחרונים כמו מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל ומרן הגר"ש אויערבאך זצ"ל, ולמעלה בקדש אצל כל גדולי עולם. עליו לדעת שיש **מטרה בעצם העמל** גם אם לא מגיעים לתוצאות כפי שמצפים.

ובנוסף, אי אפשר לדעת מתי יזכה שיפתחו לו מעינות **חכמה**. יש ספורים על גדולי ישראל שנולדו קשיי הבנה ועל ידי עמל ותפלות הצליחו להגיע לדרגות עצומות. למשל מספר על המהר"ם שיק שנולד קשה הבנה ושפלו תפלות לפני ה', עד שזכה ויום אחד נפוצו לו מעינות החכמה והוא גלה בעצמו כוחות אדירים.

חברותות והיה בכל פעם עם אותו עמל לחשוב מחדש כמו בפעם הראשונה שלומד.

גם בתקופות שהצריך להכריע ולהתעסק בדברים סבוכים ועצומים ובענייני צבור גורליים שהיו תלויים בו, בשעת הלמוד היה בשלוח נדירה וברכנו **משלם** אף ורק בעמק הסוגיא, וזכור ביום של מחאה על הגייס, שהיה צריך תוך כדי הלמוד בהכרעות דחופות שאנחנו רק מטבע הסקרנות וכו' היה קשה לנו להתרפז, אמנם רבנו שהכל תלוי בו ענה מה שצריך מדי פעם אף בכל הלמוד היה מרפז ושליו בלי הסח הדעת כלל. זכורני כשקראתי לפניו פעם 'חזון איש' עם חשבונות מרפדים, ובתוך הדברים דבר על הסוגיא והבנתי מדבריו שבשמייעות את מה שאני קורא הוא מחשבון ומקרי את הדברים בהקף נורא, בעוד שאני קורא את הדברים עצמם ולא נמצא כלל בהקף דעתו. "לא להתנאש!"

דברי חזק מרבינו:

"יש פאלו שמתנאשים, הם עמלים ומתנגעים ומרנשים שלא מגיעים לדרגות גדולות. פעם הייתי

פאשר שם לב מיד **חזר בעצמו** בעונותיו לישיבה להחזיר את השעון, קשה לא חושב לבקש מאחד התלמידים, שבלאו הכי הולך לישיבה, שיאיל בטובו להשיב את השעון לבעליו.

פעם בעצמו של השעור התנכח אחד התלמידים עם רבנו, ורבנו אחז בתקף שלא כדבריו והרים את קולו דאורייתא דקא מרתח בה והיה במשך כמה דקות ופוח עז קשאותו תלמיד עמד על שלו, עד שרבנו אחז שצריך להמשיך הלאה, אף מיד כשבא להמשיך אמר לאותו תלמיד: **תמשיך להתנכח** זו גמרא מפרשת: 'אויבים בשער אפלו אב ובנו, ורב ותלמיד וכו' לבסוף נעשים אוהבים זה לזה'. והפטיר רבנו שאינו יודע מתי זה ה'לבסוף' הזה, אף כן כתוב...

קשה מלגים אותו בחזרים לביתו, לאחר השעור, ומדברים בלמוד נשאר כל העת בשקיעותו ולא ראה מימינו ומשמאלו. זכורני שפעם מצד בדרכר, פאשר רואים עליו שהוא מנתק כליל מהסובב אותו.

ומה נהדר היה המראה קשהה מגיע לכביש היו עוזרים הרבנים מפני **כבוד התורה**, והוא, ראשו ולבו במעמקי התורה הקדושה.

בחברותא

וכשזכינו לשבת קמיה רבי, במה שנקרא "חברותא", זכינו לראות סדר למוד שהיה תמידי בשקיעות ללא הסח הדעת כלל.

כשהיינו באים למענו, אור החשמל בסלון היה יכול להיות מכבה, וכן המזגן מכבה גם בתקופות של חם מהביל, וכששאלנו אם אפשר להדליק, מיד אמר כמתנצל ש"שכח", ונשאלתיו אם אפשר להדליק היה אומר בנעימות שזה לא קשוט, וכששאלתי אם זה משנה לו מצב המזגן אמר שאין לו כלל נפקא מינה ונעשה מה שרוצים... ופעם אמר בעונותיו שתמיד **לא צריך לשאל אותו** ונעשה מה שאני רוצים... וחשוב להדגיש כי היו לרבנו דעות על תחושות של קד וחם... היו פעמים בהרף שהיה לובש סדר וכדומה אולם בשעת הלמוד הוא לא הרגיש מאומה!

השמחה האדירה של רבנו בכל חדוש בין שלו ובין של אחר וכן בכל דברי תורה אף בלי שום חדוש, לא נמנת לתאור, וכן הפאם שהיה לרבנו כשלא היה מוכן ובפרט כשלא היה ברור האם קושא נכונה, היה עצום.

ההרגשה סביבו היתה שאני **דבר בעולם שמענו אותו חוץ מארבע אמות של הלכה בלבד**, עוד דין, עוד קושא ועוד תרין!

עמלו הגדול בתורה של רבנו היה מבחיל, לא היה כזה דבר אצלו ללמד **בלי עמל** ולהניח איזה פרט קשה, ולא סמך על קשרו הגדול ומוחו הפכיר וזכורו העצום, אלא תמיד עמל כאילו זה הפעם הראשונה שלומד, והיו פרקים שהיה לומד באותו שבוע עם כמה

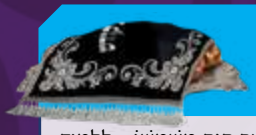
לומדים לעלוי נשמת

לילדי 'בני בינה' היקרים שיחיו לקראת יום השנה הראשון של רבנו הגדול מרן ראש הישיבה זצוק"ל הננו יוצאים במבצע למוד משניות לעלוי נשמתו הטהורה של רבנו **אשר בן הרב בנימין זאב** זצ"ל ביום פטירתו [מיום חמישי בלילה עד שבת קדש]

הלומד חמש משניות [וניזכיר תחלה שלומד לע"נ רבי אשר ב"ר בנימין זאב] **יפנס להגדלה**

נא להשאיר בקול ברור שם ומשפחה, כתבת ותלמוד תורה בקו 'בני בינה' - 03-3064100 **שלוחה 6**

ענג השבת
בלמוד התורה

שבת קדש קדשים

לבעל ה'פכת סופר' זצ"ל היה חברותא - בחור מתלמידיו שאף היה משמשו - ללמוד באשמרת הבקר בכל ימות השבוע, לרבות אף יום השבת, משעה שתיים אחר חצות לילה ועד תפלת שחרית, תפקידו של החבור בכל ערב שבת היה, להכין גרות גדולים וארזים ב'חדר למוד' של ה'פכת סופר', שלאורם יוכל ללמוד עם רבו כליל שבת עד הבקר. שבוע אחד, התגבר על החבור גיפיות מרבה בסוף שבוע מטרח הלמוד, ומשום כך, חפץ היה לישן משך כל הליל שבת עד הבקר, ועל כן גמר בלבו שלא להכין בערב שבת גרות ב'חדר למוד', וכן בהעדר אור יוכל לחזור למטותו ולשון עד הבקר, שעה שיעירו ה'פכת סופר' ללמוד עמו, וכן הנה...

באמצע הלילה נכנס ה'פכת סופר' לחדרו של תלמידו להקצו ללמוד, מיד נודרו החבור והתלבש תוך, והלך יחד עם רבו לעבר ה'חדר למוד' ... ומיד כשנראה ל'פכת סופר' המתנה שחודר חשוף והגרות אינם דולקים, לא היה יכול לעצור עצמו ופרץ בבכי מר, על כך שהשבת אצלו ה'ענג שבת' הגדול ביותר - לשבת ללמוד ולהגות בתורת ה' כליל שבת קדש עד תפלת שחרית. התלמיד, שראה את הצער העמוק של רבו ואת בכיו, התחרט בכל לבו על ה'שב ואל תעשה', ועל אתר קבל על עצמו שלא ישנה זה המקרה שוב.

למוד בשבת מתוך יסורים

שום גורם וסבה - לא מנעו מהגאון רבי שמואל גדליה זצ"ל, בעל ה'גדליה שמואל', לקום את המעלה שבמפוזות, הלא היא מצות 'והגית בו יומם ולילה', הוא ראה בכך את החובה היותר גדולה של האדם בעולמו, ומשום כך, אף שהיה במצבים קשים ביותר, כאשר גופו מיוסר ורצונו, ונפשו מלאה גיון צער, התגבר פארי על אלו ההרגשות, ועד לשימתו האחרונה הגה תדיר בתורה הקדושה בצורה מפליאה. בשנת תרפ"ח, ארע אסון גדול בביתו, בנו הזניק וחסידים - חיים מאיר - הלך לעולם שכלו טוב בעצומה של שבת... בני בבית, היו מרסקים לנכח האסון הקבד, ולא יכלו כלל להתאפק לכבש את צערם עד לצאת השבת... ורק ה'אב השכול' - רבי שמואל גדליה, השפיל להבליג על מכאוביו המתפרצים הוא לקח גמרא ונכנס לחדר סמוך, והתחיל ללמוד בעיון את הסוגיא בה עסק, כאשר הוא מתעלם לחלוטין מפל המצב הנורא, רק בצאת השבת, כאשר חלו עליו דיני אבלות, הפסיק באחת רבי שמואל גדליה את למודו, ואמר: עד עתה עסקנו בתורה הקדושה - שיהי היינו מחיבים ב'כבוד השבת', אך מעתה הננו מתחייבים ב'כבוד המות', ופרץ בבכי מר...

למוד שבע שעות בראש השבת

מספר על גאב"ד טושעבין הגאון רבי דב פערש וינפלד זצ"ל - בעת מגוריו בעירט טושעבין, מנהגו ביום שבת קדש אחר סעודת היום היה, למסור שעור לתלמידיו בבגיות הש"ס עד לתפלת המנחה הסמוכה לשקיעה, שעור זה ארך לא פחות משבע שעות ואף יותר מכך! (היות ובעיר גליצא הייתה השקיעה מאחרת ביותר, שעה שבמדינות אחרות היה זה כבר אמצע הליילה). התלמידים - שומעי השעור - לא היו מסגלים לכך, והצרכו מפעם לפעם לצאת באמצע השעור להתאונר ולשתות וכיוצא בזה, אך מוסר השעור גאב"ד טושעבין, לא הפסיק כלל במשך כל זמן השעור, לא למנוחה קלה ואפילו לא לשתיה, כך ישב ולמד ברציפות ובנשימה אחת כל אותן שבע שעות ויותר, מתוך חשקת ואהבת התורה.

חזר על הכל!

שח הגאון רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל על בעל ה'אבי עזר' זצ"ל: בהיותו בחור, היה היחיד שנשא ב'שיבת סלוצק' בזמן מלחמת העולם הראשונה, כשהתחילה המלחמה כל החבורים שבו לבתיהם, חוץ ממנו שהיה היחיד שנשא על מקומו ב'שיבת סלוצק', אלא שכל שאלה אותו ל'שיבת סלוצק', היא אמרה לו: שם מקומה! הוא היה בסלוצק, בלי אכל וכלי בגדים, לא היה לו שום דבר, וממילא היה לו הרבה זמן ללמוד, והוא רק למד ולמד ולמד... הוא למד שם מאתיים פעם מסכת 'בבא בתרא', איך? מיום ראשון עד יום חמישי - בבקר ובערב, ביום ובליילה, הוא למד עשרות עשרות דפי גמרא, ואחר כך בזמנים ששי ושבת היה חוזר על כל אותם דפים עוד הפעם!

סגלת השבת ללמוד תורה ויראת שמים

בשנת תשכ"א, נלכד צורך היהודים איכמן - שר", ונעצרו לו משפט בארץ. ה'משגיח' הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטין זצ"ל, חפץ להפיק מוסר השכל ולקח - לנכח ההתעוררות שהיתה אז באותה התקופה, ובחר לעונר על כן ב'שיחתו השבועית שבישיבת פוניב' כליל שבת פרשת בחקוטי, כשבתחלת הדברים פתח ואמר: 'אולי היה ראוי להמנע מלהזכיר דברים מעצבים כליל שבת קדש... אך מה אעשה שבשבת קדש אנו יותר קרובים לרבונו של עולם, ואם כן, אנו חייבים לנצל את הזמן המיוחד הזה לתורה ויראת שמים...'

לנצל כל דקה בשבת לעסק התורה

פעם אחת, אחד ממקורבי מרן הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, מתח לכינוי בקרת נוקבת וחריפה על השעות הרבות שגם קדשות ל'טישים' כליל שבת בצבור החסידי... באותה שעה, ישב בבית הרב שך גם כן בתלמידו הגאון רבי עמנואל שולדנר שמהר להגיב: 'אל נא תבקר צבור יקר זה, אדרבה, מוסר השכל יש לך למחמת מהם, כיצד צריכה השבת להיות מנוצלת כל-כלה לעבודת ה', ועשה זאת בדרך שלך - על ידי למוד התורה ותפלה'. לשמע הדברים, נענה הרב שך ואמר לאותו מקרב: 'רבי עמנואל צודק! ולא אתה!'

ברכת מזל טוב לבחור הבר מצוה היקר והחביב

אלחנן נ"ב בן הרה"ג ר' חיים משה אייזעמאן שליט"א

לרגל הכנסו לעול תורה ומצוות

יהי רצון שיעלה מעלה בתורה ויראת שמים ויגדל לתפארת בית ישראל העליה לתורה התקיים בשבת זו פרי ויצא בביהכ"ס 'בני הישיבות' רוממה, ירושלים

פרפראות וחידישים
בפרשת השבוע
לשולחן השבת

דברי בינה

"ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש" (כח יא).

ובסנדרון (צה) דרשו אין 'פגיעה' אלא 'תפלה', ובברכות (כו) אמרו שתקון תפלת ערבית. וצריך להכין למה דוקא אז תקון תפלת ערבית?

ובאר בתורת חיים (סנדרון שם) שהיה פאטו יום, בעוד היום גדול בא השמש ושקע שלא בזמנו, כפי שכתוב בהמשך הפסוק, וזה גרם שיעקב נאנס ולא התפלל מנחה, כי סבר שעוד זמן רב לפניו להתפלל, והנה כבר שקעה החמה. והלא ההלכה היא (ברכות כו) שאם טעה אדם ולא התפלל מנחה צריך להתפלל ערבית שתיים, הראשונה ערבית והשנייה לתשלומיו. לכן תקון אז תפלת ערבית והתפלל אותה שתיים, אחת לשם ערבית והשנייה לתשלומי תפלת מנחה.

"והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. והנה ה' נצב עליו ויאמר אני ה' וגו' (שם יב-ג).

כבר התקשו רבים איך מתחלה עלו המלאכים ואחר כך ירדו, הרי תחלה ירדו מהשמים ואחר כך עלו?

ובאר רבה של קאליש בספרו 'נפש חיה' על פי הגמרא בחגיגה (יד) שכל דבור ודבור שיוצא מפי הקב"ה נברא מפניו מלאך אחד. וממילא כאן, שהקב"ה נצב עליו למטה ודבר עמו, מכל דבור נברא מלאך, ובראיתם היתה כאן למטה בארץ. כי הדבור היה בארץ. ממילא פיו שנברא למטה, מתחלה עלו לשמים ואחר כך ירדו. וזהו שגאמר בהמשך 'והנה ה' נצב עליו', והנה, כאמור, למטה, ולכן 'עולים ויורדים בו'.

"הארץ אשר אתה שכב עליה לך אהנה ויורדך" (שם).

בחילין (אס) דרשו 'מלמד ששקפה הקב"ה לכל ארץ ישראל והניחה תחת יעקב אבינו שתהא נוחה לכבש לבניו.

נשאל הגאון רבי עקיבא איגר מדוע היה צריך ללמד את כל ארץ ישראל, הרי ההלכה היא שאדם החפץ לקנות עשר שדות בארץ מדינת קונה את הכל על ידי קנין תזקה ששעה באחת מהן. אם גם כן לא די במה ששכב כאן (שהצעת מצעות ושיכיה הלא היא קנין תזקה) כדי שיקנה הכל?

והשיב לו (חזו"ש דעק"א חלו"ו שם) שלשון 'הארץ אשר אתה שכב עליה' משמע שרק אותה קרקע ששוכב עליה נתן לו ולא השאר (ואם כן אין זה דומה לקונה עשר קרקעות) ולכן היה צריך לקפל הכל מתחת מקום משכבו.

"וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי" (שם טז).

כתב רש"י, שאלו ידעתי לא ישנתי.

רבה של קאליש בספרו 'נפש חיה' הביא בזה רמז נאה ששמע לפרש בשם 'איש א-לקים הרה"ה' הקדוש אבד"ק זאקליאו זצ"ל שהתארגע צורות החקיקות במרדכי העליונה הו: ארזה, קרוב, נשר וקדום, והתאדם הוא יעקב שצורתו חקיקה בכסא הקבד. וזהו שאמר יעקב 'אכן יש ה' במקום הזה' שראשי תבות 'אכן' הוא ארזה קרוב נשר, אך 'ואנכי' לא ידעתי. ראשי תבות 'אנכי' ארזה קרוב נשר יעקב, זאת לא ידע שצורתו חקיקה בכסא הקבד.

ובזה מובן מדוע אם היה יודע לא היה שוכב, כמבאר במדרש (בר פ"ח ס"ב) שהמלאכים ראו שאיננו שלו חקיקה למעלה ולכשיירדו ראוהו ישן, וישנו בו על כך. ולכן אם היה יודע על 'אנכי' ש'צדמותו חקיקה למעלה, לא היה ישן כאן.

"ונתן לי לחם לאכל וגבד ללבש" (שם כ).

מה האריכות בדברי יעקב. ברור שהלחם נתן לאכל והבגד ללבוש. די היה לכאורה לומר ונתן לי לחם וגבד.

וכתב בספר 'בית יהודה' (לאבד"ק טושעבין) ש'מצוי לפעמים אדם שישי לו כל טוב בביתו, אלא שהוא אינו בון הבריות רחמנא לצלן ואינו יכול לאכל לחם, ואף בגד אינו יכול ללבוש קראי. על זה התפלל יעקב שיהיה בריא ויכול לאכל את הלחם שינתן לו ויוכל ללבוש את הבגד ולצאת בו לדרך.

"ויאמר להם השלום לו, ויאמרו שלום, והנה רחל בתו באה עם הצאן" (כט ו).

כבר עמדו המפרשים על כך, שהיה עליהם רק לצנות על שאלתו ששלום לו, מי בקש מהם לומר שהנה רחל בתו באה?

ותרץ על כך רבי בנמינו וולף ברטצפילד, ב'דלותו', (מי שהיה למינים מגיד משרים בקהלת ברוט - פירט), שהנה מבאר במדרש (ויק"ר ז"א, ל"ב) געיס פאם על אדם) שאין בעל הדין פוגע בפשטות תחלה, אלא מקדים שולח לו חסרון בממונו, ואחר כך ב'בהמות', ולבסוף, אם עדין לא שב, פוגע גם בגופו. וזהו שאמרו 'שלום', והביאו ראיה לדבריהם ששלום לו, כי 'הנה רחל בתו באה עם הצאן' ואם לא היה לו 'שלום', ודאי צאנו היה מתחלה.

מעשה פדרשה

רגיל היה הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל לספר את הספור הבא: באולם ההמתנה של הרבי מרוזין יושב יהודי, מצוץ חרוש קמטים וכל היותו צער ויסורים. אל האולם נכנס ילדו הקטן של הרבי, מי שהיה לימים הרבי משושלת קטוב, ופנה לאותו יהודי:

"מה ברצונך לבקש מאבא?"

חזה היהודי חיוך עצוב ולטף את תלפיו של של הילד: "הנני זקוק לברכת ישיעה", השיב. הדלת נפתחה והיהודי נכנס לקדש פנימה, לרבי. לאחר שהות קצרה יצא. שוב פנה אליו הילד: "מה אמר לך אבא?"

"הוא ענה שיה' יעזרו!" השיב היהודי.

"ומה יהיה עד שיה' יעזרו?" שאל הילד.

"איני יודע" גמגם היהודי.

"אם כך חזר אל אבא ותשאל אותו".

חזר היהודי לחדרו של הרבי ושאלו את שאלתו של דוד משה הקטן. שמע הרבי ונענה: "הקב"ה יעזרו גם עד אשר יעזרו. הדבר מפרש בפסוק [בפרשתנו]: "כי לא אעזובך, עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך" (כח טו), גם עד שאושיעך לא אעזובך".

גליון 711
שנה י"ד תשפ"וסיפורי
צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך
(כ"ח כ"ב)

כותי אחד שאל את ר' מאיר איך אתם אומרים יעקב אמיתי דכתיב "תתן אמת ליעקב", אמר לו הן, אמר לו ולא כך אמר "וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך"? אמר לו הן, אמר לו הפריש שבטו של לוי אחד מעשרה, למה לא הפריש לוי אחד מעשרה לב' השבטים הנוספים אפרים ומנשה? אמר לו וכי י"ב הן, והלא י"ד הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי. אמר לו כל שכן הוספת מים הוספת קמח, אמר לו אין אתה מודה לי שהן ד' אמהות, אמר לו הן, אמר לו צא מהם ד' בכורות לד' אמהות, הבכור קודש ואין קודש מוציא קודש, אמר לו, אשריך ואשרי אומתך שאתה שרוי בתוכה

(ב"ר ע' ז')

פרשת השבוע

היה בכוחו של העגלון לעצור, והעגלון בעצמו היה אחוז אימה. החסיד הביט בפני הצדיק וראה שפניו שלווים ולא יראה פחד. שאל החסיד האם הרבי אינו מפחד מהסכנה? לא, ענה הרבי, המפחד מהבורא יתברך אין פחד הסוסים עליו

ויחר ליעקב ויאמר ללבן מה פשעי ומה חטאתי כי דלקת אחרי (ל"א - ל"ז)

הרה"ק השר שלום מבעלזא זיע"א, היה ידוע כמעורב עם הבויות וגם אפיקורסים והמשכילים באו אליו, ושאלו ממנו עצות, והתווכחו אתו בעניני אמונה וכו'. והוא ענה להם כרוב חכמתו עליו, בסבלנות ובחכמה נפלאה. פעם אחת ברבות השאלות עליו מצד אחד פוקר שהוציא אותו משוי משקלו, אמר להם הצדיק, עכשיו כבר הוסבר לי מה שאמר יעקב אבינו ללבן, מה פשעי ומה חטאתי כי דלקת אחרי, כלומר הקדושה רודפת תמיד אחרי הניצוץ דקדושה. סטרא אחרא מאידך, רודפת תמיד אחרי מקום לא טהור למקום חטא ופשע, אם כן, מה שאתה לבן דולק ורודף אחרי כנראה שאתה מריח איוה חטא ופשע בי. וזה מה שאני מהרהר כעת, המשיך הצדיק, זה מה שהאפיקורסים למיניהם, בחרו בי המטרה בשאלותיהם להטרידנו, והו כנראה משום שהרחתם משהו חטא ופשע בי, ועל זה עלי לפשפש במעשי, מה פשעי ומה הטאתי כי דלקת אחרי.

כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך (כ"ח - ט"ו)

פעם בא לפני הרה"ק מרווין זיע"א חסיד לשפוך לפניו שיחו ולהיוושע בדבר ישועה ורחמים. הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זיע"א שהיה אז רך בשנים כבן אחד עשרה, הבחין באותו חסיד שהוא שרוי בצער רב ובדאגה גדולה, והבין שצרתו צרה גדולה. על כן נתעורר בו רצון לדעת איך יפול דבר, ומאין תבוא ישועתו? המתין רבי דוד משה אצל פתח חדרו של אביו עד שיצא החסיד מלפני הקודש, ושאלו מה אמר לו אביו הרבי? סיפר לו החסיד ברכת הרבי דער אייבערשטער זאל דיר העלפען (הקב"ה יעזור לך). אמר לו רבי דוד משה: הכנס שוב אל הקודש פנימה ושאל את אבי, מה יהיה עד שיעזור השי"ת? ציית לו החסיד ויעש ככל אשר צוהו. וכשיצא סיפר לו שענה לו הרה"ק מרווין "עד שיעזור השי"ת, גם יעזור השי"ת" כששמע רבי דוד משה מטשארטקוב, פתח ואמר: לזה כיוון הכתוב "כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך" גם עד אז לא אעזבך ואעזור לך.

לולי אלהי אבי אלהי אברהם
(ל"א - מ"ב)

מסופר על הרה"ק רבי יצחק מאיר מגור זיע"א, שנסע פעם אחת עם אחד מהסידיו, וכשהגיע המרכבה במורד הר תלול, נבעתו הסוסים והתחילו לרוץ, ולא

זמני השבת

פרשת ויצא

זמני יציאת השבת
ירושלים: 5:15 ת"א: 5:16 ר"ת: 5:48

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:00 ת"א: 4:14

הלה הבין שלא יצליח לשכנעם להניחו לנפשו, ולאחר היסוסים רבים נאות לספר את סיפורו.

אני גר בעיירה קטנה, בבית ממולי גר חברי וידידי הטוב, חברים קרובים אנו עוד מילדותנו, חברי זה הוא רוכל במקצועו, הוא יוצא לתקופות נדודים בכפרים שבסביבה, מוכר לתושבים מיני סדקית, ומוזה הוא מוצא את פרנסתו, בכל פעם שהוא שב ממסע נדודים שכזה, מתקבצים שכנים ומכרים לברכו לשלום, ואני בתור ידיד טוב מגיע כמובן ראשון.

פעם אחת כששב חברי לביתו לאחר תקופת היעדרות ממושכת, הלכתי לברכו לשלום, בבית ידידי חש כמו בביתי שלי, נכנסתי לבית ומצאתי שחברי נעדר ממנו, הילדים שיחקו בחצר והאימא היתה עסוקה בעבודה במטבח. כהרגלי פתחתי את המזנון כדי להוציא טבק למלא את מקטרת, ועיני נחו על ארנק שהיה מונח שם גלוי לעין, כל הארנק היה מלא בכסף, כל מה שהרוויח ידידי בסיבובו האחרון, ושייעד לקניית סחורה חדשה. "כך אין נוהגים" חשבתי בלבי, "לא משאירים ארנק מלא בכסף גלוי לעין רואים.

אני אלמד את חברי לקח" נצנץ במוחי רעיון, נטלתי את הארנק והחבאתי אותו בכיסי, "כשחברי ישוב ויבחין שהכסף נעלם, ייבהל מאוד, ולהבא לא ינהג עוד בחוסר אחריות" אמרתי לעצמי. המתנתי לחברי אך זה בושש לבוא, החלטתי לשוב לכמה דקות לביתי כדי לסדר דבר מה, מתוך כוונה לשוב מיד, יצאתי מהבית כשבמוחי ערוך נאום המוסר שאטיף לידידי על חוסר זהירותו.

אלא שבפועל נתגלגלו הדברים אחרת, חברי שב לביתו וכאשר גילה לתדהמתו כי כל הכסף שקיבץ בידי עמל נעלם ואיננו, פרץ בזעקות מרות, רעייתו פרצה בבכי קורע לב, כל בני הבית נרתמו לחיפושים, הם הפכו את כל הבית, אך לשווא כמובן, שכנים וידידים שהגיעו לברך את בעל הבית כדרכם, אך הוסיפו לאווירה המתוחה ממילא, כאשר שבתי לבית ידידי עם הארנק בכיסי, שררה בבית אבלות כשל תשעה באב, הרגשתי שטעיתי ומעשה הקונדס שלי כלל לא היה משעשע, באווירה כזאת לא היה בי העז והאומץ להודות קבל עם ועדה כי אני הוא האחראי לכל המתרחש, וכי אך לצון חמדתי, העמדתי פנים כאילו איני יודע דבר, הבעתי השתתפות בצערו של ידידי, וחשבתי להחזיר את הארנק למקומו ברגע מתאים באין רואים.

מה לחש הבעש"ט הקדוש ליהודי שישב בעגלה בדרך

לחופת אחד מצאציו

כל העיירה לבשה חג לכבוד המאורע החשוב, ואורחים רמי מעלה הגיעו מכל הסביבה, לא בכל יום נערכת שמחה גדולה שכזו, הבעל שם טוב הקדוש זיע"א מוביל היום בשעה טובה את אחד מצאצאיו לחופה, תהלוכת החתונה יצאה לדרך כשבראשה צועד הבעל שם טוב והמחותנים' ולצדם החתן, ואחריהם קהל גדול של יהודים לבושים בגדי חג.

אותה שעה נכנסה לעיירה עגלה שבה ישב יהודי זר, לבטח היא לא הייתה מסבה כל תשומת לב מיוחדת, אלמלא עצר הבעל שם טוב פתאום את התהלוכה, עזב את מקומו ופנה אל העגלה, הכל ראו כיצד פונה הצדיק אל היהודי היושב בה, לוחש מילים ספורות על אוזנו ושב להוביל את החתן לחופה. על אף שחזותו של האיש הייתה כשל יהודי פשוט, היו החסידים בטוחים שהוא "צדיק נסתר" והרי רבם הצדיק עיכב את החופה אך ורק כדי להחליף עמו מספר מילים.

את השמחה המיוחדת והתרוממות הרוח הגדולה ששררו באותו לילה בשמחת החתונה, יקשה לתאר על ידי הקשה על מקלדת המחשב, היו אלה מאותן שעות מיוחדות שבהן נשכחים כל הבלי העולם הזה, והנפש כולה מתעלה בשמחה אמיתית וטהורה. לפנות בוקר אחרי החתונה הנפלאה כשהתפזר הקהל איש איש לביתו, נזכרו החסידים במאורעות הערב החולף, הם נזכרו גם באותו "צדיק נסתר", שרבם עצר בגינו את תהלוכת החופה כדי ללחוש על אוזנו דבר מה, ביררו ומצאו היכן מתאכסן היהודי הזר, ופנו לעבר מלוננו, הם קיוו כי היהודי ה"צדיק" יאות לשוחח עמם ולגלות שביבים מדברי הבעל שם טוב אליו.

"שלום עליכם רבי" פנו אליו ביראת הכבוד, "רבי?" תמה הזר, "לא רבי אני ולא בן רבי", "אל נא יסתיר רבנו את עצמו מאתנו", עמדו החסידים על שלהם, "אם מורנו הבעש"ט הקדוש מצא לנכון לעכב אתמול את החופה, לגשת אליו וללחוש סודות באוזנו, ברור לנו כי אדם קדוש הוא כבודו". "לא צדיק אני ולא קדוש" השיב האיש, רבכם לחש באוזני דבר שקשור בעניין פרטי לחלוטין, וניסה להתחמק מהחסידים, על פניו ניכרה אי נוחות רבה. אך החסידים לא הרפו וביקשו: "יספר לנו אפוא את העניין".

משל ונמשל

כל טובות העולם הזה מותנות בקיום התורה והמצוות
אולם אדם הנהנה מהעולם הזה ואנו חפץ בקיום המצוות,
הרי שהוא אוכל עולמו בחייו, ואף אם עשה מעשה מצוה
זה או אחר, נחשב לו נדבר כניכוי שכרו.

משל למה הדבר דומה: לעשיר שהיתה לו בת כלילת
המעלות, ואביה חיפש לו חתן מופלג בתורה ובמידות,
אחר יגיעה מצא בחור בעל מעלות יחיד ומיוחד. אביו
של הבחור גר בעיר רחוקה, שלח העשיר את מרכבתו
ההדורה להביא את האב אל עירו, כדי לסיים את
השידוך למזל טוב. כאשר הגיע אביו של החתן ונפגש
עם אבי הכלה, נמלך בדעתו ומסיבה כלשהי לא הסכים
לשידוך. ראה העשיר כי אבי החתן אינו מסכים לשידוך,
החליט לשדל אותו בממון, ולחש על אזנו כי מלבד סכום
הנדוניה שיתן בעין יפה לבני הזוג, בדעתו לתת עוד
ארבע מאות וזו לאבי החתן. למרות ההצעה המפתה
נשאר אבי החתן בסירובו ולא הסכים לשידוך. כאשר
ראה אבי הכלה כי כן, פנה אל הבחור עצמו, ועד מהרה
סיכמו שניהם על השידוך למזל טוב ללא הסכמת אבי
החתן. לאחר חתימת שטר התנאים בא אבי החתן אל
העשיר וביקש ארבע מאות וזו כפי שהובטח לו ענה
העשיר: לא ולא! אמת כי הבטחתי לך סך זה, אולם רק
כדי לזרז אותך להסכים לשידוך, אך עתה כבר נחתם
השידוך למזל טוב ללא הסכמתך, ועכשיו מה לי ולך?

והנמשל: הקדוש ברוך הוא עשה כביכול שידוך עם בני
ישראל, אלא שעיקר השידוך הוא עם הנפש החפצה
בקיום המצוות. אמנם, הנפש עומדת ביד הגוף, וכל
מצווה שתחפוץ לקיים, עליה לבקש תחילה את רשות
הגוף שיתרצה ויסכים לדבר, הנפש צריכה את רצון
הרגליים ללכת אל בית המדרש, ואת הסכמת הידיים
ללבוש ציצית ולהניח תפילין וכדומה. על כן אם הגוף
מסכים ברצון, מן הראוי לתת לו מעט שכר בעולם הזה
על שהסכים לרצונותיה של הנפש. אולם אם הגוף אינו
חפץ בכך, על פי דין ראוי לו שלא ייהנה מן העולם הזה
כלל וכלל, אם אכן נהנה, ידע כי מכלה הוא את מעט
שכרו השמור לו לעולם הבא.

(המגיד הקדוש מדובנא זיע"א)

אך יום רדף יום והודמנות נאותה להשבת הארנק לא
נפלה לידי, ידידי לקח כבר הלוואות והגיע להסדרים
מסוימים עם נושיו, ולא הייתה לי כל אפשרות להשיב את
הכסף מבלי שהכל יחשבוני לגנב.

חלפו כמה חודשים והכסף עדיין היה בידי, בלית ברירה
התפתיתי לעצת יצרי לעשות בכסף איזה עסק מוצלח
ולאחר מכן להשיבו לחברי בתוספת רווחים הגונים
שאצבור עבורו, אך בעיירתי שבה הכל מכירים אותי ואת
אפשרויותי הכלכליות, לא יכולתי לפתע לקום בבוקר
אחד ולעשות עסקים כסוחר גדול, מבלי לעורר חשד.
שכרתי אפוא סוס ועגלה ויצאתי לדרך, כך הגעתי לכאן
כשבמוחי תכניות רבות ורעיונות לעסקים שונים שאוכל
לעשות. בדיוק כשבאתי הנה, נקלעתי אל תוך שמחת
החתונה של רבכם הבעל שם טוב הקדוש.

החסידים האזינו משתוממים לסיפורו של האיש שאך
לפני רגעים מספר "חשדו" אותו בצדיקות יתרה, כשהגיע
לשלב הזה בסיפורו, נראה היה כי העדיף לעצור ולא
להמשיך הלאה, אבל עיני החסידים לא הניחו לו לעשות
כן, ואולי, חשב לעצמו, יהיה בגילוי כל האמת בבחינת
"וידוי דברים" שיסייע לו להיטהר מחטאו, כך או כך
כעבור רגעים אחדים, המשיך היהודי בסיפורו: כשהבעל
שם טוב הקדוש ראה אותי יושב בתוך העגלה, עזב את
הכל, ניגש אלי ולחש באוזני: "עדיין אין זה מאוחר לתקן
את העוול, חזור לביתך והשב מיד את הכסף, אני מבטיחך
שחברך יאמין לך ולא יחשוב שהיה בכוונתך לגנוב את
כספו, במקרה הצורך אבוא בעצמי להעיד שכך הם פני
הדברים, ואולם אם תתעכב עוד, עלול כבר להיות מאוחר
מדי".

אלה היו המילים שהבעל שם טוב אמר לי אמש, אבן
כבדה נגולה מעל לבי, סיים היהודי הזר את סיפורו, ושתי
דמעות נצצו בזוויות עיניו, אני יוצא עתה חזרה לביתי
לקיים את דברי הבעל שם טוב, למדתי לקח לכל החיים.

מסיפור זה נבין במעט את האהבת ישראל הגדולה
שיקדה בלבו הבעש"ט הקדוש, ואת התמסרותו לכל יהודי
אף ברגעים הנעלים של הובלת בן משפחה לחופה.

צ'ין אדם לחברו

והחזקת בו

מסופר על הרה"ק רבי יוסף זונדל מסלנט זיע"א שבעירו התגורר עני מרוד שבתו הגיעה לפרקה, אך לא היה באפשרותו להשיאה כי בכיסו לא נמצאה אפילו פרוטה אחת. לאותו עני היה קרוב משפחה עשיר וירא שמים, אך הוא התעלם מקרובו העני ונמנע מלהעניק לו את התמיכה המיוחלת. נודע הדבר לרבי יוסף זונדל והוא החליט לפעול עבור הכנסת כלה, בא אל הקרוב העשיר וסיפר לו על מצבו הדחוק של קרובו העני, וביקשו שלא יתעלם ממנו. אמר לו העשיר אותו עני הוא קרוב רחוק שלי וכמעט אין קשר משפחתי בינינו, ולכן אין זה מן הצדק שידרוש ממני לספק לו את כל צרכי החתונה. שאל אותו רבי יוסף זונדל האם אתה מתפלל כל יום? "בוודאי" השיב העשיר, "וכי כבוד הרב חושד בי שאינני מתפלל?" אמר לו הרב, אם כן אמור נא באזני את תחילת תפילת שמונה עשרה, נעלב העשיר ואמר והרי כל תינוק רך יודע שהפתיחה לתפלת שמונה עשרה היא "ברוך אתה ה' אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב". רבי יוסף זונדל הפסיק ושאל אותו, אמור לי מתי חיו אבותינו אלה? השיב לו העשיר לפני כמה אלפי שנים. אמר לו רבי יוסף זונדל: אבותינו חיו לפני כמה אלפי שנים, ולמרות זאת הנך מזכירם שלש פעמים ביום. כדי שבזכות אותם קרובים הרחוקים ממך מרחק של אלפי שנה, יעזור לך ה' ויברכך בכל, והנה כשאני בא לבקש ממך עזרה בעבור יהודי שהוא קרובך החי עמך היום ואשר מחתן את בתו שהקב"ה נתן לו, משיב אתה לי כי זהו קרוב

רחוק? התבייש אותו עשיר מדבריו האמיתיים והמחוכמים של הרב, וכעבור זמן קצר שלח לקרובו העני את כל הכסף הנחוץ להוצאות החתונה.

חידוש בהלכות "הכנסת אורחים

בימי ילדותו של הרה"ק רבי ש"ב מפרשיסחא זיע"א, באו אורחים אל אביו הרב מווידיסלאב, הכין הרב סעודה בשבילם, בשעת אכילתם קרא לבנו הילד ר' בונים ואמר לו: לך בני, ותחדש בענין בהלכות "הכנסת אורחים". הלך הילד לחדר השני, התמהמה זמן מה, וחזר לאביו ואמר שחידש כבר. האורחים ששמעו שהילד הוא עליו וחרוף מוח, חשבו שבוודאי ציוה עליו אביו שיאמר איזה חידוש בהלכה.

לאחר הסעודה אמר להם הרב: נלך ונראה מה חידש בני, נכנסו לחדר וראו שעמדו שם מיטות מוצעות בכרים וכסתות נאים. "אכן חידוש נאה חידש בני" – הפטיר הרב.

זהירות בכבוד אשתו ובני ביתו

נוהר מאוד היה הרה"ק ה"סבא" מסלבודקה זיע"א למנוע צער מבני ביתו. היה מושיט עזרה לאשתו בעבודותיה ומשתדל שלא תגרם לה טרחה. ואף על פי כן, תמיד חשש פן לא יצא ידי חובתו, והיה מרבה לבקש ממנה מחילה. בקשת מחילה מיוחדת הייתה שמורה עמו לערב יום הכיפורים, טרם לכתו לתפילה בשיבה. היה מתחנן לפניה שתסלח לו. ולא זו משם עד שלא שמע מפיה כי היא מוחלת לו בכל לבה.

תלולא דעדקא

שבת קודש ט' כסלו

הרה"ק רבי דובער ב"ר שניאור זלמן (האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש – תקפ"ח)
הרה"ק רבי משה מסלוביטא ב"ר פינחס מקאריץ (תקצ"ח)

יום ראשון י' כסלו

הרה"ק רבי פינחס מנחם אלעזר מפילץ (שפתי צדיק) ב"ר בנימין אליעזר (תרפ"א)

הרה"ק רבי איסר זלמן מלצר ב"ר ברוך פרץ (תשי"ד)
יום שלישי י"ב כסלו

רבי שלמה ב"ר יחיאל (המהרש"ל – של"ד)
הרה"ק רבי אברהם דוב מאבריטש ב"ר דוד (בת עין – תר"א)

יום רביעי י"ג כסלו

האמורא רבינא בן רב הונא (ד"א רל"ז)
הרה"ק רבי שלמה זלמן (יוסף) מוילעפאל
ב"ר אברהם (אליהו) (תרי"ח)
הרה"ק רבי דב בער מליעווא ב"ר ישראל מרוזין (תרל"ו)

הרה"ק רבי ישראל ממודוץ ב"ר שמואל אליהו (תרפ"א)

הרה"ק רבי ישראל מטשארטקוב ב"ר דוד משה (תרצ"ד)

יום חמישי י"ד כסלו

ראובן בן יעקב משבטי קה (ב"א – שי"ח)
הרה"ק רבי מנחם נחום משטיפינעשט
ב"ר ישראל מרוזין (תרכ"ט)

יום שישי ט"ו כסלו

רבינו הקדוש רבי יהודה בן רבן שמעון (ג"א תתקנ"ג)
הרה"ק רבי דוד ב"ר יצחק מסקווירא (תר"פ)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נגליאל הכהן רביטבין שליט"א
מחבר "ב"א אור"ח" רפרס "זמן החרש" על המעשים.

המתנת שש שעות בין בשר לחלב (ד)

אדם שאכל בשר, ויש לו שיניים תותבות, שעשוי באופן שאפשר להוציאם מהפה ולהכניסם, לא די לנקותם על ידי הדחה בעודן בפיו, כי כידוע שהמאכל נכנס בהם, אלא יוציאם וינקם וידיחם. (מעדני השלחן סימן פ"ט, במטעמי השלחן שם ס"ק ג'). [כמובן ינקם וידיחם לא ליד אנשים, כדי שלא יגעיל אותם מהשיניים התותבות שלו] ב) חוץ ממה שצריך להמתין שש שעות בין בשרי לחלב, צריך גם כן לברך ברכה אחרונה על הבשר שאכל, ואם ממשיך הסעודה ולא בירך, אפילו המתין כל היום, ולא אכל עוד בשר, אסור לאכול חלבי. (רמ"א ביור"ד סימן פ"ט, ובט"ז שם ס"ק ב')

קרית קרעטשניף רחובות

טל: 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ הרה"ק

רבי דובער ב"ר שניאור זלמן

האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש זיע"א

נלב"ע ט' כסלו תנצב"ה

הולך בתם

לשמור על הראש

עלינו מטלת האחריות לדאוג גם להם.

כשיעקב אבינו ישן בדרך לחרן הוא שם אבנים סביב הראש שלו שישמרו עליו. הוא הגן רק על הראש ולא על כל הגוף, כדי ללמד אותנו שלמרות שאנחנו דואגים לכל היהודים, אסור לנו לשכח את ה', התורה והמצוות.

על הראש צריך לשמור שיהיה נקי וטהור, וכך נוכל באמת לגאל את העולם.

על פי שיחה לפרשת ויצא
לקוטי שיחות חלק א'

בתחלת הפרשה מספר שיעקב אבינו נסע מארץ ישראל לחרן, שם היתה עבודה זרה ועוד כל מיני דברים רעים. יעקב הלך לשם למרות זאת, כי הוא ידע שכדי להקים את עם ישראל הוא צריך לרדת לחרן, ולא להשאר בארץ ישראל כל החיים.

אנחנו צריכים ללמד מיעקב אבינו, שבשביל להביא את הגאולה, צריכים לחשב גם על היהודים שבמקומות לא טובים, ולדאוג גם להם. אי אפשר לומר "אני לומד תורה, והם יסתדרו לבד", אלא

שַׁבַּת פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא תִשְׁפָּ"ו

קל כפשוטו

על האדם לחזור על תלמודו כל הזמן, על מנת שלא לאבד את ה'כשר' הלמודי שלו, וכך יהיה לו קל בלמודו.

כאשר אדם לא לומד כל הזמן, הוא מאבד את ה'כשר' הלמודי שלו ואז עלול להיות לו קשה ללמוד.

על פי פרקי אבות פרק ה' משנה כ', ופירוש הברטנורא

קצור
פלאמנתי

ספור חסידי

רבי צביה – האדמו"ר האמתי | ט' כסלו תשפ"ח

את כל
הבחינות
הוא היה
מקבל
בשתיקה"

בחינה אדמו"ר האמתי, היה בעיר באריסוב שואב מים אחד, שהיו אומרים עליו שהוא משגע. אנשי העירה, ובפרט הצעירים, היו צוחקים עליו ומזלזלים בו, ואת כל הבחינות הוא היה מקבל בשתיקה. יום אחד אדמו"ר האמתי בקר בעירה, וכשראה את שואב המים אמר לחסידים:

"אל תצחקו עליו יותר". ובאמת, מאותו היום החסידים בבאריסוב לא צחקו על שואב המים, ואף החשיבו אותו לצדיק נסתר. נלמד מאדמו"ר האמתי לא לזלזל בשום יהודי, אלא לאהב את כל היהודים מאד.

על פי הספר נפלאות הנשיאים
על האדמו"ר האמתי

שאלות השבוע

- מה אנו לומדים מכך שיעקב שם אבנים סביב הראש?
- האם יש ענין ללמד חסידות למרות שלא מבינים?

את התשובות, בנוסף לכתבת בה אתם גרים, יש לשלוח בהודעה למספר **054-768-0565**, או לדוא"ל של העלון. בעזרת ה', פעם בחדש תתקיים הגרלה (בכל שבוע צוברים כרטיס נוסף) על **משחק קפסא**, בין הפותרים נכונה.

המוכר והחזק לעצור: בת ציון שושנה בורשטין

למה אתה שורף את הבורקס?
הרופא אמר לי שאני צריך לשרוף
קלוריות...

בדיחת קרש

תקציר: ר' מיכל נתן קמע לנער והורה לו לענד את הקמע מתחת בגדיו ורק בחפה לתת לרב המקדש לקרא מה כתוב בו. כשנהיה בן תשע עשרה התחילו לחשב עם מי יתחתן ולחפש לו שדוך.

של ר' מיכל מזלוטשוב: "לפני שאתה מקדש את הכלה יקרא מסדר הקדושין את הקמע שתחת בגדיך." הבחור נזכר בזה, ומיד בקש שקדם הקדושין יקריא הרב את הקמע, כהוראתו של ר' מיכל מזלוטשוב. הרב פתח את הקמע ועל פניו הצטייר מבט של חסר הבנה. הוא הקריא את הפתק: "איך יכול אח לשאת את אחותו?" אף אחד לא הבין על מה מדבר...

במקום לא רחוק ממקום מושבו של הבחור, היה כפר. באותו הכפר גר עשיר אחד אשר היה מגיע מידי פעם לבקור אצל מעסיקו של הנער. לאט לאט החל העשיר להכיר את הנער, הוא אהב מאוד את הנער וחשב לשדך אותו עם בתו. הוא הציע זאת לבחור, ואכן לאחר קצת זמן כבר נסגר השדוך וקבעו מועד לחתונה. ביום החתונה, החתן כבר עמד תחת החפה, ולפתע הוא נזכר בהוראתו

המשורר
יבוא
אי"ה

מספרים מאירים

907

אהבת ה' ואהבת ישראל הן מצוות חשובות מאד. תורת החסידות מלמדת אותנו שהם גם קשורות אחת לשניה – מי שבאמת אוהב את ה', אוהב את כל היהודים.

מובאת על כך גימטריא יפה: **"ואהבת את ה' אלקיך"** שווה **"ואהבת לרעך כמוך אני ה'"** (907).

על פי שיעור ל' מנחם אב תשפ"ב

ה' אורה צדיקים הַאֲדָמוֹ"ר הָאֲמָצְעִי

הַאֲדָמוֹ"ר הָאֲמָצְעִי

תאריך לדה: ט' כסלו תקל"ד.

תאריך פטירה: ט' כסלו תקפ"ח.

ספריו: אמרי בינה, נר מצוה ותורה אור, פרוש המלות, שערי אורה, שערי תשובה, תורת חיים, מאמרי אדמו"ר האמצעי ואגרות קדש.

תולדות חייו: האדמו"ר האמצעי נולד לאחר שאביו, האדמו"ר הזקן, קבל ברכה מיחדת מהמגיד ממזריטש.

מילדותו נכר בכשרונות נדירים, למד עם גדולי החסידים, ונהג לרשם את תורת אביו. נשא בגיל ארבע עשרה, ובהמשך מנה למדריך האברכים הצעירים.

הוא קבל את הנשיאות והתקבל כרבי השני של חב"ד לאחר פטירת אביו.

המבנה שעל ציון האדמו"ר האמצעי בניעז'ין

שמחיה את הגוף, כאשר היא שומעת חסידות, גורם הדבר לכך שחיותו של הגוף משפעת מהחסידות שהנשמה שמעה. כאשר החיות של הגוף משפעת מחסידות, זה גורם חזק בכל אבריו וגידיו של האדם – זה גורם חזק ברמ"ח האברים של האדם, שיוכלו לעשות מצוות; וגם מחזק את שס"ה הגידים של האדם, שיוכלו להמנע מעברות.

על פי דברי האדמו"ר האמצעי ב'לוח היום יום' לתאריך כ"ג אדר א'

הערה נהגו החסידים להסתובב בעירות ולחזר על מאמרים של הרבי בבתי הכנסת בעיר.

פעם אחת שאל ר' הלל מפאריטש את האדמו"ר האמצעי: האם כדאי לחזר חסידות בפני יהודים שבטוח לא מבינים את מה שאומרים?

אדמו"ר האמצעי ענה לר' הלל שכדאי, בגלל שהנשמה מקשיבה ולאט לאט היא מבינה.

בגלל שהנשמה היא זו

עונג שבת

העלון שמחבר אותנו לשולחן השבת

שולחן שבת מרתק לילדיכם! מסרים חזקים, חידות מהפרשה, הלכות נוגעות לחיי היום יום, סיפורים מרתקים ודיונים מעוררי מחשבה - הכל בשפה של ילדים, ובלי צורך להכין מראש. העלון הזה יעזור לכם להפוך את שולחן השבת לחוויה משפחתית בלתי נשכחת! קריאה מהנה ושבת שלום!

חידה 2. כְּאִשֶּׁר יַעֲקֹב אָבִינוּ עָזַב אֶת בֵּית לָבָן וְחָזַר לְאֶרֶץ כְּנָעַן,

הוא פָּגַשׁ אוֹתָנּוּ בְּדֶרֶךְ. הֵינּוּ מִחֲנָה שְׁלֹם.

כְּשִׁיעֲקֹב רָאָה אוֹתָנּוּ, הוא הִבִּין שְׁאֵנוּ נִשְׁלַחְנוּ לִשְׁמֹר עָלָיו,

וְקָרָא לְמָקוֹם עַל שֵׁם הַפְּגִישָׁה הַזֶּה, "מִחְנִים".

מִי אֲנַחְנוּ?

רָמָז: אֲנַחְנוּ שְׁלִיחָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

(תשובות בסוף הגליון)

חידה 1. אֲנִי דָּבָר גָּדוֹל וְגִבּוֹהַּ,

הַמַּחֲבֵר בֵּין שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

יַעֲקֹב אָבִינוּ רָאָה אוֹתִי כְּאִשֶּׁר יֵשֵׁן
בְּדֶרֶךְ לְחָרֹן.

מִלֵּאכִי אֶל-לֵקִים רָאִיתִי עָלַי,

וְאִזּוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִבְטִיחַ לְיַעֲקֹב
בְּרָכוֹת גְּדוֹלוֹת. מִי אֲנִכִּי?

רָמָז: שְׁמִי מוֹזְכָּר בַּפִּסּוּק "ב בְּפָרֶק כ"ח.

(מבוסס על פ' "תורת אביגדור" להגה"צ ר' אביגדור מילר זצ"ל)

לבנות ארמון של תורה!

ילדים יקרים, האם פעם רציתם לבנות משהו ממש גדול ויפה? למשל, ארמון מקוביות משחק, הכי גבוה שאפשר?

דמיינו שחבר שלכם, אפרים, רוצה לבנות ארמון כזה. הוא מתלהב, לוקח חופן קוביות ומיד מתחיל להניח אותן אחת על השנייה, מהר מהר... אבל מה קורה? אחרי כמה קומות, בום! כל הארמון מתפרק. למה? כי אפרים לא בנה יסודות חזקים. הוא לא חשב, לא תכנן, הוא פשוט מיהר.

אבא של אפרים ראה זאת ואמר לו: "אפרים בני, אם אתה רוצה לבנות ארמון אמיתי שיחזיק מעמד, אתה צריך קודם כל לבנות בסיס רחב וחזק. תבחר את הקוביות הכי טובות, תסדר אותן יפה, ורק אז תתחיל לבנות לגובה. זה לוקח יותר זמן, אבל ככה הארמון שלך יהיה ארמון של מלך!"

בפרשה שלנו, יעקב אבינו הצדיק קיבל משימה הכי חשובה בעולם: לבנות "ארמון" – לא מקוביות, אלא את עם ישראל! ה' רצה שהוא יתחתן ויקים משפחה קדושה שממנה יצאו כל השבטים. איזו משימה עצומה!

ומה יעקב אבינו עשה? האם הוא רץ מהר מהר לחרון, כמו שאפרים רץ לבנות את הארמון? לא ולא! יעקב אבינו ידע שכדי לבנות ארמון כל כך קדוש וחשוב, הוא צריך קודם כל לבנות לעצמו "יסודות" חזקים מאוד. ומהם היסודות? התורה הקדושה!

לפני שהוא הלך לחרון, הוא הלך לישיבה של שם ועבר, ולמד שם תורה במשך ארבע עשרה שנים! וואו, איזה צדיק! הוא למד בהתמדה שאי אפשר לתאר, לא ישן במיטה, לא בזבז אפילו רגע אחד. הוא מילא את עצמו בהמון תורה, במידות טובות, ביראת שמים. הוא בנה בתוך ליבו בסיס כל כך חזק של קדושה, ששום דבר בעולם לא יוכל להרוס אותו.

ורק אחרי שהרגיש מוכן, עם יסודות חזקים של תורה, הוא הלך לקיים את מצוות הקמת ביתו.

ילדים אהובים, זהו לימוד גדול שבבילנו. כל מצווה שאנחנו עושים היא כמו לבנה קטנה בארמון שלנו. וכשאנחנו לומדים תורה, מתפללים בכוונה, עוזרים לאמא ואבא – אנחנו בונים את היסודות שלנו. ככל שנלמד יותר תורה ונתחזק במידות טובות, כך נבנה לעצמנו ארמון יפה וחזק של עבודת ה', ארמון שיאיר את העולם כולו!

(ע"פ סיפור שהובא בגליון דרשו)

המבחן שלא היה כתוב בספר

פינחס הצעיר הרגיש איך ליבו הולם בחוזקה. לא בכל יום עומד בחור צעיר לפני המבחן החשוב ביותר בחייו – מבחן הקבלה לישיבת 'קול תורה' המפורסמת. הוא למד והתכונן במשך חודשים ארוכים. את פרק 'מרובה' שבמסכת בבא קמא הוא ידע כמעט בעל פה. הוא חזר על הגמרא, על פירוש רש"י, על התוספות, ואפילו על ה'קצות החושן' וה'נתיבות המשפט' שעסקו בסוגיות המסובכות שבפרק. הוא הרגיש מוכן. מוכן לכל שאלה,

לכל קושיה, לכל ויכוח.

אבל פינחס לא פחד מהשאלות, הוא פחד מהשואל.

הבוחן לא היה רב רגיל. היה זה הגאון המופלא, רבי שמעון משה דיסקין זצ"ל, ששמו הלך לפניו כבעל מחשבה חריפה ועמקות שאין לה סוף. כולם ידעו שהמבחנים אצלו הם לא רק מבחני ידע, אלא מבחני חשיבה. הוא לא רצה לשמוע מהבחור רק את מה שכתוב בספר; הוא רצה לראות איך הראש של הבחור עובד.

פינחס נכנס לחדר ביראת כבוד. החדר היה פשוט, אך מלא באור של תורה. ספרים עתיקים וחדשים מילאו את המדפים מהרצפה ועד התקרה. הרב דיסקין ישב ליד השולחן, ועיניו החכמות והטובות הביטו בו במבט בוחן.

"איזה פרק למדת?" שאל הרב בקול תקיף ומהיר, בלי הקדמות מיותרות.

"פרק מרובה", ענה פינחס בקול שעדיין רעד מעט.

"טוב", אמר הרב. ואז, במקום לשאול שאלה על נזקים או על גנבות ותשלומי 'כפל', הוא אמר דבר שהדהים את פינחס לחלוטין.

"אני צריך להתקשר למישהו לרגע", אמר הרב דיסקין. "אני נותן לך כמה דקות לחשוב. כשאחזור, אני רוצה לשמוע ממך תשובה לשאלה הזאת: תביא לי בבקשה הוכחה מהפרק שלמדת, 'פרק מרובה', שמותר לברך 'ברכת האילנות' על עצי פרי שהם 'ערלה'!"

פינחס עמד קפוא במקומו. הוא היה בטוח שלא שמע טוב. מה?! הוכחה לדיני ברכת האילנות מתוך פרק שעוסק בדיני גניבה ונזקים? מה הקשר בין שני הדברים? הרי ברכת האילנות, שאותה מברכים בחודש ניסן כשרואים עצי פרי מלבבים, כלל לא מוזכרת במסכת בבא קמא! ודיני 'ערלה' – האיסור לאכול מפירות העץ בשלוש השנים הראשונות לנטיעתו – גם הם שייכים למסכת אחרת לגמרי!

הרב יצא מהחדר, ופינחס נשאר לבדו עם השאלה המוזרה ביותר ששמע מימיו. ליבו החל לפעום בחוזקה, אבל הפעם לא מפחד, אלא מהתרגשות של אתגר. 'זה לא יכול להיות', חשב לעצמו, 'הוא לא מצפה שאמצא משהו שכתוב במפורש. הוא רוצה לראות אם אני יכול לחשוב...'

הוא עצם את עיניו וניסה להתרכז. מה יש ב'פרק מרובה' שיכול להתקשר לעץ ערלה? הוא החל לדפדף בזיכרונו בין דפי הגמרא שלמד בשקידה כה רבה. פתאום, הבזיק במוחו רעיון. הוא נזכר בסוגיה אחת קטנה, כמעט צדדית, שמספרת על ה'צנועים'.

הגמרא מספרת שה'צנועים', כלומר אנשים צדיקים ומדקדקים במצוות, היו נוהגים לסמן את עצי הערלה שלהם בסימן מיוחד. מדוע? כדי שאם יבואו גנבים וירצו לגנוב פירות, הם יראו את הסימן וידעו שאלו פירות ערלה האסורים באכילה, וכך לא ייכשלו באיסור.

אבל הגמרא מביאה דעה אחרת, של רבן שמעון בן גמליאל, שאמר שאין צורך לסמן את העצים. מדוע? כי "הלעיטהו לרשע וימות" – כלומר, אין לנו אחריות על גנבים רשעים, ואם יאכלו פירות אסורים – זו בעיה שלהם.

פינחס הרגיש שהוא עלה על משהו. הוא התחיל לחבר את חלקי הפאזל בראשו במהירות. 'רגע', חשב, 'כל הוויכוח בגמרא הוא על דבר אחד בלבד: האם צריך למנוע מהגנבים לאכול את הפירות האסורים. אבל אף אחד לא אמר שצריך למנוע מאנשים להתקרב לעץ! אף אחד לא אמר שצריך להרחיק אנשים כדי שלא ייהנו ממראה העץ!'

ההבנה הכתה בו כמו ברק. אם היה איסור לברך 'ברכת האילנות' על עץ ערלה, הרי שה'צנועים' היו צריכים לדאוג גם לזה! הם היו צריכים לשים שלט: "זהירות! עץ ערלה! אסור לברך!", כדי שאנשים טובים וישרי דרך לא ייכשלו בברכה שאסורה.

אבל הגמרא לא מזכירה את זה כלל! הדאגה היחידה היא מפני האכילה. מכאן ההוכחה! עצם העובדה שהדאגה היחידה היא מפני אכילת הפרי, מוכיחה שכל שאר ההנאות מהעץ, כמו להסתכל על פריחתו היפה ולברך להשם יתברך על כך – מותרות בהחלט!

בדיוק כשסיים את קו המחשבה המבריק, נכנס הרב דיסקין בחזרה לחדר.

"נו, פינחס", אמר, "מה יש לך לומר?"

פינחס, שכבר לא היה לחוץ כלל, החל להסביר את ההוכחה שלו בבהירות ובטעם. הוא ציטט את לשון הגמרא על ה'צנועים' ועל רבן שמעון בן גמליאל, והסביר את ההיגיון החד שמצא.

ככל שהמשיך ודיבר, חיוך קטן החל להופיע על פניו של הגאון. כשהבחור סיים, החיוך כבר היה רחב ומלא שביעות רצון. הרב הנהן בראשו. "התקבלת", אמר בפשטות. המבחן הסתיים.

לאחר שנים, נודע לפינחס שאותו רעיון מבריק עלה גם בבית מדרשם של גדולי עולם אחרים, כמו הגאון מטשעבין והגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. הוא הבין שבאותו רגע קצר בחדר המבחנים, הוא זכה לחשוב כמו גדולי הדור.

והוא למד באותו היום שיעור חשוב בהרבה מכל סוגיה בגמרא: מבחן אמיתי בתורה הוא לא רק לזכור מה כתוב, אלא להבין שכל התורה כולה היא כמו אילן גדול ומפואר אחד. ומי שלומד אותה באמת, יכול לקטוף פירות מתוקים של חכמה מכל ענף וענף.

סיפור מהתנ"ך

ספר שופטים - המשך. (פרק ח)

ילדים יקרים! בשבוע שעבר, נכנסנו יחד עם גדעון ושלוש מאות האנשים שבחר ה' אל מחנה מדיין העצום. זוכרים את הנס הגדול? עם כדים, לפידים ושופרות בלבד, עשה להם ה' נס עצום! המדיינים התבלבלו, נבהלו, וברחו לכל עבר, והישועה הגדולה החלה.

עכשיו, הסיפור שלנו ממשיך. הישועה עוד לא הייתה שלמה. שני מלכים רשעים של מדיין, שקראו להם זבח וצלמונע, הצליחו לברוח עם חלק מהצבא שלהם. גדעון, שהיה שליח ה' להושיע את ישראל, לא ויתר. הוא ידע שכל עוד הרשעים האלה חופשיים, עם ישראל עדיין בסכנה.

גדעון ואנשיו, שהיו עייפים ורעבים מהקרב ומהמרדף הארוך, המשיכו לרדוף אחריהם. בדרכם, הם הגיעו לעיר שקראו לה סוכות. אנשי גדעון היו תשושים. בוודאי כל מה שהם חלמו עליו זה פרוסת לחם וכוס מים. גדעון פנה לאנשי

העיר סוכות וביקש מהם: "תנו נא מעט לחם לאנשים שהולכים איתי, כי הם עייפים, ואנחנו רודפים אחרי זבח וצלמונע, מלכי מדיין".

אך מה קרה, ילדים? אנשי סוכות, במקום לשמוח ולעזור לגיבורים שה' שלח להושיע אותם, במקום להכיר טובה על הנס העצום, הם לעגו לו! הם אמרו לו: "האם כבר תפסת את זבח וצלמונע שניתן לך לחם?" איזו כפיות טובה! איזו מידה רעה! הם לא האמינו שה' יעזור לגדעון לנצח עד הסוף, ולא רצו לעזור.

גדעון הצטער מאוד על חוסר אמונתם ועל מידותיהם הרעות, ואמר להם שכאשר ה' ייתן בידו את המלכים, הוא יחזור ללמד אותם לקח חשוב על אמונה ועזרה לזולת. הוא המשיך לעיר נוספת, פנואל, וגם שם סירבו לעזור לו.

אך גדעון לא נשבר בלב. הוא בטח בה' בכל לב. הוא ואנשיו המשיכו במרדף, ובסייעתא דשמיא עצומה, הוא הצליח לתפוס את שני המלכים הרשעים זבח וצלמונע ואת כל צבאם. איזו שמחה! איזו ישועה! ה' שוב הראה לכולם שהוא שומר על עמו ישראל.

כשגדעון חזר, הוא קיים את מה שהבטיח ולימד את אנשי סוכות ופנואל את הלקח שלהם, כדי שילמדו להבא להכיר טובה ולהאמין בישועת ה'.

לאחר הניצחון הגדול, באו בני ישראל אל גדעון ואמרו לו: "אתה הצלת אותנו! אנחנו רוצים שתהיה המלך שלנו! אתה, ובנך, ונכדך!". הם כל כך התפעלו מהישועה, עד שרצו למנות אותו למלך.

ומה ענה להם גדעון הצדיק? כאן אנחנו רואים את הענווה הגדולה שלו. הוא לא התגאה, הוא לא הרגיש שמגיע לו כבוד. הוא אמר להם מיד: "לא אֶמְשַׁל אֲנִי בָכֶם, וְלֹא יִמְשַׁל בְּנִי בָכֶם, ה' יִמְשַׁל בָּכֶם!". גדעון ידע והזכיר לכולם: אני רק שליח. הניצחון לא היה שלי, הישועה לא באה מכוחי. הכל היה מהקדוש ברוך הוא! הוא המלך האמיתי שלנו, ותמיד יהיה. איזו אמונת אמת, איזו ענווה נפלאה!

אך אז, מתוך רצון טוב, עשה גדעון דבר שהתברר כטעות. הוא ביקש מכל האנשים את נזמי הזהב שלקחו מהמדיינים, ועשה מהם "אפוד" – בגד מיוחד, כדי שיהיה זיכרון לנס הגדול. כוונתו הייתה טובה, הוא רצה שכולם יזכרו את ישועת ה'. אבל לפעמים, גם כוונה טובה יכולה להביא לטעות. עם הזמן, אנשים התחילו להתייחס לאפוד הזה בקדושה יתרה, וזה הפך למכשול רוחני עבורם.

מכאן אנו למדים, ילדים, שיעור חשוב: הדרך הטובה ביותר לעבוד את ה' היא רק בדרך שהתורה הקדושה מלמדת אותנו, ולא על ידי המצאות משלנו, אפילו אם הכוונות שלנו טובות.

וכך, בזכות אמונתו של גדעון, זכה עם ישראל לארבעים שנה של שקט ושלווה. יהי רצון שנלמד מסיפורו לבטוח תמיד בה', להכיר טובה על כל חסדיו, ולהיות ענווים וצנועים בכל מעשינו.

הלכות השכמת הבוקר לילדים

א) עזרה להורים וצרכי מצווה לפני התפילה

לפני שמתפללים שחרית, אסור בדרך כלל לעשות מלאכות או עסקים. אבל, מותר ואפילו מצווה גדולה לעזור להורים להכין את האחים הקטנים ללימודים! זה נקרא "צרכי מצווה", כי לעזור להורים ולדאוג שהאחים ילכו ללמוד תורה זו מצווה חשובה. (הליכות שלמה פ"ב אות ה, ועוד).

דוגמה מעשית: יוסי קם בבוקר ורואה שאמא שלו עסוקה מאוד בטיפול באחיו התינוק. היא מבקשת ממנו להכין כריך לאחיו הקטן שהולך לתלמוד תורה. למרות שיוסי עוד לא התפלל, מותר לו לעשות זאת בשמחה, כי זו עזרה לאמא ומצוות הכנת אחיו ללימוד תורה.

ב) לדבר כמה שפחות לפני התפילה

אמנם אין איסור ממש לדבר לפני התפילה, אבל זו מידה טובה ויפה לא להרבות בדיבורים לפני שדיברנו עם מלך מלכי המלכים, הקב"ה. את המילים הראשונות שלנו בבוקר כדאי שנשמור לתפילה ולדברי תורה. כמובן, אם צריך משהו חשוב, מותר לדבר. (כף החיים פט, כב; מורה באצבע להחיד"א אות סג).

שאלה מעשית: חיים רואה את חברו בדרך לבית הכנסת ורוצה לספר לו בהתלהבות על הטיול שהיה לו אתמול. האם זה ראוי?

תשובה: ראוי שיתאפק ויספר לו אחרי התפילה. לפני התפילה, הראש והלב צריכים להיות מוכנים לעמוד לפני ה'.

ג) סידור המיטה לפני התפילה

מותר שילד יסדר את המיטה שלו לפני תפילת שחרית. זה דבר חשוב מאוד שמלמד אותנו סדר וניקיון. כשאדם מתחיל את היום שלו בחדר מסודר ונקי, כל היום שלו נראה אחרת! זה חלק מחינוך למידות טובות, ולכן מותר לפני התפילה. (אול"צ ח"ב מהכ; ועי' גם תפילה כהלכתה פ"ו הע' לו משם הגרש"א שנראה שגם לגדולים מותר שאין זה נחשב מלאכה כל כך).

דוגמה מעשית: מיד אחרי שיענקי קם ונוטל ידיים, אבא שלו מבקש ממנו לסדר את המיטה יפה. יענקי עושה זאת בזריזות, וכך הוא גם מקיים כיבוד אב וגם מתחנך לסדר ונקיון לפני שהוא הולך להתפלל.

ד) רחצת הילדים לפני התפילה

אסור לאדם מבוגר להתקלח להנאתו לפני התפילה (משנ"ב פט, לו). לכן, גם ילדים לא מתרחצים סתם כך לפני תפילת שחרית. אבל, אם ילד התלכלך וצריך להתרחץ כדי שיוכל ללכת נקי ומסודר לתלמוד תורה, מותר לו להתרחץ בזריזות, כי זה צורך של מצוות חינוך ולימוד תורה. (שיח התפילה עמ' תרצג בשם הגר"נ קרליץ).

(ע"פ סיפור שהובא בגליון דרשו)

דיוקא דבי מדרשא
(הדוחק של בית המדרש)

סיפור בארמית

הוה עובדא במרן רבי אליהו לופיאן זצ"ל, דאזל לביתיה דגאון ישראל, מרן הגר"ד סולובייצ'יק זצ"ל.
(היה מעשה במרן רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שהלך לביתו של גאון ישראל, מרן הגר"ד סולובייצ'יק זצ"ל).

ובעא מיניה דיעיל ית בר בריה למתיבתא דבריסק, למגרס קמיה.
(וביקש ממנו שיכניס את נכדו לשיבת בריסק, ללמוד לפניו).

אמר ליה הגר"ד בצערא: "לא יכילנא! האי חדרא זוטא הוא, ואין אתר פנוי".
(אמר לו הגר"ד בצער: "איני יכול! החדר הזה קטן הוא, ואין מקום פנוי").

שאיל ליה רבי אליהו: "לדעתך, כמה תלמידין יכלין למיתב בהאי חדרא בדרך טבעא?"
(שאל אותו רבי אליהו: "לדעתך, כמה תלמידים יכולים לשבת בחדר הזה בדרך הטבע?").

אמר הגר"ד: "כתלתין, לא יתיר".
(אמר הגר"ד: "כשלושים, לא יותר").

וכמה איכא הכא בפועל? הדר שאיל רבי אליהו. אמר ליה: "שתין".
(וכמה יש כאן בפועל? חזר ושאל רבי אליהו. אמר לו: "שישים").

בההיא שעתא, נהר פרוצופיה דרבי אליהו ואמר: "אי הכי, ודאי אית לך לקבולי ית נכדי".
(באותה שעה, אורו פניו של רבי אליהו ואמר: "אם כן, ודאי עליך לקבל את נכדי").

"דמהכא גילף דכחא דאורייתא רב הוא למבטל גזרתא דטבעא. הא דשתין בחורין דחקי ומצטמצמי פחדא באתר דלא סגי אלא לתלתין – זהו סימן מבהק דלא חשבונות של עולם הזה קבעי הכא.
(מכאן נלמד שכוחה של התורה גדול לבטל את גזירות הטבע. זה ששישים בחורים נדחקים ומצטמצמים יחד במקום שמספיק רק לשלושים – זהו סימן מובהק שלא חשבונות של עולם הזה קובעים כאן).

פד איכא ריהטא פי האי לאורייתא, ואהבה רבתא למגרס, הקדוש ברוך הוא מרווח דוכתא, והדוחק הגשמי אינו מרגיש כלל.
(כאשר יש תשוקה כזו לתורה, ואהבה גדולה ללמוד, הקדוש ברוך הוא מרחיב את המקום, והדוחק הגשמי אינו מורגש כלל).

וכיון שהכל הוא נס לעילא מן הטבע, ליכא עוד חשבון של דוכתא. נפשא חדא יתירא, לא משני כלום לניסא!
(וכיון שהכל הוא נס למעלה מן הטבע, אין עוד חשבון של מקום. נפש אחת נוספת, אינה משנה כלום לנס!).

פד שמע מרן הגר"ד ית דבריו החכמים, קבל סברתיה באנפין נהירין, וקבל ית ההוא עולמא למתיבתא. למדנו מהאי, שבמקום של קדושה וליעותא דאורייתא אמיתי, תמיד יש דוכתא לעוד יהודי דבעי לשמוע דבר ה'.

(כאשר שמע מרן הגר"ד את דבריו החכמים, קיבל את סברתו בפנים מאירות, וקיבל את אותו הנער לישיבה. למדנו מזה, שבמקום של קדושה ועמל תורה אמיתי, תמיד יש מקום לעוד יהודי החפץ לשמוע דבר ה').

דיונים תורניים לשולחן שבת

*להורים: אם הילד עונה לא נכון, לעודד אותו על דבריו, ולכוון אותו לתשובות הנכונות.

התמדת התורה – היסוד לבניין עם ישראל

(האבא פותח את הדיון): ילדים יקרים! בפרשה שלנו השבוע קראנו על יעקב אבינו, שהולך לחרן. אבל לפני שהוא מגיע, קורה דבר מדהים, שחז"ל מספרים לנו עליו. הוא לא הולך ישר לחרן, אלא נכנס לישיבה של שם וְעָבַר ולומד שם תורה במשך ארבע עשרה שנים רצופות! דמיינו לכם, ארבע עשרה שנים של לימוד תורה יום ולילה, בלי לישון במיטה, בהתמדה שאי אפשר לתאר! ועל זה אני רוצה לשאול אתכם כמה שאלות למחשבה.

החקירה הראשונה שלי היא כזו: לכאורה, יעקב אבינו היה במשימה דחופה מאוד – לקיים את מצוות הוריו, לברוח מעשיו, ולמצוא אישה כדי להקים את עם ישראל. אז איך ייתכן שהוא "מתעכב" כל כך הרבה זמן בדרך? הרי "זריזין מקדימין למצוות"! מה דעתכם?

(אפשרות לתשובות: אולי הלימוד היה יותר חשוב מהמצווה / אולי הוא פחד מעשיו והתחבא שם / אולי זה היה חלק מההכנה למצוות הקמת בית כפי שלמדנו לעיל)

אבא: יפה מאוד! אתם נוגעים בנקודה. רבותינו מלמדים אותנו שזה לא היה 'עיכוב', אלא 'הכנה'. יעקב אבינו ידע שכדי לבנות את עם ישראל מול אדם רמאי כמו לבן, הוא חייב להיות מלא וגדוש בתורה, כמו חייל בצבא המלך שמתאמן המון לפני שהוא יוצא לקרב חשוב. התורה היא הנשק והמגן שלנו.

ועכשיו שאלה נוספת, קצת יותר עמוקה: יעקב אבינו היה צדיק יסוד עולם, "איש תם יושב אוהלים". הוא למד תורה כל חייו. מדוע הוא היה זקוק לעוד ארבע עשרה שנים של הכנה כל כך מאומצת? מה זה מלמד אותנו על כוחה של התורה?

(אפשרות לתשובות: כדי להקים את עם ישראל צריך כוחות מיוחדים מהתורה, לא מספיק לימוד רגיל / הוא התכוון להתמודדות עם הרמאות של לבן, והיה צריך חיזוק מיוחד / כל שלב חדש וחשוב בחיים דורש התחזקות חדשה וגדולה יותר בתורה)

אבא: תשובות מצוינות! זה מראה לנו שהתורה היא לא רק משהו שלומדים פעם אחת וזהו. התורה היא החיים שלנו. ככל שהמשימה גדולה יותר, כך צריך יותר תורה. בניין עם ישראל זו המשימה הכי גדולה שיש! וזה מביא אותי לשאלה האחרונה, שאלה שנוגעת לכל אחד מאיתנו: אנחנו כמובן לא יכולים להיות כמו יעקב אבינו ממש, אבל איך אנחנו יכולים לקחת את הסיפור הזה לחיים שלנו? איך כל אחד מאיתנו יכול לחזק את "התמדת התורה" שלו, אפילו בקצת?

(אפשרות לתשובות: להחליט ללמוד כל יום 10 דקות רצוף בלי הפרעות / לחזור בבית על מה שלמדנו בתלמוד תורה או בישיבה / לנצל את הזמן בהסעה לקרוא משניות / לקבוע 'חברותא' עם אח או עם חבר)

אבא: נפלא! כל רעיון כזה הוא צעד קטן בדרך הגדולה של יעקב אבינו. שנזכה כולנו לאהבת תורה ולהתמדה, ומתוך כך נבנה את הבתים שלנו בקדושה ובטהרה!

העלון יוצא לאור על ידי כולל "רצופות" - לאברכים הלומדים בהתמדה וברציפות, בנשיאות הגאון הגדול ר' דוד כהן שליט"א ראש ישיבת חברון. לתרומות הארות ותגובות: 7163036@GMAIL.COM. להשגת העלון: בדוא"ל הנ"ל. **פקס:** ניתן לקבל את העלון בפקס, יש להתקשר למס' 023132641 ולהקיש 1 ואז להקיש קוד עלון שמספרו 3036. **כמו כן,** ניתן להשיג בעמדות קול הלשון, להקיש לפי הסדר הבא: שפה בשפה עברית < לתנ"ך פרשה ומועדים < עלונים-גליונות שבועיים בפרשת השבוע < גליון עונג שבת. תשובות לחידות: 1. הסולם. 2. מלאכי אלוקים.

הדרך הקצרה (והארכה)

שלום קוראי היקרים, מה שלומכם?! הפעם אני רוצה לשתף אתכם בספור לא פשוט שהיה לי עם חברי לכיתה. אבל רגע, אתם בכלל זוכרים אותי? כן, זה אני - מנחם מנדל, או אף שחברים שלי קוראים לי, מני, או מנדי, תלמי במצב רוח ובקצב. אז הנה מה שקרה לי השבוע.

יש לנו קבוצה קטנה בתלמוד תורה - אני, דודי, ואלי. כל יום אנחנו הולכים יחד הביתה, וכמעט כל יום דודי מציע "קצור דרך" חדש.

רק שאצל דודי, קצור דרך זה קוד ל"נלך דרך הפארק, נשחק קצת בדרך עם חברים מהשכונה, אולי נקנה קרטיב".

ואני?

אני יודע שאמא לא אוהבת את זה. לא בגלל שהיא נגד כ"ף - היא פשוט דואגת. היא תמיד אומרת לי:

"מני, אם אני יודעת מתי אתה מגיע ואני רואה שאמא מתעכב - אני לא רגועה עד שאמא נכנס הביתה."

אז באותו יום, דודי אומר לי:

"מני, בוא, כלם הולכים דרך הפארק. רק עשר דקות יותר."

ואני כזה מהסס ואומר:

"אבל אמרתי לאמא שאני חוזר ישר הביתה..."

והוא מתייך כזה חיוך חצי-צוחק:

"נו באמת, מה היא חושבת, שתחטף אותך חברה של חתולים מהפארק? חמש דקות וזהו."

"לא חמש דקות", אני אומר. "זה לפחות רבע שעה. ובינתיים היא דואגת".

דודי צוחק. בסדר רבע שעה, תגיד לה אחרי זה שהתעכבת. אמא שלך עוקבת אחריך? האמת? כמעט.

אמא שלי לא באמת עוקבת אחרי, אבל הלב שלה כן. אני מרגיש את זה אפילו כשאני רק חושב על לא להקשיב לה.

עמדתי שם, בדיוק בפנה ההיא שבה הדרך מתפצלת - עם התיק ובקבוק המים החצי מלא שנשאיר לי, בין הרחוב שמוביל הביתה ובין שביל הפארק שמוביל ל... קרטיב, אולי אפילו לנצחון במשחק... כי בינינו, אני חושב שאם נשחק הקבוצה שלנו תנצח, אלי מממש טוב

במשחק הזה. בלב שלי היה מאבק של ממש - מצד אחד, לא רציתי לצאת הילד שכלם צוחקים עליו. מצד שני, לא רציתי שאמא תדאג. והראש שלי עשה דיון פנימי:

"אם אני אלך אתם - יהיה לי כ"ף, לא יקרה כלום."

"אבל אם אני אלך, אמא תדאג לי"

אבל כלם הולכים! אני היחיד שאומר לא?

"אבל מה זה יעזר לי אם כלם הולכים ואני ארגיש לא טוב בלב?"

ואז נזכרתי במה שאבא אמר לי פעם:

"כבוד הורים זה לא רק לעשות מה שהם אומרים - זה להבין מה הם מרגישים."

נשמתי עמק, הסתכלתי על דודי ואלי, חייכתי ואמרתי:

"ואללה, תגידו לאמא שלי תודה שהיא חסכה לי 10 דקות אחור 2- נקיפות מצפון."

ומיד התחלתי ללכת לבד בדרך הרגילה. אלי חיוך ביציאת: "טוב, רק אל תספר את זה בכיתה, שלא יחשבו שנהיית אגרויסער צדיק"

"אל תדאג", אמרתי, "אני לא אגרויסער צדיק, פשוט אכפת לי מאמא שלי וזה הכי פשוט."

והסתובבתי לכאן הבית. הלכתי לאט. הרגשתי קצת לבד, אבל גם - אני לא יודע אף להסביר - נכון.

כאלו עשיתי משהו שבפנים הרגיש בדיוק במקום.

כשהגעתי הביתה, הדלת הייתה פתוחה. אמא בדיוק חזרה מהעבודה, עם שקיות בידיים.

היא הסתובבה, ראתה אותי ואמרה:

"מני! הגעת בזמן! אף היה היום?" ואני חייכתי.

"בסדר גמור, ב"ה. הלכתי בדרך הקצרה."

"אה", היא אמרה, "דרך הפארק?"

"לא, אמא", חייכתי. "הדרך הקצרה שלך."

היא הסתכלה עלי בשקט כזה, אבל בעינים שלה היה משהו מיוחד - לא רק גאווה בבו שלה, לא רק התרגשות שאני משתדל לכבד אותה, יותר מזה -

מין שקט של אמא שמבינה שהבן שלה עשה בחירה נכונה.

להצלחה וס"ד	לזיווג	לזרע של קיימא	לרפואה שלמה	לעילוי נשמת
משה בן סעודה	שושנה רבקה בת חמדה	אנונימי	לאה בת נינט	מנחם מנדל בן יהושע דב

יו"ל ע"י ארגון חורינו לחיזוק מצוות כיבוד אב ואם
בנשיאות מרן הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א ובהכוונת גדולי ישראל
ע"ר 580780617 | רח' יוסלה רוזנבלט 2 ירושלים.

תרומות יתקבלו בברכה. אפשרויות הנצחה בעלות ובכלל פעולות הארגון לע"נ חורינו או יקיריכם ולזכות פרנסה והצלחה, זש"ק וזיווג - למען ייטב לך!

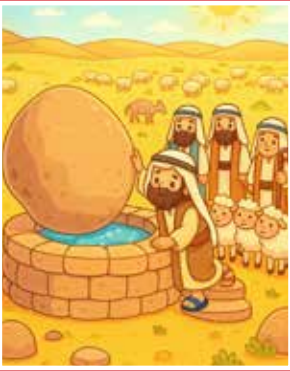
לקבלת גיליון חורינו השבועי במייל כתבו לנו "צרפו אותי" לכתובת המייל, וכן לפניות בנושאי תוכן, פתרון חידת 'רב הנסתר' ולפרסום סיפורים אישיים בנושאי כיבוד הורים: horeinuorg@gmail.com או בפקס: 077-6021640 | [Zelle: dedications@horeinu.org](mailto:dedications@horeinu.org)

מאירים את הילדים

לכני
ובנות
12 TV 5

מכאן 5 הקדנים

יעקב אבינו מצליח - ממש בקלות - להזיז את האבן שמכסה את פי הבאר בחרן. ילדים יקרים, בואו נראה אם באותה קלות תצליחו למצוא את כל ההבדלים שהתבאנו. אם הצלחתם, שלחו לנו ואולי תזכו בפרס!

חידה?

מי היה הבן הבכור של זלפה?

תשובה לחידה משובע שעבר: לרחובות.

ההבדל בין נעץ לסוס, הוא שאצל סוס קדם כל קופצים עליו ואז מתישבים, ואצל נעץ...

יצירות

ילדים יקרים, כל שבוע אנו מציגים יצירה ופה ששלחתם לנו המספרת כמה אתם אוהבים את המגזין. והפעם - היצירה של תלדה אסתר אלמסי אתם יכולים להמשיך ולשלח לנו יצירות לכתובת המייל MAG@tv2000.co.il וכך תפנסו להגלח הגדולה ואולי תזכו בפרס.

מאתגרים את הנשנה

ילדי האופנים

מאיר זואטה

14

הרופא המסתורי מאניפולי

בפליאה, צחק ואמר: "פרופסור? בעיר שלנו אין שום פרופסור! אפילו רופא רגיל אין פה!" היהודי לא הבין: כל טלטולי הדרך היו לשוא? הוא פגש אדם נוסף ושאל גם אותו - וקבל את אותה תשובה בדיוק! היהודי עמד מבלבל: אבל הרבי הבטיח לו שיש פה פרופסור גדול.

הוא שאל: "אז מה אתם עושים קשמישהו חולה בעיר שלכם?" ענה לו האיש בפשטות: "פשוט מאד! אנחנו מתפללים לאבא שבשמים ישלח לנו רפואה שלמה". עכשיו הוא הבין: היהודי חזר לעירו, נכנס לרבי וספר לו את כל מה שקרה. הרבי חיר ואמר: "מצוין! הבנת להיכן שלחתי אותך? שלחתי אותך אל הפרופסור הכי טוב בעולם - הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו שהבטיח לנו: 'אני ה' רופאך!'". הרבי רצה ללמד את היהודי שלפני שרצים לכל הרופאים בעולם, צריך לזכור מי הרופא האמיתי. כן, אפשר וצריך ללכת לרופאים, אבל אסור לשכח להתפלל ולבקש מהקדוש ברוך הוא - כי רק הוא יכול לרפא באמת. זכרו את זה תמיד!

שלום לכם, ילדים צדיקים! הייתי שרוצה שכלנו נחשב רגע ביחד - מי הוא הרופא הכי טוב שיש? מי היחיד שמסוגל לרפא כל חלי, וזה בכלל לא בעיה עבורו? אנחנו הרי אומרים את זה כל יום בברכת "אשר יצר" שהשם יתברך הוא "רופא כל בשר ומפליא לעשות". השם יתברך הוא זה שברא אותנו, והוא זה שיכול לרפא אותנו.

פעם הגיע יהודי אל הרבי מרדכי מנשכיו. היה מאד עצוב וחולה. "רבי, עזר לי בבקשה" הוא התחנן. "פניתי לכל הרופאים הטובים ביותר, ואף אחד לא מצא לי תרופה. כלם אמרו שלמחלה שלי אין תרופה. מה עוד אני יכול לעשות?"

הרבי חשב רגע ואמר לו: "תגיד לי, אצל הפרופסור של יהודי אניפולי כבר היית? אני מציע שתסע אליו. הוא בודאי יוכל לעזר לך!". איזו שמחה! היהודי יצא מלא תקווה. הדרך היתה ארפה וקשה, אבל הוא לא הרגיש את הקשיים בכלל. למה? כי הוא היה בטוח שהישועה שלו ממש בדרך!

כשהגיע לעיר אניפולי, הוא פגש את אחד מתושבי המקום ושאל אותו: "סליחה, אפשר לשאל איפה גר הפרופסור?" האיש הסתכל עליו

ניתן להשיג את ספרי הבדיחות "כל יום פורים" עם משלוח עד הבית 052-4770297, להאזנה למאות שיעורים לילדים, פרשת שבוע וסיפורי צדיקים חפשי: "מאיר זואטה - מתוקים מדבש"

את הסיפור המלא ניתן לחשיג בחנויות הספרים המובחרות

ילדים עם הנחשין

הילד המקסים והחדיק
מוני כהן הוא הוזכה
שלנו השבוע.
ילדים יקרים, גם אתם
יכולים - שלחו לנו למיל
את התשובות שלכם,
ואולי תזכו בפרס!

היכן מסתתר?

עידן ויהונתן
מחפשים את המסמון

ילדים יקרים, נראה אתכם
מגלים היכן מסתתרים
2 סלמות 27 גלי אבנים.

הדיוחות

לוישרים באוטו
יש מספר מצבי הפעלה:
1. מצב "נגוב באטרף"
2. מצב "רגיל"
3. מצב "אתה חושב שכבית
אותי, אבל הופ -
קבל וישו!"

מלים
אחרונות לפי מקצוע:
לוקד נחשים:
"לא, הוא לא ארסי"
חבלן: "זה חייב להיות
החוט האדום..."
שליח פיצה: "איזה קלב
חמוד יש לכם!"

ילדים יקרים,
עליכם לענות על השאלות הבאות!
הצלחתם? איה יופיו שלחו לנו למיל את התשובה עם שמכם,
תכנסו להגרלה ואולי תזכו בפרס!
את התשובות יש לשלח אך ורק למיל
MAG@TV2000.CO.IL

השאלות:

1. האילו כתר?
לומד דודי?
2. למה יש פריט לבוש?
חדש, ומהו הפריט?
3. ממי קבל דודי?
את המשחק?
4. איזה יום היום?
5. מה השעה כעת?

בהגשת רינה פליישמן, 6776067@GMAIL.COM

הניוזלטר של ערוץ 2000

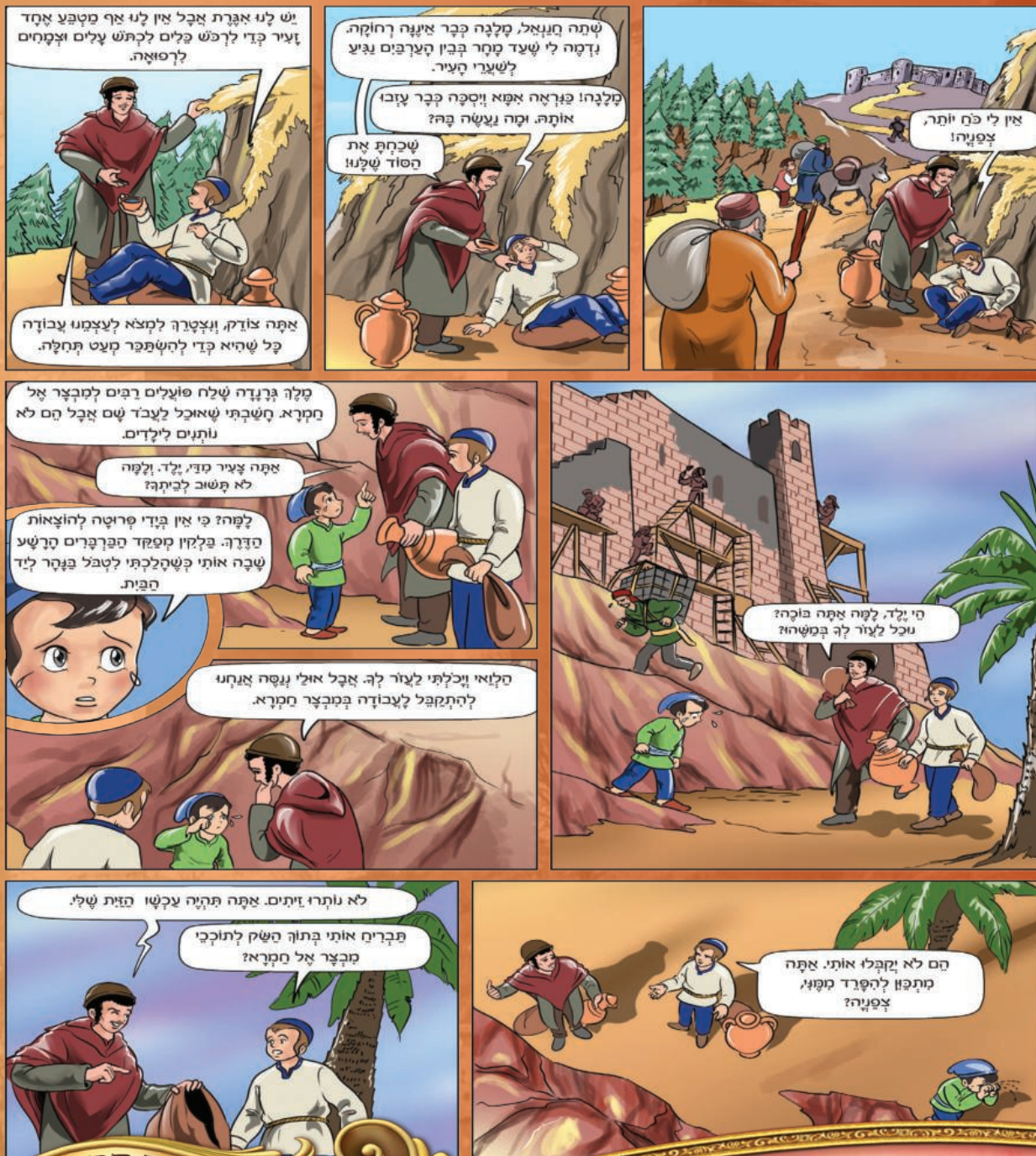
כל מה שחם
בחורף!

הרשמה פשוטה ומחירה

שלחו את המילה "הצטרפות" למייל:
NEWS@TV2000.CO.IL

הצטרפו לניוזלטר של ערוץ 2000
אקטואליה • סגולות ותפילות
תכנים תורניים • סרטונים מרתקים
מתכונים מיוחדים • משדרים חיים ועוד...

הכובש מהבל גרנדה

שירים חסידים

בי ארך ימים ושנות חיים
ושלום יוסיפו לך.
כי את כל הארץ אשר אתה
ראה לך אתננה ולורעד ער
עולם. לך אתן את הארץ הזאת.
ובך כל מיני תבואתה לטובה
ותן ברכה על פני האדמה.
כי אתה הוא מלך מלכי
המלכים, מלכותו נצח, נוראותיו
שיחו, ספרו עזו, פארוחו צבאות,
קדשוהו, רוממוהו, רון שיר
ושבח, תוקף תהלות תפארתו.

מאהל הנמחת בדרך
מעלה: מראה כח.
בברקים היוצאים מזה
ההיות: מראה כח.
גדל גדלים בארבע
קצוות: מראה כח.
ברמות הקשת בתוך
הענן: מראה כח.
אמת מה נהדר תהי כח
גדל, בצאתו מבית קרשי
הקדשים בשלום בלי פגע.

רושלים אורו של עולם...
ומי הוא אורו של ירושלים?
הקדוש ברוך הוא.
ישיש עליך א-להיך,
כמשוש חתן על בלה.
ישמחו השמים ותגל הארץ,
ורעם תים ומלאו.
ישראל בשח בה, עורם
ומננם הוא.
אנחנו מאמינים בני מאמינים,
ואין לנו על מי להשען,
אלא על אבינו שבשמים.

ותים עלינו ועל כל ישראל,
ואמרו אמן.
יהי החדש הזה. מנבואת אבי
חזון. וישמע בבית זה.
קול ששון וקול שמחה.
וידו לה חסדו ונפלאותיו לבני
אדם. כי השביע נפש שקמה,
ונפש רעבה מלא טוב.
יחד יחד, כולם קדושה
לך וישלש.
ימים על ימי מלך תוסיר
שנותיו כמו דר ודר.
וערב נא שתי עליך,
כי נפשי תערג אליך.

יבנה המקדש, עיר ציון
תמלא, ושם נשר שיר חדש,
וכרננה נעלה.
וכרנך ח' מציון, וראה כטוב
ורושם כל ימי חייך. וראה
בנים לבנך, שלום על ישראל.
והא רעוא קדמך דתפתח לבאי
באוריתך ותיב לי בגין
דכרין דעברין רעותך.
ותשלום משאלין דלבאי,
ולבא דכל עמך ישראל
לשב ולחיו ולשלום אמן.
והא שלמא רבא מן שמיא.

לרפואת והצלחת
יהודה בן חנינה הי"ו
לורט בת חביבה הי"ו
למשפחת מלול הי"ו

זיווג הגון
לאיריס
בת נינה הי"ו

לרפואת והצלחת
סימי (שמחה) בן שטרית
בת חסיבה הי"ו

לרפואת שלימה
ר' רפאל
בן אולגה הי"ו

לרפואת והצלחת
פולט אביטל
בת חביבה הי"ו

משכן
שיילא

תקציר: חננאל בטוח שלאחר פלישת הברברים לקורדובה שהוא יהודי הנחיד שנשארה. הוא בוכה ונרדם על ספסל רחוב. לאחר זמן מה, נער יהודי בשם צפניה מעיר אותו ומעודד אותו לעזוב אתו את העיר.

המשורר יצחק נדב

שירים חסידים

בי הרבית טובות אלי,
 בי הגדלת חסדך עלי.
 ומה אשיב לך וחבל שלך,
 לך שמים אף ארץ לך.
 ואנחנו עמך ונאנך,
 וחפצים לעשות רצונך.
כי לא יטש' עמו
 ונחלתו לא יעזב.
כי מציון תצא תורה
 ודבר ה' מירושלם.

בי מראש צרים אראנו
 ומגבעות אשורנו תן עם
 לבדך ישכון ובגוים לא
 יתחשב.
כי נחם ה' ציון, נחם כל
 חרבתי, וישם מדברה עדר,
 וערבתי כגן ה'.
ששון ושמחה ימצא בת,
 תודה וקול זמרה.
ביצד מרקדיו לפני הבבל,
 בלה נאה ומסודה.

לא תבושי ולא תכלמו,
 מה תשתוהו ומה תהמה,
 כך יחסו עמי, ונבנתה
 עיר על תלם.
לב טהור ברא לי אלקים
 ורוח נכון תדש בקרבי.
לכנימן אמר ידיר ה'
 ישכן לבשתי עליי.

מה אהבתי תורתך, כל
 היום היא שיתתי.
מתה ה' אלקינו רשמע
 בתרי יהודה.

משכן
שיעור

53

לרפואת והצלחת
 ר' יצחק בן זוהרה הי"ו
 אסתר בת עליזה הי"ו
 למשפחת חזאנה הי"ו

להקדשות
 ניתן לפנות למערכת
 073-222-4-999

לרפואת והצלחת
 ר' עמרם בן זוהרה
 זוהרה פרלה בת סוליקה
 למשפחת אלול הי"ו

להקדשות
 ניתן לפנות למערכת
 073-222-4-999

השור מקדוצי

צדקת קרגיל, דגל זה הוא דגל צלבני והוא שייך למנהיגת הדגול והעצרא הוד מלכותו השלך ריצ'רד לב הארי. תמתי דגל זה לחסמתי באין ספר קרבות ואף נפצתי פצעים כה רבות. החל למן הרגע בו נתלה דגל זה כאן אני מוגיע את ראשי ומנסה להבין כיצד תלויים דגל זה ודגלם של המסלמים זה לצד זה? הרי הוא אויבם הסר ביוטר של המסלמים.

באמת מזור, משהו מאד מישנה מתקדם כאן

הוא נשמע ממש קטום. קח את הספר שאת ואחז בה קאלו אתה פסוק בצבודה ואני אספער עד שהוא ילך.

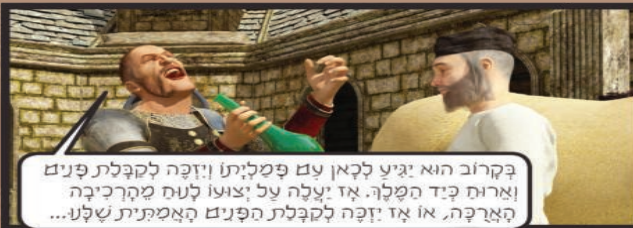
איפה הוא? איפה הוא אותו יהודי קצוץ? הבה ואטעיקע מעתה דרועי!

העצרי חושב שאני המסלמים ספשיים אולם אין לו מושג איזה פח טומן לו האמיר ברב חכמתו. גרונני עור ואני חזב עוד לגישה הגונה.

יפיי יהודי, צחצחת את הארוות קראוי עבד סוקיו האצילים של הגבור העצרי.

בקרוב הוא יגיע לקאן עם פסליתו ויזכה לקבלת פנים וארום כיד השלך. אז יצלה על צוואו לטעם מהרביבה הארצה. אז יזכה לקבלת הפנים האמיתית שלע...

האמיר שלה אליו שליחים ששכנעו אותו כי מציבאע הדגול והנעלה סלאח אדין ירום הודו מענן לכרת עמו ברית שלום והוא בלע את הפתיון ומכר פרפר כדג גרשת ח ח ח.

שירי חנוכה

עמודי מהרי יונה,
והתקני כללי.
ונכנס לתוך גנה, בתוך תעלי.
ונאחזה בסנאני,
ופריו תאכלי:
ומתרי עדי ערד,
שני תורים עלי לתוך.
וינאה כם כלילי ויפרד,
תני נוסך עלי אפרד.
ועגילי תהני:

סעי יונה ושמועני,
בכנור נגני.
ופצחי זמרי רני,
בשיר התבונני.
ומתרי ואל תפני,
לדרך שומני:
קחי צידה ונסעה,
ונתעדן ונשבעה.
ונשתה מעינות דעה,
ונשירה עלי נבל, וזמר תהני:

שמע הא-ל עניי בתפלה,
בעת אקרא בשיר דוד
תחלה:
לפניך אני נחשב כאין,
יתוש קטן קרמני תחלה:
מאד תרד לכבי גם ותלה,
בגלותי אני אמה שפלה:
הלא בכי"ן אשר שירו
משלים, ילוד חומ"ק אני קל
מנמלה:

אדון הכל מחיה כל נשמה, וזירות מבנה ארץ שמענום,
יצו חסדו לבת נדיב חכמה: צבי צדיק במזרחת וזמה:
לבושה מענן תאר וקרו, ושרים חולכים תמיד בישר,
ומשפעת עלי כל הארמה: נקיים הם בלי עון ואשמה:
שאון גלי גבול ימים תעורר, שמענתם לטוב כלם פרוירם,
ועם דודה בצלו נעלמה: ולחם נכספה נפשי בתימה:
בחן בעלה שבטינו תנחל, צרי גלעד שלח לנו וידיר,
ומעלתה מהדרת ורמה: כציון נשמה גבר ועלמה:

לעילוי נשמת
טל מובשוביץ ז"ל
בן עשהאל וחווה הי"ו
נלב"ע כ"א סיון תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
בנימין יחיאל כהן
בן עלושה ז"ל
נלב"ע
ט"ז שבט ה'תשפ"ה

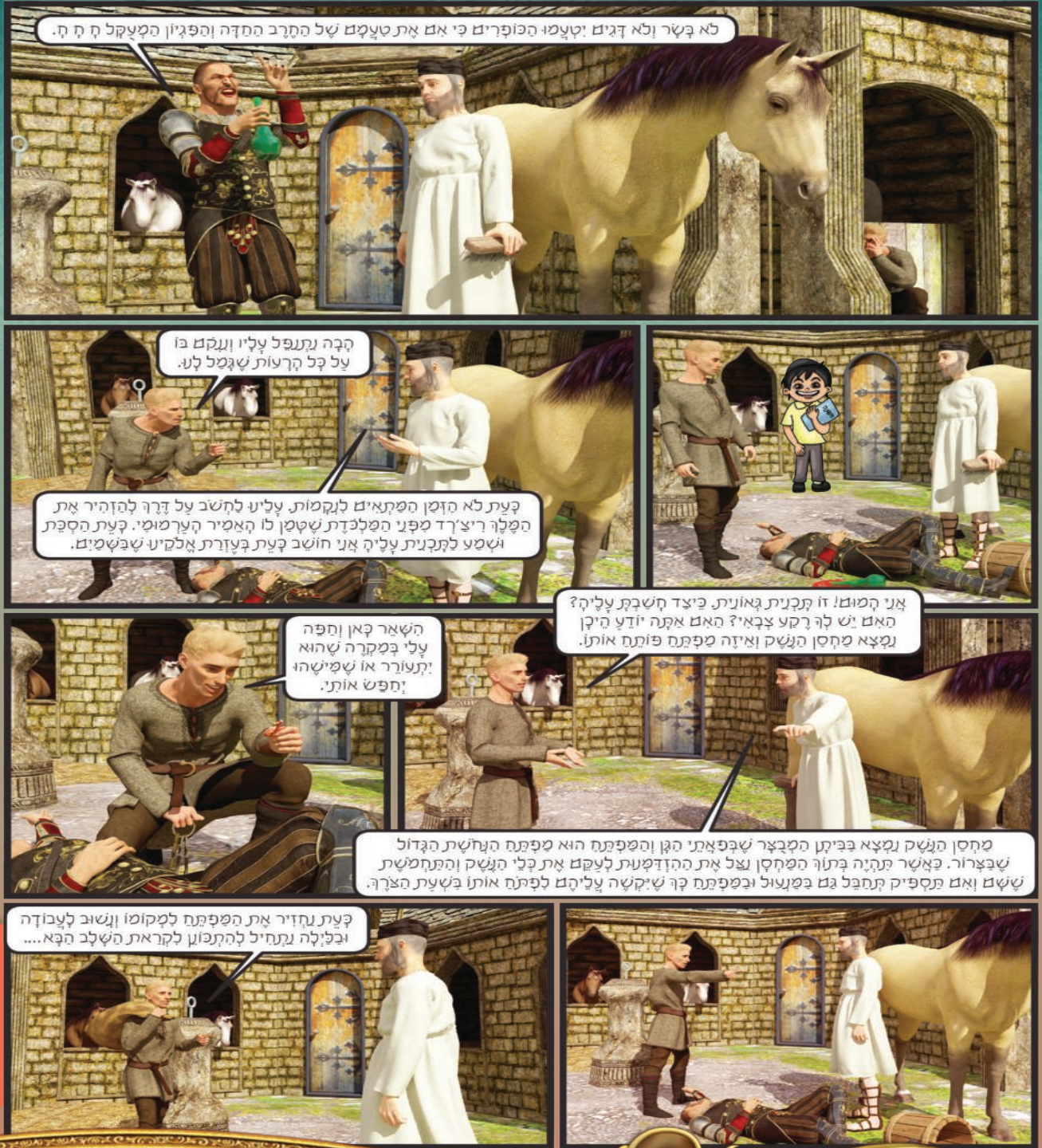
לעילוי נשמת
מנחם גלברג
בן חיה שרה ז"ל
נלב"ע
כ"ז סיון ה'תשפ"ה

לעילוי נשמת
יוסף כבתי
בן חיים ז"ל
נלב"ע - כ"ח כסליו
ה'תשפ"ה

לעילוי נשמת
יהודית שבי
בת עליזה ז"ל
נלב"ע
ח אלול ה'תשפ"ה

משכן שידול

תקציר: רבי שמשון מודה לה' על שנתן לו את הכח לעמוד בנסיון ההתאסלמות. הימים עוברים והוא נאלץ לעבור התעללויות שונות מצד מעבידיו. באחד הימים, הוא שם לב להערכות בארמון לארוע חשוב ותוהה לעצמו במה מדבר...

המשורר יצחק בעד"ה

שירי חינוך

אשר אלך ואלך ואלך שבויים, ואסף זרועים:
בוכות מבנה אב חמון לגוים, חמו לתיים:
עת וקראו בשמו יהו ענוים, כי הם רצוים:
בוכות אשר גלה לנתיבות, חוליד נקיים:
ארבעה דגלים חלבו גאולים, חנו באלים:
אל תמסרת אותם ביד בוזיים, יהיו קנויים:
אתה אשר תביש אלי עניים, שומר פתאים:
נעלה לארצנו בשר וזמרה, וברון וחררה:
בוכות אשר נקרא שמה גברת, וסבה ושרה:
ובנה אשר שמע בקול גבורה, נעקד כפרה:
ובכל בני יעקב שהם דוים, כלם רחויים:

ובשש נפנים סביבים,
עפים בעת ותגלגל:
יענו בקול שירים ערבים,
ותור באותות נגלגל:
שמי יחידתי לך, וזכי לגוי ושמחה:
קשרי בלבי אהבה, שמון גברת רעותו,
בשמו לבדו ובמחנה:
מחן גברת רעותו, אור לשרירים וחרה:
וימלאה בורות נגבים, גשמי ברכה וילד:

אם ננעלו דלתי גריבים,
דלתי מרם לא ננעלו:
א-ל חי מרומם על
קרובים, כלם ברוחו יעלו:
כי הם אלי כסאו קרובים,
יורו שמו ויהללו:
חיות שהם רצוא ושבים,
מיום בריאה נבללו:
גלגל ואופן רועשים,
מורדים שמו ומקדשים,
מזיו כבודו לוקשים:

ישקף אלקים ממעון קדשו וך,
כל שונאי עמו כתרף עין:
הנה יי קם ונצב על אנך,
ישקם לבוס רעל, אבל לא יין:
וימחרו כם מלאכי משחית לך,
אותם בוחצי י-ה, ובכלי יין:
סורי ראי ציון בנחמת כנה,
עת כאשר יהיה לבשר קין:
פלטי קרא יום אשפת חרבי ואך,
כם כל יפה מראה וחסרת עין:

- דודו צביד
דודתו את מורד
- רבי
שמחה בונם סופר
בש"ח ששנ"ט סופר
- רבי
ישראל יעקב פישל
ראב"ד העדה החרדית
- רבי
יעקב סודרי
מייסד העדה החרדית
- רבי
יצחק טוביה ווייס
ראב"ד העדה החרדית
- רבי
מרדכי ווגר
ראשון לציון מייסד
- רבי
נסים אברהם
ראשון לציון מייסד
- רבי
יוסף אברהם וולף
מייסד סניף חסידי

משכן שילה

לעילוי נשמת
משה יוחננוב
בן מרים ז"ל
נלב"ע ו' אדר ה'תשפ"ג
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
הגה"צ ר' שלמה אסולין זצ"ל
בן שמחה טייטלבוים זצ"ל
נלב"ע ז' חשוון ה'תשפ"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
ר' מרדכי נאמן
בן חנה נורו ז"ל
נלב"ע ט"ו כסליו
ה'תשפ"ה

בזשלי מאידים

הגביר של העיר

תקציר: מיד לאחר שזעליג מודיע בשמחה לחייק'ל העני על שזכה בהגרלה הגדולה, מתחולל בחייק'ל מהפך קיצוני והוא נעשה קצר רוח ויהיר וממהר לגרש מביתו את זעליג המפתע.

חייק'ל קצת איש עשיר, אין מה לומר... אבל אני חושש שזה כבר לא חייק'ל שאני מכיר... הוא השתנה בפתאומיות רבה כל כך!!!

לא יאמן איזו חצפה יש לאנשים, פוקימו... להעיר גביר באמצע הלילה!!! ועוד בשביל פמה כרוטות!!!

בו מילא... אני את שלי עשיתי...

זה כל כך מוזר!!! הרי בעצם, לא קרה כלום... הוא אפילו לא קבל קופיקה אחת!!! הוא עדין גר בבית עלוב, ועדין אין לו אכל לילדים... ובכל זאת, ברגע אחד הוא השתנה!!!

סופר!

מה אתם אומרים ילדים? אתם יכולים להבין מה פשר השנוי שהתחולל אצל חייק'ל? לא, הא?? ובכן, גדולי המגידים היו מסבירים זאת ואומרים כה: בעצם, כל אדם, גם אם הוא באמת עשיר חפז, אינו שונה במאומה מחברו שאינו עשיר... אלא מה? ברגע שהאדם מרגיש שהוא עשיר, פתאום מתעורר בו יצר הגאון, והוא כבר מצפה שינהגו עמו בהדרת כבוד... אבל תראו פמה זה מלך ומצחיק! בדיק כפי שחייק'ל מצחיק, כך מצחיק כל מי שמתגאה בגלל מעלות שיש לו! הרי בינינו: את המעלות הללו, קבלנו במתנה, בדיק כפי שחייק'ל זכה בפנים בהן תופסות! אז פמה בדיק יכולים אני להתגאות?

חשבו על זה, ואם בדכות הספור הזה תהיו ענוים יותר, צנועים יותר, ומכירי טובה יותר לקדוש ברוך הוא שנתן לנו את כל המעלות הטובות שיש בנו, בכל אחד ואחד מאתנו - והיה זה שברנו!!!

- דוד צביד
- דודא אה מרד
- רבי שלום עיראק
- מחסי חסין
- רבי שלום אהרון לוסם
- רבי שלום
- רבי עבדאללה סומך
- ראש חסי כנס
- רבי יצחק בן וואלדי
- רבי שלום - מרדכי
- רבי יצחק אהנה
- רבי שלום קרית שמואל
- רבי יואל טייטלבוים
- רבי מרדכי מנאסר

שירים חסידים

ביותר, מה אהבתי תורתך כל היום היא שיתח. אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל חלשונות וקדשתנו במצוותיך וקרבנותנו מלכנו לעבודתך ושקד תגיד ותקדוש עלינו קראת. אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד.

אשר ברא ששון ושמחה חתן וכלת. גילת רגת דוידה וחרוה אהבה ואהבה ושלום ורעות. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלקיו. אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה, ועושה נחת רוח ליוצרו. אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה תביבים עליכם

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, ואומר "מקנה ישראל ה'", מה מקנה מטהר את השמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל. אנא עבדא וקדשא בריך הוא. ארין אשר תמיד עניי ה' א-להיך בה, מראשית השנה ועד אחרית שנה.

אין באלקינו אין בארוננו, אין במלכנו, אין כמושיענו. אין שום ואוש. איש את רעהו יעזרו וילאחיזו יאמר חזק, חזק חזק ונתחזק. אל תירא ישראל. אלה המדה לבי, חוסה נא ואל תתעלם. א-י אתה ואורך אלקי ארומם. אם אין אני לי, מי לי. וכשאני לעצמי, מה אני. ואם לא עבשיו, אימתי.

אבינו מלכנו, פתח שערי שמים לתפלתנו. אהללה אלקי ואשמחה בו, ואשימה תקותי בו. אהוננו בסוד עם קרובו, אלקי צורי אהבה בו. אור ירע לצדיק ולישרי לב שמחה. אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבת בבית ה' כל ימי חיי, להזות בנעם ה' ולבקר בחיכלו. איהו טוב ה'.

לעילוי נשמות
אשתו סטמק
בת כרמלה ז"ל
ששון סטמק
בן אליזבת ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמות
צבריר מגידש ז"ל
בן עליה הי"ו
נלב"ע י"ד ניסן ה'תשע"ח
תנצב"ה

משכן
שיזל

A man with a long, dark beard and mustache, wearing a white shirt, is sitting up in bed. He is holding a blue book and reading it to a young child with dark hair, who is also sitting up in bed. The child is wearing a white nightgown and a small white headband. The room is dimly lit, with a warm glow from a lamp on the left. The background shows a dark night sky with stars.

לְמוֹצָאֵי
שַׁבָּת

רְשָׁעִים שֶׁצִּעְרוּ אֶת ה', וְחִשְׁבְּתִי שְׁמוֹסֵב שְׁלֹא יִלְדוּ כָּלֵל. הוֹכִיחַ אוֹתוֹ הַנְּבִיא: "אֲנַחְנוּ מְצִיִּים לַעֲשׂוֹת מַה שְׁמָטָל עֲלֵינוּ. **מַה שֶּׁעָתִיד לִהְיוֹת הוּא רַק בְּיָדִי ה'.**" מִיֵּד קָבַל עָלָיו חִזְקִיָּהוּ לִשְׁאֵת אֵשׁ וְהִתְפַּלֵּל מִעַמְקֵי לִבּוֹ שֶׁה' יִרְפָּא אוֹתוֹ. וּבִאֲמַת, בְּזָכוֹת תַּפְלֹתוֹ רָפָא אוֹתוֹ ה' וְהוֹסִיף לוֹ עוֹד חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים!

וַעֲבֹשׁוּ כָלֶם בְּיָחִיד: יָד יָמִין עַל
הָעֵינַיִם, וְנִקְּבַל עַל מַלְכוּת
שָׁמַיִם. אֵל מֶלֶךְ
נֶאֱמָן, שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל...

פֶּעֶבֶר זְמַן חֶלְהָ הַמֶּלֶךְ וּנְפַל לְמִשְׁכָּב. הִגִּיעַ יִשְׁעֵיהוּ הַנָּבִיא לְדָרֶשׁ בְּשׁוּלוֹם. "הַרְפֹּאִים אֵינָם מוֹצֵאִים תְּרוּפָה לְמַחֲלָתִי. בְּמָה חֲטָאתִי שֶׁנִּגְזְרָה עָלַי מַחֲלָה זוֹ?" "מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִשְׁתָּה אִשָּׁה, וְלֹא הוֹלַדְתָּ בָּנִים", עֲנָה הַנָּבִיא. נֶאֱמַר חֲזָקִיהוּ וְעֵנָה: "רֵאִיתִי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁעֲתִידִים לְהוֹלִיד לִי בָּנִים

ליום
דאשון

מֵהַשָּׁמַיִם, וְרָאָה אֶת אֲבִיו בְּחִלּוּמוֹ. שָׁאָלוּ רַבֵּי שְׁמוּאֵל: "הֵיכָן כִּסֵּסָם שֶׁל הַיְּתוּמִים?" עָנָה לוֹ אֲבִיו: "בְּטַחַת הַקְּמָחָה, תִּמְצָא אֶרְנָה עִם כֶּסֶף עַל הָאֵבֶן הַטּוֹחַת הָעֵלְיוֹנָה וְעוֹד אֶחָד מִתַּחַת לַאֲבִי הַתַּחְתּוֹנָה. שְ�נֵי אֵלֶּה הֵם שִׁלְגוֹ, וְזֹאת הִירְשָׁה שֶׁלָּךְ. בְּאִמְצָע, בֵּין שְׁתֵּי הָאֲבָנִים הַטּוֹחֹנוֹת, יֵשׁ עוֹד אֶרְנָה עִם כֶּסֶף, וְהוא שֶׁל הַיְּתוּמִים." חֲבַטְתִּי

נִזְהָר גַּם אֲנִי שֶׁלֹּא לִפְגֹּעַ אוֹ לְהִזִּיק לְרִכּוּשׁ שֶׁל
אֶף יְהוּדִי. כִּךְ נִזְכָּה לְשִׁמּוֹחַ אֶת ה' וּלְהִרְבוֹת
שְׁלוֹם בְּעַם יִשְׂרָאֵל.

יוֹם אֶחָד נָפְטָר רַבִּי אַבָּא, וְלֹא הִסְפִּיק לְגַלּוֹת
לְבָנוּ - רַבִּי שְׁמוּאֵל, הֵיכָן שְׁמֹר כִּסְפָּם שֶׁל
הַיְתוּמִים. בָּאוּ הָאֲנָשִׁים לְרַבִּי שְׁמוּאֵל וּבִקְשׁוּ
מִמֶּנּוּ לְהַחזִיר אֶת הַכֶּסֶף, אֲךָ הוּא חָפֵשׁ וְלֹא
מָצָא. חָשְׁדוּ בּוֹ הָאֲנָשִׁים וְאָמְרוּ: "לֹא יִתְּכֵן
שְׁלֹא מָצָא אֶת הַכֶּסֶף! כִּנְרָאָה אֵינוֹ יוֹשֵׁר כָּאֲבִי,
וְהוּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכִסְפָּם שֶׁל הַיְתוּמִים הַמְכֻסָּנִים
לְעַצְמוֹ!" הַצֵּטָעֵר רַבִּי שְׁמוּאֵל מְאוֹד מִדְּבָרֵיהֶם.

הוא התפלל שֶׁאֵבִי יֵרָאֶה לוֹ בַּחֲלוּם, כְּדֵי שְׂיֻכַּל
לִשְׁאֹל אוֹתוֹ הִיכֵן הַכֶּסֶף. וְאִכֵּן נַעֲנֶה רַבִּי שְׁמוּאֵל

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, המפיל חבלי שנה על עמי ונתנומה על קטפני ומאיר לאישון בתינו. יהי רצון מלפניך ויאלהינו ואלהי אבות, ששמינינין שלשום ותעמידני לחיים טובים ולשלום ותהי חלקי בתורתך, ותתנילי דבר מצוה ואל תתנילי דבר עברה. ואת תביאני לדין חסד ולא לדין נסיון ולא לדין כיוון. וישלש ימי החדש הזה וישלש ימי צור הרע. ותתנילי מוצי הרע ממחולאים רעים ואל תבדילני מלפני רעים והקדושים רעים ותאה מטתי לשמה לפניך והאר עיני פן אישן ומות.

כִּירוֹן אֶתָּהּ יְיָ הַמַּאֲרִי לְעוֹלָם בְּלוֹ בְּכַבּוֹדוֹ.
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְיָ אֶחָד־לֵהֲנוּ,
יְיָ אֶחָד:
(בַּחֲשׁ) כִּירוֹן, שֵׁם כְּבוֹד מְלָכּוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעַד:

רבונו של עולם הריני מוחל וסולח לך מן שהקשנים והקשנים אותי
או שחטא בגנדי. מין גנפין מין בממזרין מין בבבדיר מין בלך אשר לי.
מין באנס מין ברצון מין בשונג מין במזיד מין בקדור מין במעשה.
מין בגלגל מין בגלגל אחר לך מן שר' ישראל ולא יענש שום
אדם בשמתו. ויורו מלכותי ואלו ואלו אבותי שלא חטא
עוד. ומה שחטאתי לפניך מחוסר דקדוק הרבים אבק אל מן יי' ויסדור
והקאים רעים: יהיה לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יי' צדקי
ובאלי.

שְׁלוֹם:
לֵבִי: אָמַר רַ"י
כִּי הוּא יֵצִיף
יִסֹּף לָהּ וְתַחַת
אֶתִּירָא מִמֶּחֶד
בְּאֶפֶס יְהֹדָה,
אֲלֶה וּרְבֵכָה
נִינְיָה תַּבְּשִׁי,
יִי

73

אנו שומרים שבת! השיב החפץ חיים: "קבלו עליכם להקדים את כניסת השבת מבעוד היום גדול ותושעו".

פעם חלתה בתו של החפץ חיים - מרת פייגא ע"ה, וסבלה מאבני מרה.

בבקר שבת אביה ראה שאינה אוכלת מהחמין, ושאל אותה לפשר הדבר. אמרה לו: "אבא, הלוא ידוע לך שאני סובלת מאבני מרה". אמר לה החפץ חיים: "אכלי, מאכלי שבת אינם מזיקים כלל".

כמה טוב שיש לנו מתנה כזאת נפלאה: השבת הקדושה! נכבד וניקר את השבת בכל מאודנו, והיא תביא בתמורה ברכה רבה לביתנו.

ועכשו כלם ביחד: יד ימין על העינים, ונקבל על מלכות שמים. אל מלך נאמן, שמע ישראל...

ועוד היה מוסיף: "וכי הברכות נמצאות באמתחתי? השבת היא מקור הברכה! רק אם תקבלו עליכם להזהר בכבודה כהלכה, תהיה ברכתי מועילה".

"זה לא עולה כלום, רק תבטיח!"

ברוח גדול מהחלב ומהצמר. בכל שנה מתוספים עוד עדרי צאן, למאות ואלפים. שנה אחת התפשטה מגפה בעדרי הצאן, והם נפלו בזה אחר זה. קראתי במהירות לרופא ממחה לבהמות והוא בדק אותם, נסה טפולים שונים, אבל הם המשיכו למות. הרופא הרים ידיו ואמר לי: 'זו גזרת שמים. איני יכול לעזור לך'.

'מה אעשה?' שאלתי. ענה הרופא: 'לעניני שמים יש כתבת מיוחדת. גש לכמר העירה, והוא יעזור לך'. הלכתי לכמר, ונתתי לו סכום כסף הגון. הכמר פקד עלי לעשות גם 'ודוי', אבל דבר לא עזר. עדרי הצאן המשיכו למות. נגשתי שוב לכמר והגדלתי את סכום ה'פדיון', אף ללא הועיל. בפעם השלישית בדק הכמר

לילה טוב, ילדים אהובים! זכינו להיות מעם ישראל, העם הנבחר, שתפקידו להיות אור לגויים. בואו ונשמע ספור:

פעם הצרך בחור אחד לנסע בדרך, והנה עצר לידו גוי עשיר עם מרכבתו המפארת, ושאל: "לאן מועדות פניך?" "לישיבה של רבי ברוך בער ליבוביץ", ענה הבחור בפשטות. להפתעתו אמר הגוי בהתרגשות: "תעלה, אקח אותך! לתמיהתו של הבחור, מה לגוי זה ולרבי, החל הגוי לספור:

"עשיר גדול אני, ומתפרנס שנים רבות מעדרי צאן, עזים וכבשים. רועים רבים עובדים תחת, ואני מתפרנס

יש לקרוא את הנוסח המלא של "אנא בכח" כולו מידי לילה, ולאחר מכן לחזור על הפסוק של אותו יום 3 פעמים. שימו לב, יום ראשון בלילה נחשב כיום שני, יום שני בלילה נחשב כיום שלישי וכן הלאה.

- יום ראשון (לקרוא במוצ"ש) אנא בכח, גרלת ימינה, תתיר צרורה. (אב"ז י"ז)
- יום שני (לקרוא בראשון בלילה) קבל רנת, עמך. שונבנו, טהרנו נזרא. (קר"ע שט"ו)
- יום שלישי (לקרוא בשני בלילה) נא נבור, דורשי יחודה, כבבת שמרם. (גנ"י כ"ש)
- יום רביעי (לקרוא בשלישי בלילה) ברכם טהרם, רחמי צדקתה, תמיר גמלם. (בט"ר צ"ג)
- יום חמישי (לקרוא ברביעי בלילה) חסין קדוש, ברב טובה, נהל עדתה. (חק"ב ט"ז)
- יום שישי (לקרוא בחמישי בלילה) יחיד גאה, לעמך פנה, זוכרי קרשתך. (יג"פ פ"ק)
- יום שבת (לקרוא בששי בלילה) שועתנו קבל, ושמע צעקתנו, יודע תעלומות. (שק"צ י"ח)
- (בלחש) ברוך, שם כבוד מלכותו, לעולם ועד.
- אתה תקום תרחם ציון, כי עת לחננה כי בא מועד:
- ביך אפקיר רוחי, פדיתה אותי יי א-ל אמת:

בשבתות ובימים שלא אומרים בהם תחנון (ראה בלוח בעמוד 2) - לא אומרים וידוי.

אנא יי א-להינו וא-להי אבותינו. תבא לפניך תפלתנו. ואל תתעלם מלפני מתחנתנו. שאין אנחנו עזי פנים וקשה ערף לומר לפניך יי א-להינו וא-להי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו רפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. בזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיה וממשפטיה הטובים ולא שזה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

אליה. הבטיח לי שלעולם לא תעשה רע ליהודי!

'וכמה זה עולה?' שאל הגוי. 'לא עולה כלום!' השיב הרבי בנחת, 'רק תבטיח לי'. הבטיח הגוי וחזר לביתו. כבר באותו יום נעצרה המגפה, ושוב לא נשמע 'שד' ושביר' בעדרי הצאן. 'ובכן, האם לא אקח אותה כעת לשיבה?' 'ס'ים הגוי את ספורו.

נדבק בדרך התורה והמצוות, נרבה במעשים טובים, כך נתן דגמה טובה לאחרים ונהיה אור לגויים.

ועכשו כלם ביחד: יד ימין על העינים, ונקבל על מלכות שמים. אל מלך נאמן, שמע ישראל...

אם דלת חדרו סגורה היטב, ואמר: 'אגלה לך סוד, אבל אל תגלה זאת לשום אדם. לא הרחק מפאן יש רבי קדוש, קוראים לו רבי ליבוביץ'. לך אליו, אולי הוא יוכל לעזור לך.'

הלכתי מיד לשיבה. הבחורים נבהלו לראות גוי מגדל עומד בפתח ומבקש להכנס לרבי. הרי ודאי שלא בא להתקבל לשיבה, או לדבר בלמוד...

הלכו התלמידים לבשר לרבי שהגוי רוצה לדבר עמו.

'שיכנס', פסק הרבי. נכנס הגוי לחדר, התישב והתחיל לבכות ולספור את ספורו. כשסיים, אמר הרבי: 'תנאי אחד יש לי

הינן הדוב?

ליום חמישי

למרות מעלתו היה הרב מסתפק במועט. הוא חי בדירה פשוטה וקטנה, ומעולם לא החליף את המרצפות הפשוטות. בביתו לא היו מטה מפארת, ארונות מפארים, שלחן או כסאות מפארים. כל דבר שהיה בביתו היה בשיא הפשטות.

אהבת ישראל עמקה פעמה בלבו של רבי רפאל. בפרושו לפסוק "לא תתגדדו", כתב: "זה מוסר בשבילנו שלא לעשות פרוז בין העדות - אלו אשכנזים, ואלו ספרדים; מרוקאים, טוניסאים וכיוצא בזה. כלנו בני לאב אחד!" נאהב כל יהודי ונתרחק מהגאון כל ימינו, כך נעשה נחת לה' יתברך, הורינו ומורינו.

ועכשו כלם ביחד: יד ימין על העינים, ונקבל על מלכות שמים. אל מלך נאמן, שמע ישראל...

לילה טוב, ילדים נפלאים! היום נשמע ספור שילמד אותנו על ענוה אמתית:

ענו מאוד היה רבי רפאל כדיר צבאן זצ"ל. מעולם לא חתם במכתביו "הרב רפאל כדיר צבאן" אלא "רפאל כדיר צבאן". פעם הגיע יהודי אחד מירושלים ורצה להפגש עם רבי רפאל. הוא נתקל במקרה ברב זצ"ל, ושאל אותו: "מי כאן זה המרא דאתרא - הרב צבאן?" רבי רפאל לא רצה לשקר שהוא אינו הרב צבאן, אך גם לא רצה להתגאות ולומר שהוא הרב החשוב. ולכן התחמק מלענות. שאל היהודי אדם אחר, והוא ענה לו: "האדם שדברת אתו, הוא בעצמו הרב צבאן".

תפילת הדרך

היוצא לדרך, ושווה בנסיעתו מחוץ לעיר שעה וחמישית (72 דקות) אומר תפילה זו בשם ומלכות, אך אם שהה בנסיעתו מחוץ לעיר פחות מכך לא יברך בשם ומלכות. ברכה זו מברך לאחר שיצא מהעיר.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו וא-להי אבותינו, שתוליכנו לשלום, ותציעידנו לשלום, ותדריכנו לשלום, ותגיענו למחוז חפצנו לשלום, (אם חוזר בו ביום מוסיף: ותחזירנו לשלום), ותצילנו מכף כל-אויב ואורב בדרך, ותשלח ברכה במעשי ידינו, ותתננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל-רואינו, ותשמע קול תחנונינו. בי א-ל שומע תפלה ותחנון אתה. ברוך אתה יי שומע תפלה:

שמח תשמח רעים אהובים בשמחה יצירה בנן עדן מקדם. ברוך אתה יי, משמח חתן וכלה:

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, אשר ברא ששון ושמחה, חתן וכלה, גילה רנה דיצה וחדוה, אהבה ואחוה, שלום ורעות, מהרה יי א-להינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים, קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה, קול מצהלות חתנים מחפתם, ונערים ממשתה נגינתם, ברוך אתה יי, משמח החתן עם הכלה:

והמומן שבידו כוס ברכת המזון, אומר:

סברי מרנן (ועונים): לחיים.

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, בורא פרי הגפן:

שבע ברכות

בסעודת חתן וכלה מברכים שבע ברכות לפני ברכת 'בורא פרי הגפן'. ומנהג ארץ ישראל לקחת שתי כוסות, אחת לברכת המזון ואחת לברכת חתנים, ואחר שסיים המברך ברכת המזון, אינו מברך 'בורא פרי הגפן' אלא מתחיל חשני לברך על הכוס שבידו 'שהוביל ברא לכבוד' עד סוף שבע הברכות, ואחר כך מברך הראשון 'בורא פרי הגפן' ומזון להוציא את השומעים, וסומכים.

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, שהכל ברא לבדוד:

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, יוצר האדם:
ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, אשר יצר את האדם בצלמו, בצלם דמות תבניתו, והתקין לו ממנו בנן ערי-ער. ברוך אתה יי, יוצר האדם:
שוש תשיש ותגל עקרה בקבוץ בניה לתוכה במהרה בשמחה. ברוך אתה יי, משמח ציון בבניה:

לא נבפיק את השמחה

יו"ל ע"י "ממלכת השמחה" לתרומות, חסויות, ולקניית חוברות מלאים בבדיחות: 0534-135-183
לשליחת בדיחות הערות והארות ולקבלת העלון בפורמט דיגיטלי וצבעוני: דוא"ל: a05832349@gmail.com
מו"ל: שר השמחה מאיר פנחסי הי"ו | עריכה: א"י הי"ו | הפצה ראשית: ה"ח הי"ו.
חל איסור מוחלט להעתיק בדיחות מהעלון, לעלונים אחרים וכדומה, (ובפרט לאלה הלוקחים בדיגיטלי).

-----הילולא קדישא!-----

הגאון הרב יוסף חיים אוהב ציון שליט"א
מו"צ ומרבני בית הכנסת "מוסאיוף" ירושלים

בעל השדי חמד הגאון הרב חיים חזקיהו מדיני זצוק"ל - נולד בירושלים בתאריך ז' חשוון ה'תקצ"ג.

עוד בשחר טל ילדותו הצטיין בכשרונותיו הנשגבים, בהתמדתו הגדולה ובבקיאותו הנפלאה. בהיותו בן 22 שנים בלבד הוסמך להוראה. בשנת ה'תרי"ג נפטר אביו ועול הפרנסה הוטל עליו. כיוון שראוהו חכמי ישראל בדחקותו ובמיוחד הראש"ל ר' חיים ניסים אבואלעפיה, קמו לזרזו שיעתיק ממושבו ויסע אל שארי בשרו היושבים בקושטא איסטנבול. שם במשך 22 שנים עסק בהוראה וגם שימש כדיין. שם לילות כימים לשקוד על דלתי התורה והעבודה. מילא כרסו בש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים. גאון בנגלה ובנסתר. בעל זיכרון פנומאלי. ענוותן מופלא. בשנת ה'תרכ"ז בהיותו בן 22 שנים, נזדמן לקושטה אחד מעשירי ארץ קרים דרום רוסיה והפציר בו שיקבל את תר הרבנות בעיר קרסו בזאר בקרים שברוסיה. משכורתו הדלה היתה בסך ארבעים רובל ורבינו הסתפק כדי מחייתו. ובעת שהשיא את בנותיו, סירב לקבל תוספת מבני הקהילה שהיו עניים את שלושת בנותיו השיא לתלמידיו, שהתפרנסו כבעלי מלאכה מקומיים בסנדלרות, חייטות ובכובענות. רבינו ייסד ישיבה ובה הרביץ תורה.

המשך בעמוד 3

הודעה משמחת
לתושבי בית שמש!

רוצה להפיץ את העלון
בבית הכנסת?
בעסק?
או בכל מקום שרק תבחר?
חדש!
ניתן לקבל עלונים
כל שבועיים
לחלוקה ללא עלות!
0534-135-183

שימו לב: יש להגיע לנקודת ההפצה ברחוב
בן איש חי!

מילתא דבדיחותא

1. כל כך חם היום, שראיתי ציפור מוציאה תולעת מהאדמה עם כפפת תנור, כל כך חם היום, שראיתי עוף רץ לשוחט שיכניס אותו למקפיא, כל כך חם היום, שהמזגן שלי התקשר לחנות חשמל והזמין לעצמו מאוורר.....
2. עלה, שני עלים, שלושה עלים, ארבעה עלים, חמישה עלים, שישה עלים, שבעה עלים, שמונה עלים, תשעה עלים, עשרה עלים.. ככה טבעוני מנסה להירדם.....
3. חכם סיני פעם אמר: "אם תצטיינו בעבודה, הבוס שלכם יעריך אתכם על מאמציכם וייתן לכם עוד עבודה....."

מומלץ להירשם לקבלת העלון במייל: a05832349@gmail.com

מילתא דבדיהותא

4. אבא אחד מחזיר את הילד הביתה מהגן ושואל את אשתו: "הוא בכה כל הדרך הביתה. אולי הוא לא מרגיש טוב?" "לא", עונה האישה, "הוא רק ניסה להסביר לך שאספת את הילד הלא נכון....."

5. שני מרוקאים מגיעים לבית הלבן ומבקרים בחדר הסגלגל. אחד אומר לשני: תשמע, החדר בכלל לא סגול, הולך המרוקאי לשומר ואומר לו: תשמע יא איבני, אתה יודע שהחדר בכלל לא סגול? עונה לו השומר באנגלית: יס-איי-דו. חוזר המרוקאי לחבר שלו ואומר: זה בסדר כפרה, הוא אומר שיסיידו.....

6. מנהל בראיון עבודה: "אנחנו מחפשים מישהו שתמיד יהיה אחראי! אתה מתאים?". מועמד: "בטח. במקום העבודה הקודם שלי, בכל פעם שמישהו השתבש, כולם אמרו שאני אחראי....."

7. מפקח בא לבדוק את המשוגעים בבית המשוגעים, הוא שואל את משוגע א': "איזה יום היום?" והמשוגע עונה לו: "גלידה", המפקח שואל את משוגע ב': "איזה יום היום?" והמשוגע עונה לו: "מחשבון כיס", המפקח שואל את משוגע ג': "איזה יום היום?" והמשוגע עונה לו: "יום חמישי". המפקח מתרשם ושואל אותו: "איך הגעת לזה שהיום יום חמישי?", והמשוגע עונה לו: "פשוט מאוד, החסרתי מחשבון כיס מגלידה וקיבלתי יום חמישי....."

8. שלושה ערבים יצאו לציד, הם שכרו מטוס וטסו ליער רחוק ומבודד. הם צדו להם וצדו, ואחרי כמה ימים עלו חזרה למטוס עם שללם. הטייס הסתכל על כמות החיות ואמר שלא נראה לו שהמטוס ימריא עם מטען כזה. אבל אחד הערבים אמר ששנה שעברה הם היו עם אותו מטען בערך והמטוס המריא בלי בעיה. המטוס התחיל להמריא ובאמת הוא עלה לאויר אבל אחרי כמה דקות הוא פשוט התרסק לקרקע. שלושת הערבים והטייס יצאו ללא פגע. אחד מהם שאל אם מישהו יודע איפה הם. "אני לא יודע איפה אנחנו", אמר הראשון, "אבל אני דיי בטוח שזה רק כמה קילומטרים מהמקום בו התרסקנו שנה שעברה....."

ניתן לקנות במכירה המרכזית בירושלים רחוב: רחובות הבוכרים (דוד) 9 כניסה ב' שכונת הבוכרים

ספר הבדיחות - 50 ש"ח | חוברת הבדיחות חתן וכלה חלק 1 - 5 ש"ח | חוברת הבדיחות חתן וכלה חלק 2 - 5 ש"ח

חוברת הבדיחות חתן וכלה חלק 3 + חלק 4 - 10 ש"ח | חוברת הבדיחות חלק 6 - 10 ש"ח | חוברת הרגע הזה - 5 ש"ח

5 דקות מכיכר השבת | 2 דקות מביהכנ"ס מוסאיוף | בבניין עולים 15 מדרגות למכירה | עוד פרטים 0534-135-183

חדש! סניף בעיר בית שמש: רחוב בן איש חי 34 שכונת חפציבה קנה בושם

ואלה יעמדו על הברכה: שתדמו לחלוקת החוברות לחולים ובבתי חולים בחודש השון

ספינאו בן קאסאנש וכל יוצאי חלציו

וכל התורמים והשותפים בחלוקת החוברות לחולים ובבתי חולים

יה"ר שתשרה השמחה בביתכם מתוך בריאות ונחת כל הימים אמן!

הילולה דצדיקא

הגאון הרב יוסף חיים אוהב ציון שליט"א
מו"צ ומרבני בית הכנסת "מוסאיוח" ירושלים

בשנת ה'תרל"ח הגיע עד לשערי מוות והוסיפו לו את השם חיים כסגולה לרפואה. בשנת ה'תרנ"ט שב לארץ ישראל והתגורר בירושלים למשך שנתיים. מאוחר יותר עקב פטירת ר' חיים רחמים יוסף פרנקו רבה של חברון עבר לחברון. שם שימש כדיין וכן פתח ישיבה בבית רומנו. נפטר ב-כ"ד כסליו ה'תרס"ה. חי כ-73 שנים. ציונו בחברון. הגויים שהעריצו את רבינו, ניסו מספר פעמים להוציא את גופו הטהור ולקוברו אצלם. שנה לאחר פטירתו התגלה הקבר פתוח. כנראה שהופתעו במהלך החפירה וברחו. הגוף היה שלם כביום הקבורה ממש והתכריכים היו לבנים ללא כל כתם.

אביו: ר' רפאל אליהו. **אמו:** מרת כאלו וידה. **אשתו:** מרת רבקה בת לונא. **מתלמידיו:** ר' בכור הלוי, ר' דוד נתן, ר' חיים שמואל נר, ר' ניסים יאחיה ור' ניסים יוסף אלנקוה. **מרביתיו:** אביו, ר' רפאל אליהו רבו המובהק, ר' יצחק קובו חכם באשי, ר' יוסף חיים בורלא אב"ד ירושלים. **מספריו:** • שדי חמד - פסקים וחידושים וכללים בערכין בסדר א"ב 24 כרכים • מכתב לחזקיהו - חידושים וש"ת • אור לי - שו"ת לזכר בנו היחיד שנפטר בחייו • פקועות שדה - תוספת ל"שדי חמד".

בספר "אני תפלה" ח"א עמ' לח מביא ששאלו לרבינו איזו זכות הוא תולה שספריו 'שדה חמד' התפשטו כל כך ברחבי תבל? על כך סיפר הוא כי בצעירותו למד בישיבת כולל אברכים שהחזיקו גם גדול בביתו ועל חשבוננו, והוא היה מהשקדנים הגדולים וראה חיל בלימודו. התקנא בו אחד, וקנאתו בערה בו, איך הוא מצליח ומתעלה בלימודיו, ואילו הוא אינו רואה ברכה, קנאתו ומדותיו הרעות הביאו לידי כך, עד שיזם עלילה שפלה, הוא שיחד את המשרתת של הגביר בעל בית המדרש שתוציא שם רע עליו כמעשה אשת פוטיפר, ואכן בוקר אחד התפרצה לפתע אותה ערלית ופתחה בצעקות שהאברך בבית-הכנסת נטפל לה. קמה מהומה עד שביקשו לסלק אותו מבית המדרש, הגביר שמע מהענין והכריז "הוא אדם קדוש" ומי שימשיך לדבר עליו- שרגלו לא תדרוך פה יותר.

המשיך ה'שדה חמד' עברו כמה ימים ובשעת בוקר מוקדמות, באה אליו אותה גויה מתייפחת בבכי ומספרת: "אתה הרי יודע שהעללתי עליך עלילת זדון תמורה בצע כסף. אבל לא נשאר לי מכל זה מאומה, כי הגביר פיטר אותי, לכן אני רוצה להתוודות ברכים שזה היה עלילה ותמורת זאת תדבר עבורי לגביר שיחזיר אותי לעבודה". בתחילה רצה בעל ה'שדה חמד' לאמץ את העיסקה שכן ע"י כך יוסר ה'כתם' ממנו, אבל לאחר מכן חשב איזה חילול ה' הרי יצא מכך שיתברר שיש איש עם רשעות כזאת. לכן אמר לגויה: "את תשתקי ואני אדבר עבורך עם הגביר" ואז הרגשתי שראשי נפתח והעניקו לי במתנה את מעלות החכמה.

מעשה באשה אלמנה שבאה להזמינו לאירוסין בתה, שאלה "ואיה תערכי את האירוסין?" - "בדירתך" ענתה. "כלום יש מקום בדירתך שכל בני העיר?" אמרה: "בוודאי לא כולם יבואו, מי יפקוד אלמנה כמוני". חזר ואמר: "אפשר שכולם יבואו, בואו וסדרו את האירוסין בביתי" מיד קרא הרב לרעייתו ואמר לה: "מהרי והזמיני את הקהל לביתנו וכל מחסוריה עלינו".

"אלמלא ידעתי את המחבר שהוא חי עמנו היום, הייתי אומר כי אחד מהראשונים הוא". כך העיד רבי בצלאל הכהן מווילנא אורות ממזרח עמ' קנח קשה להאמין כיום כיצד איש אחד יצר את כל ספרי "שדה חמד" על שפעת כרכיו, ללא עזרת מחשב ללא עזרת צוות אלא רק במתת אלקים אשר חננו בתפיסה נפלאה, ובזכרון פנומאלי בחינת "בור סוד שאינו מאבד טיפה" וכמובן בכח שקידתו הנדירה.

בספר זכרונות לרבי משה בלוי "על חומתיך ירושלים" מביא מעשה מופלא שקרה כשנה וחצי לאחר פטירתו: "בקיץ ה'תרס"ו הזדמנתי לחברון-והנה רעש בעיר מישוהו חזר מבית העלמין, וראה את קברו של הגאון בעל ה"שדה חמד" פתוח, הגויים העריצו מאוד את הרב וניסו לא אחת להוציא את גופו הטהור ולקוברו אצלם ותהום כל העיר, וכל התושבים יצאו לבית העלמין והנה נתגלה שמי שהוא חפר את העפר מקברו וניסה להוציא בכוח את גופת המנוח זצ"ל במשכו אותו ברגליו, הפושעים כבר הופתעו כנראה באמצע מלאכתם וברחו. וראו זה פלא, הגוף היה שלם כביום הקבורה ממש, והתכריכים היו לבנים כשלג בלי כל כתם, לא שלטה בגוף קדוש זה רימה, ולא נתנוון משך יותר משנה תמימה ויהי הדבר לפלא נורא, חברי החברה קדישא סתמו שוב את הקבר, ורבני חברון גזרו ליום המחרת "תענית ציבור" וסליחות ההתעוררות היתה גדולה מאוד.

הדבר תורה לעילוי נשמת: קאסאנש בת דגישו ע"ה

מילתא דבדיהותא

9. האיש במסעדה: "מלצר, הקפה ממש קר!" מלצר: "תודה שאמרת לי, זה עולה שלושה שקלים יותר....."

10. קבוצת חברים נהגה להיפגש אחת לעשר שנים בערב ביחד. כשהם הגיעו לגיל חמישים התלבטו לאן ללכת ואחד הציע את המסעדה של ליאון. "האוכל שם מצוין ותפריט היינות עשיר". כשהגיעו לגיל שישים לא הצליחו לגבש הסכמה ואחד הציע שוב את המסעדה של ליאון. "האווירה שם שקטה, המוסיקה רגועה והמלצרים אדיבים. מתאים לגיל המתקדם שלנו". בגיל שבעים התווכחו לאן ללכת ואחד הציע שוב את המסעדה של ליאון. "יש מעלית בכניסה והכנה לכיסאות גלגלים". הגיע גיל שמונים והם לא הצליחו להסכים על מקום אהוב. אחד הציע את המסעדה של ליאון. מישו אחר ענה בשקט: "רעיון טוב, נדמה לי שאף פעם לא היינו שם....."

11. עכשיו אחר הצהריים 99% מהקוראים לא שמו לב שכתבתי פעמיים אחר ועכשיו 99% מהקוראים הסתכלו וגילו שעבדתי עליהם.....

חדש! חדש! חדש! ניתן לקנות בעיר בית שמש חוברות יחידים במחירים 5 ₪ - 10 ₪
שימו לב: ממשיכים עם המבצע לעוד שבוע 4 החלקים חתן וכלה ב- 15 במקום 20 ₪
נשארו בסניף בית שמש חוברת בדיחות 'לחגי תשרי' במחיר חיסול 3 ₪ במקום 5 ₪ 0534-135-183

גמ"ח 'דרכי חיים'

השאלת גמרות ומשניות שוטנשטיין

וטור שולחן ערוך מהדורת שירת דבורה

054-844-8683. או בקו המידע: 02-5907438

רחוב אבינועם ילין 11 ירושלים. מול בית המדרש סטמאר

ימים ראשון - שלישי - חמישי

ראשון: 14:00 - 14:30

שלישי: 18:00 - 18:45

חמישי: 15:00 - 15:30

ניתן להשאיר הודעות / תודות / רשמים בשלוחה 9

הקלדות

דברי תורה - מסמכים

מחירים זולים

לשליחת חומרים במייל:

A4153684@gmail.com

ניתן לקבל את החיפיון החייל ע"י שליחת בקשה

a05832349@gmail.com

אזהרה! בעלון משולבים קטעי הומור - אין בכוונתן לפגוע ולהעליב!

רכב החיפושית: ללא ABS, ללא כריות אוויר, ללא הזרקה אלקטרונית, ללא סיוע בבלימה, ללא הגה כוח, ללא מזגן, ללא חלונות חשמליים, ללא נעילה מרכזית, ללא מערכת עצור והתנעה, ללא מוטות מייצב, ללא מערכת סטריאו, ללא GPS
ללא בעיות

מחסני תאורה של תימנים

חקלאי הבריוח משאית עגבניות ולרוע מזלו נתפש ע"י אנשי המכס. כעונש הטילו עליו לאכול ארגז שלם של עגבניות. הוא מתיישב בצד הדרך ומתחיל לאכול עגבנייה אחרי עגבנייה, ותוך כדי כך הוא מתפקע מצחוק ואומר: "שאלוהים יעזור לך מסעוד!"
"מי זה מסעוד ולמה אתה צוחק?" שואלים אותו אנשי המכס. 😊
"זה החבר שלי שמגיע אחרי" והוא מבריוח משאית של פלפל חריף!...

בלילה לבד, גם בקבוקים מפחידים..

כשאמא רוצה להיפטר מהאוכל של שבת:
- אמא אני מת מרעב!
- תעשה לך לחמניה עם חמין, חבל לזרוק

אלו שאוהבים להציק...

השיבניץ
שיעור קבוע לנשים
אמונה - הכוח לצלוח את אתגרי החיים
הרבנית בליבמן
מאת: **ח'ה' תחי'**
מיקום חדש: ת"ת המלך שם טוב רמת ד"ר 2 - פינת הרחובות ריש למיש - רב חגן
ימי שני | 20:15
תחבורה למקום: קווים 2,4,21
הכניסה חופשית

דברי הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

לתי סייקלס דשמיא... ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש

פירש רש"י: "ויפגע במקום - לא הזכיר הכתוב באיזה מקום, אלא במקום הנזכר במקום אחר, הוא הר המוריה שנאמר בו: 'ורא את המקום מרחוק'."
חז"ל (סנהדרין צה) אמרו, כי יעקב אבינו כבר הגיע לחרון, כפי שכתוב בפסוק הקודם "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", כאשר הגיע לחרון, אמר: אפשר שעברתי במקום שהתפללו בו אבותי ולא התפללתי בו. כיון שהרהר בדעתו ללכת לשם, מיד קפצה לו הדרך והגיע למקום. זהו שכתוב "ויפגע במקום", ואין 'פגיעה' אלא לשון תפילה. יעקב אבינו אמר לעצמו: הר המוריה הוא המקום הקדוש בו נעקד יצחק אבי, משם השתית הקב"ה את כל העולם, שם עתיד להיבנות בית המקדש, זה המקום הראוי להתפלל בו כיצד יתכן שעברתי ליד מקום זה ולא התפללתי?
מה עשה הקב"ה? הביא את הר המוריה אל יעקב אבינו. אנחנו לא מבינים כיצד אפשר להעביר את הארץ, אבל הקב"ה שברא את הבריאה, יכול לשנות סדרי בראשית ולהביא ארץ שלמה אל יעקב אבינו.

על עצומה שאל הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל: מדוע בעת שעבר יעקב אבינו באותו מקום, לא השקיע הקב"ה את השמש, כדי שיתפלל שם? מה הטעם שהקב"ה המתין עד שיעקב יגיע לחרון, ורק אז עשה לו קפיצת הדרך, כדי שיתפלל במקום שהתפללו אבותיו?

ואמר יסוד נפלא: אם אין התעוררות מצד האדם עצמו, אין לו את הסיעתא דשמיא! צריך תחילה 'אתערותא דלתתא' - התעוררות מלמטה, לפני 'אתערותא דלעילא' - התעוררות מהשמים. אם האדם מתעורר לעבוד את הקב"ה, להתפלל אליו - הוא זוכה לסייעתא דשמיא. הבא להיטהר מסייעים לו, אבל תחילה צריך האדם להתעורר מעצמו. רק לאחר שהגיע יעקב אבינו לחרון והתעורר על כך שלא התפלל בהר המוריה - אז זכה לקפיצת הדרך והקב"ה השקיע את השמש, כדי שיתפלל במקום. כאשר עבר יעקב אבינו לראשונה ליד הר המוריה ולא נתן דעתו להתפלל, לא שקעה לו השמש, אבל ברגע בו ביקש לחזור לשם, זכה לקפיצת הדרך.

יש לנו מכאן לימוד מוסר לכל אחד ואחד, כי אם רצונו לזכות לסייעתא דשמיא, מחוץ לדרך הטבע, תחילה עליו להתעורר מעצמו, כמו שכותב רבינו יונה בפתח ספרו "שערי תשובה": "התבאר בתורה, כי יעזור ה' לשבים כאשר אין יד טבעם משגת ויחדש בקרבם רוח טהורה להשיג מעלת האבתו..." היינו, אם האדם מתאמץ מעצמו ונותן דעתו לחזור, אזי הוא זוכה לסיוע ממרום, אף למעלה מן הטבע.

שבת שלום ולמבורך!

אני אכין קפה עם סרגל לפני שאשטוף כפית מלוכלכת במשרד

"עד ששירות הלקוחות יענו לי, אני כבר אתחיל ללכת..."

הלחם מזון חיוני לאנושות,
השעון אביון חיוני לאדם,
סוסיתא מכונית חיונית לך.
סטייזן-8947 מסחרית-7750 ל"י, טנדר-7350 ל"י.
המכונית שהוכיחה עצמה - זולה במחירה, חסכונית בתפעולה, נוחה בשימושה, ישראלית בייצורה.
סוסיתא

לקבלת העלון במייל: 367korona@gmail.com

תקציר:
בפרנקפורט, גרמניה: לאחר
שנעשה משפט צדק בעקבות
עצתו של ר' דניאל מוורמייזא,
חיילי הקיסר מחפשים אותו.

נח רובין
אוצרות הרב להמן

STUDIO
חובטן
סטודיו רובין. כל ציור סיפור

יועץ הכתר 1

פרק 8

